

Giới thiệu Nụ Cười

Truyện: Nụ Cười

Tác giả Deepblueseas

Thể loại: ngôn tình sắc

Nội dung truyện online: Tôi nguyện dùng tất cả những gì tôi có để giữ lại một nụ cười của em!

Nỗi đau nào đáng sau sự phản bội?

Âm mưu nào ẩn dưới tấm chân tình?

Cô vẫn như cũ, mắt nhìn mũi, mũi nhìn môi, giống như không có chuyện gì xảy ra.

“Này, em đứng xa như vậy làm gì?”

“...”

“Nhanh đến bên anh, mau lên!”

Một chàng trai trẻ tuổi cau mày nhìn về phía cô.

Cô ngẩn ra, lập tức hiểu cậu ta đang muốn giúp mình giải vây.

Phó Dĩ Mạt thậm chí còn không tự chủ được, thẳng thắn nhìn kỹ anh ta một cái.

Đó là một chàng trai anh tuấn, trên cằm có mấy sợi râu nhỏ mọc ra, hốc mắt rất sâu, nhưng càng nhìn càng thấy đôi mắt đó sáng ngời. Khóe môi cậu ta ôn nhu nhếch lên, giống như đang làm nũng với bạn gái.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Cười* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Sinh Thời, Không Thể Buông Tha

Trời tối dần, hành lang cũng không bật đèn, cách một mét lại có cửa sổ cho ánh trăng chiếu vào. Ánh trăng chiếu lên gạch men sứ trên sàn, phản xạ thành thứ ánh sáng lạnh lẽo như băng.

Phó Dĩ Mạt vẫn như thường lệ là người về muộn nhất. Cô khóa cửa văn phòng lại, đi dọc hành lang đến chỗ thang máy. Giày da va chạm với sàn nhà tạo nên những tiếng vang thanh thúy.

Bảo vệ ở đại sảnh nhìn thấy cô, lên tiếng chào hỏi: “Phó tiểu thư về trễ như vậy sao?”

Cô khẽ gật đầu, đi qua anh ta nhanh như một cơn gió lướt qua cửa sổ.

Bảo vệ đứng phía sau nhìn theo bóng lưng cô mà khe khẽ lắc đầu. Trong tòa cao ốc này, Phó Dĩ Mạt là một cô gái có tiếng tăm lừng lẫy, ánh mắt của người đẹp này luôn luôn trấn tĩnh, đậm đặc. Đáng tiếc, đôi mắt đó chưa bao giờ nhìn đến một ai đó.

Đêm khuya, trên ngã tư đường, người qua lại hết sức vắng vẻ.

Những người xa lạ muôn hình muôn vẻ lướt qua cô, Phó Dĩ Mạt cũng không hề ngẩng đầu lên, lưng thẳng tắp, tay giữ chặt lấy túi xách, bộ dáng lúc nào cũng như đang vô cùng vội vàng.

Phó Dĩ Mạt đi đến sân ga tàu điện ngầm, người qua lại ở chỗ này cũng rất đông. Đột nhiên, có một bàn tay đáng khinh chạm lên thắt lưng của cô...

Cô vẫn như cũ, mắt nhìn mũi, mũi nhìn môi, giống như không có chuyện gì xảy ra.

“Này, em đứng xa như vậy làm gì?”

“...”

“Nhanh đến bên anh, mau lên!”

Một chàng trai trẻ tuổi cau mày nhìn về phía cô.

Cô ngẩn ra, lập tức hiểu cậu ta đang muốn giúp mình giải vây.

Phó Dĩ Mạt thậm chí còn không tự chủ được, thẳng thắn nhìn kỹ anh ta một cái.

Đó là một chàng trai anh tuấn, trên cằm có mấy sợi râu nhỏ mọc ra, hốc mắt rất sâu, nhưng càng nhìn càng thấy đôi mắt đó sáng ngời. Khóe môi cậu ta ôn nhu nhếch lên, giống như đang làm nũng với bạn gái.

Cô bỗng nhiên đỏ mặt, thán nhiên quay đi. Bàn tay sau lưng kia quả nhiên đã biến mất từ lúc nào.

Cô cũng không nói cảm ơn, chỉ trầm mặc nhìn ra ngoài cửa sổ. Chàng trai kia đi đến bên cạnh cô. Một bàn tay của cậu ta vươn ra kéo lấy tay cô, hơi nghiêng người, che khuất nửa thân cô.

Nơi cô đang sống là vùng ngoại ô. Trên đỉnh đầu là những cành cây cong queo trụi lá, thác loạn đột ngột vươn ra, giống như đem bầu trời kéo lại gần. Xa xa, có ánh đèn đường mờ nhạt chiếu đến làm chiếc bóng của cô thêm dài. Cô có chút mệt mỏi, đành dừng chân lại.

Tiếng bước chân phía sau cũng ngừng lại.

Vừa quay đầu đã thấy chàng trai trên xe điện ngừng đứng cách đó không xa. Về mặt của cậu ta rất thản nhiên. Cô khẽ nhủ mày, xoay người, chỉ còn lưu lại bóng lưng cho cậu ta.

“Này!”

Chàng trai rút cuộc cũng mở miệng, cúi đầu, tiếng nói êm nhẹ khiến người ta mê muội.

“Chị... quên tôi rồi ư?”

Cậu ta đi lên, nhìn thẳng vào mắt cô. Ánh trăng rất sáng, bóng hình của cô hiện lên rõ ràng trong mắt cậu ta.

Chàng trai thở dài, khóe miệng nhếch lên.

“Thật dễ quên! Đêm Noel năm trước, ở Firenze, nếu tôi nhớ không nhầm, cô nói chị tên là Vivian.”

Phó Dĩ Mạt ngẩng đầu nhìn cậu ta một cái, sau đó nhanh chóng quay phắt mặt đi.

“Thực xin lỗi, cậu nhận sai người rồi!”

Cô dường như đang nóng giận, mặt đỏ lên, bình tĩnh đi về phía nhà mình. Có chút gấp gáp mở cửa, đi vào rồi mới nhẹ nhàng đóng chặt lại.

Bầu trời đêm nay không có sao, chỉ có ánh trăng sáng thán kỳ.

Cô đưa bàn tay sờ lên nút bấm công tắc. Bấm một cái, thế nhưng bên trong vẫn là một màu đen kịt.

Tiểu khu này đang tiến hành sửa chữa đường dây điện cho nên sẽ mất điện trong ba ngày hai đêm. Cũng may, cô vốn dĩ đã quen với bóng tối, không hề sợ hãi, trái lại còn có cảm giác khá an toàn.

Cô đá rơi giày cao gót, đi vào phòng bếp, tự rót cho mình một ly rượu đỏ. Sau đó, cô hung hăng quăng mình lên ghế sofa.

Trong phòng rất tối, cô ngồi im một chỗ, dần dần trấn định lại. Không sai! Cô đã từng ra lệnh cho chính mình phải quên đi.

Một đêm phóng túng duy nhất trong đời, rượu có pha thuốc kích thích, tình một đêm one night love. Cô tỉnh lại trong khách sạn, đầu đau vô cùng, đưa mắt sang bên cạnh bỗng thấy một người thanh niên trẻ tuổi đang say ngủ. Cậu ta tóc ngắn, bộ dạng khoan khoái nhẹ nhàng, không giống như loại người loạn tính vì rượu.

Cảm thấy thật hổ thẹn, cô đến bây giờ vẫn nhớ rõ cơ thể của cậu ta, bờ môi của cậu ta. Cánh tay rắn chắc hữu lực, đường cong của tấm lưng tuyệt đẹp.

Lúc ấy cô uống rượu, nhưng vẫn nhớ rõ nụ hôn sâu của cậu ta. Thẳng thắn mà nói rằng, kỹ thuật điều luyện ấy làm người ta ấn tượng sâu sắc.

Sau khi tăng ca rồi lên xe điện ngầm, cô không ngờ lại gặp phải người tưởng chừng sẽ không bao giờ xuất hiện nữa, chuyện này khiến cô cảm thấy uể oải vô cùng.

Cô đưa ly rượu trên tay lên môi, uống một hơi cạn sạch. Cô quyết định phải quên chuyện này đi. Chuyển nhà, hay nghỉ phép dài hạn đây?

Chủ nhật, cô vẫn như thường lệ chỉ có một mình, ánh nắng chiều đông lác lác qua lại. Mặt cô trong tiểu khu này được chăm sóc cẩn thận thường xuyên, cô mặc một bộ đồ bó sát, khoác áo choàng màu xám ngói ở khúc rẽ cầu thang, trong tay nắm chặt một điều thuốc lá. Cô không hút, chỉ dùng ánh mắt hết nhìn đầu ngón tay rồi lại nhìn hết thầy mọi thứ xung quanh.

Xa xa, có một chiếc xe ô tô màu xanh đen từ từ dừng lại.

Ngón tay Tào Dương kẹp một điều thuốc lá, nhìn bóng dáng màu xám kia. Quá xa, không thể nhìn rõ hình dáng.

Là thói quen sao?

Vừa ra khỏi đường cao tốc, anh theo bản năng mà rẽ trái, chạy xe vào tiểu khu này, đợi đã hai giờ, vì thấp thoáng nhìn thấy bóng dáng của cô.

Trước kia cô thuê phòng ở một khu nhà cũ trong nội thành, nhưng những người ở đó tranh chấp cãi vã ầm ĩ qua lại tới lui, nên về sau cô chuyển đến nơi này- Một địa phương heo lánh nhưng tĩnh lặng.

Cô cúi đầu, tóc dài xõa xuống che khuất nửa khuôn mặt. Bờ vai nhỏ co lại, khiến bản thân mình trông càng nhỏ bé hơn. Trước đây, cô không phải như thế này. Khuôn mặt cô vốn luôn tràn ngập nụ cười tươi tắn, hoạt bát, lông mi chớp chớp, khi thầy giáo mắng thì run lên.

Anh đột nhiên muốn đến gần cô.

Vì thế, anh dụi điều thuốc, bước xuống xe. “Rầm!” Cửa xe đóng lại. Thế nhưng kết quả lại là đi đến quầy bán quà vặt ở góc đường mua một chai nước khoáng.

Anh nên tỉnh táo lại một chút mới được!

Bạn đang đọc truyện *Nụ Cười* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Bắt Đầu Khóc, Bắt Đầu Hồi Tưởng, Bắt Đầu....

Thứ hai, trời âm u.

Phó Dĩ Mạt là người đầu tiên đi vào thang máy. Theo thói quen, cô ấn nút đi lên ngay sau đó rồi bấm ngón tay tự đùa nghịch. Người càng lúc càng nhiều, cô lui dần về phía sau. Cửa thang máy “Đình” một tiếng, những tiếng nói chuyện nhỏ nhỏ vang lên.

“Này, này! Có xem chuyên mục cuối tuần không?”

“Gi?”

“Còn gì nữa? Chính là chuyên mục tin tức Tài chính và Kinh tế Thị trường Chứng khoán, phỏng vấn danh nhân của Hoa Thần, người được xưng là Bàn Tay Vàng- Tào đại soái ca. Anh ta nói điểm chứng khoán của Hoa Thần sẽ lên đến 4000.”

“A, nói đến Tào Dương, tuần trước tôi mới thấy anh ta vừa kết hôn! Đúng là trai tài gái sắc!”

“Hả...”

Có thể cảm thấy đề tài này không hợp với địa điểm, người kia tự giác không lên tiếng nữa. Mấy ánh mắt như đèn pha chiếu thẳng đến góc nơi Phó Dĩ Mạt đang đứng.

Phó Dĩ Mạt quay đầu đi, mặt không chút thay đổi nhìn những con số điện tử trên cửa thang máy.

Đèn đỏ chọt lóe, chọt lóe, giống như đôi mắt của một đứa trẻ, chớp nháy liên tục.

.....

“Mạt Mạt, vì sao không để ý đến tớ? Tớ gọi mà cậu chẳng chịu thừa là sao?”

Năm hai tiểu học, hiểu được thế nào là thẹn thùng, cô không kéo lấy tay anh nữa. Anh vừa mới thay răng, răng cửa như một cái động trong miệng. Nói tới nói lui thế mà anh cũng không chịu thuận theo, không buông tha mà lảng tránh đi phía sau cô. Bộ dáng trông đến là ngốc.

Mười bốn tuổi, cha mẹ ly hôn, cô được họ nội gửi nuôi bên ngoài. Nguyệt sự tháng đầu tiên trong đời, máu đỏ nhuộm đầy váy trắng, anh cởi quần áo

bọc lấy thắt lưng cô, cầm lấy túi sách của cô rồi cồng cô lên lưng, gọi cô: “Nha đầu ngọc!”

Hai mươi hai tuổi, cùng nhau tốt nghiệp Đại học, cùng nhau vào được Hoa Thành. Qua nửa năm, anh càng ngày càng thẳng tiến, chức vị mỗi lúc một cao, khuôn mặt đã mang đậm khí phách của một người đàn ông, dịu dàng nói với cô: “Mặt Mạt, nhẫn nại vài năm nữa, anh sẽ mang hạnh phúc đến cho em!”

Khi đó, cô luôn mỉm cười, chưa bao giờ hoài nghi.

Di động đột nhiên vang lên, Phó Dĩ Mạt hoảng sợ, vội vàng ấn nút nghe.

“Tiểu Mạt, là di nhỏ đây!”

Cô thầm kêu khổ trong lòng, không khỏi nhú mày.

Một giọng nói khá dễ nghe như tiếng ca từ trong điện thoại truyền đến tai cô: “Đối tượng xem mặt lần này là cháu của một người bạn mà thật vất vả lắm đi mới tìm được, mới từ nước ngoài trở về. Gia thế cũng như nhân phẩm của cậu ta đều rất tuyệt vời, bên kia cũng rất vừa lòng. Lần này, cháu nhất định phải nắm lấy thật chắc, đừng có lại quên rồi bỏ hẹn như những lần trước.”

Người chung quanh đều ngừng thở, hình như đang chờ cô mở miệng.

Cô cúi đầu: “Đúng vậy! Di nhỏ, cháu nhất định sẽ không quên! Có thời gian cháu sẽ gọi lại cho di sau.”

Phó Dĩ Mạt nói rất chậm, từng chữ đều rất rõ ràng, thần sắc bình thường, không chút xấu hổ.

Cửa thang máy lại được mở ra. Tiến vào là một người đàn ông. Anh ta đẹp trai và cao ráo, ánh mắt tinh anh, khỏe miệng tươi cười.

Tiếng hít thở suýt xoa lại vang lên, mọi người trong thang máy đều cảm giác như có cơn gió xuân như đang khẽ thổi vào. Phó Dĩ Mạt ngẩng người một chút, tiếp nhận ánh mắt nhìn chăm chú vào cô của anh ta.

Lông mày người đàn ông này cong và dày, biểu tình đủ mê người khiến những cô gái trong thang máy đều chú ý đến anh ta.

Nhưng, anh chỉ nhìn Phó Dĩ Mạt. “Hi”

Sau đó tiến lên từng bước, đứng bên cạnh cô.

Trên mặt cô tỏ vẻ nhẩn nải, mày hơi nhăn lại, bình thần gạt đầu. Sau đó, cô ấn tiếp nút đóng, tiếp tục nhìn lên cửa thang máy.

.....

Hôm nay là một ngày không thuận lợi. Mới vừa bắt đầu phiên giao dịch đầu tiên trên sàn chứng khoán, giá cổ phiếu đã không cao, khiến nhiều người trở tay không kịp. Cùng lúc đó, điện thoại của cô lại không ngừng đổ chuông, tổng bộ muốn có báo cáo phân tích của quý này, bộ phận nghiệp vụ muốn bản tóm lược biến động trên sàn giao dịch chứng khoán hiện nay. ...

Thái dương của cô hơi đau, cơ hồ sắp mất đi kiên nhẫn. Toàn bộ những việc ít khi làm cơ hồ đều phải làm xong trong ngày hôm nay.

Bao gồm cả người không muốn nhìn thấy.

Vừa kết thúc xong công việc, thư kí tổng giám đốc- Dương Quyên đã bước vào cửa, đem một hộp socola màu vàng rất lớn đặt lên trên bàn của cô. Cô ta nhìn chăm chăm vào cô, nói: “Phó tiểu thư, Tào tổng vừa mới từ Hongkong trở về. Đây là quà anh ấy mang về. Còn nữa, tối hôm nay anh ấy sẽ mời nhân viên cao cấp các ngành ban dùng cơm.”

Thế này mới đúng là... một ngày hoàn toàn không ổn một chút nào cả.

Phó Dĩ Mạt ngược mắt lên nhìn Dương Quyên, thần nhiên nói: “Tôi biết rồi.”

Dương Quyên có chút thất vọng, xoay người, sai bước trên đôi giày cao gót tám phân phát ra những tiếng “Cộp, cộp, cộp”, thư thái đi khỏi.

Phó Dĩ Mạt xoa xoa hàng mi, nhắc điện thoại lên, ấn một dãy số: “Di nhỏ, là cháu! Việc kia cháu đã nghĩ qua, đi giúp cháu hẹn đối phương ngay vào tối nay đi.”

Bạn đang đọc truyện *Nụ Cười* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Khúc Tiêu Bang Đêm Nay Là Dành Cho Em

Dưới chùm đèn thủy tinh rực rỡ, đồ ăn được bày biện trông rất ngon mắt, cây xanh ẩn hiện hai bên, một khung cảnh vô cùng lãng mạn, Tần Nặc ngồi trên ghế, nhìn Phó Dĩ Mạt đang đứng ngây người ở cửa.

Cô nhất định là bị dọa cho sợ hãi, lông mày nhướn cao đầy vẻ kinh ngạc.

Cậu đương nhiên là nhớ rõ cô gái này. Tay của cô lạnh lẽo, nhưng mềm mại như lông chim, lúc ấy trong phòng rất tối nhưng cô lại cự tuyệt bật đèn.

Sáng sớm, sau khi cậu mở mắt, thấy cô ngồi bên giường của cậu cúi đầu, im lặng kéo khóa giày da, sau đó mặc quần áo, tiêu sái bước ra ngoài mà chẳng thèm quay đầu lại. Bóng dáng rời đi lúc đó của cô, thật sự quá lạnh bạc.

Sau đó, cậu có đi qua Firenze vài lần nhưng cũng không gặp được cô lần thứ hai.

Thời gian chậm rãi qua đi, cậu không hề nhớ tới chuyện này, tưởng chừng đã quên mất rồi.

Cho đến khi trường bồi trong nhà lấy lý do xem mặt mà đưa ảnh chụp của đối phương cho cậu xem, nhìn thấy đôi mắt giống như đã từng quen biết, trái tim cậu đập “thình thịch”, một cảm giác vui sướng không nói nên lời.

Sau đó, ở trên tàu điện ngầm lại gặp được cô. Vẫn bộ dạng lạnh lùng thản nhiên, gương mặt viết rõ bốn chữ lớn “Đừng có lại gần”, lúc này, cậu mới bàng hoàng phát hiện ra một điều. Cậu luôn luôn nhớ đến cô gái này.

Trước khi gặp cô gái này, cậu từng nghĩ cuộc sống không đen thì chính là trắng.

Nhìn đến cô gái này, cậu mới biết hóa ra thế giới này còn có bụi xám xịt.

So với đen thì ám hơn một chút, so với trắng thì lạnh hơn một chút, nhưng loại bụi này có vẻ rất uất ức, giống như đi từ trong kí ức của con người đi ra.

Nhưng mà, quan trọng hơn là, cậu nhớ đến dáng vẻ của cô. Đôi mắt mênh mang như làn nước, mái tóc quăn mềm mại buông xõa hai vai, váy dài bó sát người, hoa văn nhiệt đới điểm lệ rạng rỡ vây quanh thân.

Ở trên giường, đôi môi cô lạnh lẽo, xương quai xanh kêu gọi, cánh tay thon dài như ngọc. Cậu vẫn còn nhớ sau nụ hôn cuồng nhiệt, cô bỗng thở dài một hơi, trong miệng gọi tên một người khác.

Phó Dĩ Mạt sững sốt một chút, dần dần khôi phục bình tĩnh: “Tần tiên sinh?”

Cậu gật đầu, mỉm cười đứng dậy: “Là tôi, Phó tiểu thư! Mưu mẹo còn hơn duyên phận, rốt cuộc cũng giúp tôi gặp được em.”

Phó Dĩ Mạt âm thầm cười khò.

Đối tượng xem mặt lại là đối tượng tình một đêm, loại chuyện này không ngờ cô lại gặp phải.

Người đàn ông này đúng là nhớ dai.

Tần Nặc kéo ghế giúp cô ngồi xuống, sau đó đi đến đầu kia của chiếc bàn, ngồi vào vị trí đối diện.

“Chúng ta cũng không phải là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng vẫn mong sẽ được cô quan tâm để ý đến!”

Phó Dĩ Mạt thở dài, cuối cùng cũng mỉm cười.

Nói thực thoải mái, mưu mẹo hơn duyên phận, ai mà biết liệu lời cậu ta nói có phải là thật không?

Cô nheo mắt lại, thản nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đột nhiên, cô cảm thấy thân thể rất lạnh.

Qua lớp thủy tinh, Tào Dương cùng một đám đồng nghiệp đang đi vào cửa. Bề ngoài của anh ta rất tuấn lãng, khi nói chuyện luôn trung ra bộ dáng vui vẻ, vì thế đi đến đâu cũng là mục tiêu chú ý của mọi người.

“Kia không phải là Phó tiểu thư hay sao?”

Giọng nói tinh tế của Dương Quyên vang lên. Cô ta khoa trương vẫy tay nói với mấy người đồng nghiệp, sau đó cùng vài người khác đi về phía Phó Dĩ Mạt.

Đều là những thanh niên ưa thích náo nhiệt, sao có thể bỏ lỡ tiết mục vui như thế này?

Một đám định đi sang bên này, còn mấy người còn lại thì đưa mắt nhìn người đứng đầu của bọn họ.

Phó Dĩ Mạt chỉ đơn giản cười một tiếng, sau đó đứng lên chào hỏi: “Ôi, Tào tổng, anh xem, tôi thực sự có hện mắt rồi!”

Tào Dương cúi đầu nhìn cô, trái tim của cô gái nhỏ này thật sự đủ kiên cường.

Tần Nặc từ phía sau bước lên, đứng ở bên cạnh Phó Dĩ Mạt. Tào Dương nhìn thoáng qua Tần Nặc, sau đó vươn tay ra nói với cậu: “Xin chào, tôi là Tào Dương.”

Tần Nặc ngăn người: “A, hóa ra anh chính là ông chủ của Mạt Mạt! Hân hạnh, tôi là Tần Nặc! Nếu không... mọi người cùng nhau dùng bữa nhé!”

“Thôi! Thôi! Tôi không quấy rầy hai vị! Hai người cứ tiếp tục! Cứ tiếp tục!”

Tào Dương cười cười, xoay người, ánh mắt chú ý đến cánh tay Tần Nặc vẫn khoát lên vai Phó Dĩ Mạt.

Mà cô cũng không né tránh.

Anh ra mệnh lệnh cho chính mình không được để ý tới nữa, nhưng không hiểu sao trái tim vẫn đau âm ỉ.

Chú thích: Khúc Tiêu Bang- Khúc ảo tưởng ngẫu hứng

Bạn đang đọc truyện *Nụ Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Đi ra khỏi khách sạn, tuyết rơi vẫn dày như lúc trước, sợi dây liên kết giữa quá khứ với hiện tại giống như bị chặt đứt. Cô như thường lệ, vẫn tự đi một mình, tự chăm sóc, tự quan tâm đến chính mình.

Hơi lạnh lan tràn trên những cánh đồng bát ngát, gió bắc gào thét đi qua, thế giới như hải dương màu trắng, cô nguyện ý chìm xuống đó, vĩnh viễn không bao giờ trôi lên.

Có người đột nhiên đuổi theo từ phía sau, cầm lấy bàn tay của cô, bỏ vào trong túi áo đựng tiền.

Ấm áp, từng chút theo đầu ngón tay truyền đến.

Cô vẫn đăm đăm nhìn về phương xa, trên mặt mơ hồ hiện ra sự phức tạp.

“Sao vẫn cứ thẹn thùng như vậy, Mạt Mạt?”

Cậu nhìn không được nhẹ nhàng xoa bóp bàn tay của cô. Cô đột nhiên trượt chân, bỏ nhào về phía trước.

Cậu theo phản xạ vươn người ra đỡ cô, giúp cô kịp thời đứng vững, nhưng chính bản thân lại bị ngã xuống đất.

Mắt cá chân đau nhức, cậu hừ thành tiếng.

Phó Dĩ Mạt sợ hãi, vội vàng quỳ xuống, đem chân của cậu ôm vào lòng, nhẹ nhàng xoa nắn.

“Đau không? Đau không?”

Cậu nhẹ nhàng ngẩng ra, nhìn cô, vẫn cười tươi, giống như một đứa trẻ ngốc nghếch.

Cô bị cười, khuôn mặt nóng dần lên, hơi giận dỗi bỏ tay ra.

Cậu bắt lấy tay cô, cười như mặt trời tỏa nắng, ngữ điệu mềm nhẹ, ánh mắt sáng quắc.

“Cũng không phải là cô bé lọ lem, em cần gì mà phải vội vã tránh né như thế? Nếu như là buổi gặp mặt, theo phép tắc hẳn là tôi nên đưa em về nhà! Nhưng bây giờ biết làm sao đây? Tôi không làm được rồi! Tôi không muốn tách khỏi em.”

Môi Phó Dĩ Mạt trắng bệch, cô kinh ngạc nhìn cậu, đột nhiên nở nụ cười tươi, bộ dáng nhìn qua thực vui vẻ. Cô đứng dậy, vỗ vỗ bàn tay đang cầm trong túi của mình, mỉm cười nói: “Được rồi! Tôi đến chỗ cậu!”

Cậu chậm rãi bước từng bước một phía sau cô, mắt đen nhìn chiếc áo khoác dài không ngừng lắc lư theo từng bước đi của cô. Mái tóc đen dài tung bay trong gió. Cậu đột nhiên gặt gao nắm chặt tay kia lại thành quyền, tự khắc chế chính mình. Cậu không biết chính mình muốn gì, nhưng biết rõ, trái tim của

mình đột nhiên đau.

Đau đớn này là bắt đầu từ khi nào vậy?

.....

Trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy ào ào, Phó Dĩ Mạt ôm đầu gối ngồi trong bóng tối, đột nhiên đánh mất dũng khí.

Không! Đây không phải là kết quả mà cô mong muốn!

Cô chẳng qua là định nghĩ cách làm hỏng một buổi xem mặt thôi. Kết quả sao bỗng giống như một sắc nữ bất mãn chạy đến nhà của một người đàn ông độc thân thế này?

Tiếng nước dừng lại, Tần Nặc đi ra, bộ dáng sáng sủa, đẹp trai đứng ở cạnh cửa.

Cậu ta có bờ vai rộng, thắt lưng nhỏ hẹp, dáng người nhìn một chút cũng đủ khiến người ta tim đập không thôi.

Cậu đi tới, đứng trước mặt của cô.

“Thơm quá.”

Cậu hôn cô, từng chút một, từ vàng trán, đến khóe mắt.

Phó Dĩ Mạt ngẩng mặt lên, ngơ ngác nhìn cậu. Trong phòng không bật đèn khiến trong mắt cô, gương mặt của cậu có chút mơ hồ.

Đầu óc cô như bị lạc đến chốn nào đó, nhưng thân thể lại rất rõ ràng. Vì thế, cô tham lam đứng dậy, lưỡi nhẹ nhàng liếm lấy cái miệng của cậu.

Thật cẩn thận, giống như thăm dò.

Giống như một con mèo nhỏ.

Tần Nặc nhẹ nhàng kéo lấy từng ngón tay của cô. Một ngón, rồi lại một ngón. Mỗi ngón tay đều nhẹ nhàng cắn một cái.

Cậu thích ngón tay của cô, thon dài tinh tế, có chút lạnh lạnh, giống như không phải thuộc về con người, không có thực trong nhân gian khói lửa, chỉ lúc làm tình mới bắt đầu nóng lên từng chút.

Người con gái này giống như thuốc phiện, vừa mới hé mở đôi mắt ra đã dễ dàng làm cho người ta trầm mê.

.....

Nửa đêm tĩnh lại, cậu nhìn thấy cô đang ngồi bên cửa sổ, trong tay kẹp một điếu thuốc, đang kinh ngạc chảy nước mắt.

“Cô bé ngốc!”

Cậu đứng lên, hung hăng gõ nhẹ lên trán cô, sau đó tiếp nhận điếu thuốc trong tay cô, hấp một ngụm rồi thản nhiên thờ ra. Trong sương khói lượn lờ, hai đồng tử trong mắt của cậu trong suốt, phản chiếu lên hình ảnh của cô.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Anh Không Muốn Nghe Em Nói Buông Tay...

Tào Dương chạy xe như điên trong đêm khuya, radio đang phát một bài hát cũ nói không nên lời.

Vừa rồi trong quán bar, anh uống không ít rượu, nhưng suy nghĩ vẫn thực tỉnh táo, trước mắt vẫn nhìn rõ một ngã tư. Một loạt hàng cây cứ theo đó mà chạy dần về phía sau.

Khi dừng lại, hóa ra lại là tiểu khu ở ngoại ô thành phố.

Cửa sổ lầu ba đèn tối om. Anh đóng cửa xe, dựa người lên chiếc xe, châm một điếu thuốc, hít một hơi, bắt đầu suy nghĩ. Cố gắng hết sức để suy nghĩ. ...

Cô từng là một cô bé e lệ ảm áp, thiếu cảm giác an toàn, ánh mắt lúc nào cũng như muốn chạy trốn.

Là anh, chính anh đã mang cô đến thành phố này, nắm lấy tay cô dạy cô mọi thứ. Quản lý cấp dưới, bàn bạc tiếp đãi khách, ứng phó với cấp trên...

Rồi Luyến ái, và thất tình.

Còn có cả hút thuốc.

Hai người ở bên nhau tốt như vậy, thậm chí có cả kế hoạch cho một đời.

Nhưng mà, lúc này đây, anh lại quăng cô đến tận chỗ nào rồi?

Anh lấy điện thoại ra, bấm một dãy số quen thuộc, nhưng chỉ nghe thấy những tiếng lạnh lẽo đều đều của tổng đài báo thuê bao đã tắt máy.

Anh ấn xuống từng chữ một để nhắn tin: “Mặt Mặt, thực xin lỗi...”

Thế giới màu trắng, chỗ nào cũng ngập tràn khí lạnh, khiến ngón tay đông lại càng thêm cứng nhắc.

Anh dậm chân, nghĩ nghĩ, rồi lại cắt bỏ thêm một chữ, rồi lại một chữ...

.....

Phó Dĩ Mặt ngủ không ngon lắm. Xoay thân một cái, rồi lại nhích thân một cái, cuối cùng bị Tàn Nặc kéo vào lòng.

“Không ngủ được sao?”

Cậu cúi đầu, nói nhỏ ngay ở bên tai cô.

Cô không hé răng, chống cự lại hơi thở của cậu.

“Trước đây, em thích ăn đường, không ăn không ngủ được. Sau này, răng sâu rất nhiều, đau đến phát khóc.”

Cậu từ phía sau ôm lấy cô, nhẹ nhàng nói: “Em xem, làm người ta ý lại tất cả đều là vì những thói quen tốt đó đấy.”

Cô không khỏi cười rộ lên.

Vòng tay ôm ấp của cậu thật rộng rãi, lại ảm áp và an toàn, cuối cùng cô mơ mơ màng màng mà thiếp đi.

Mơ thấy bà nội, vuốt lên tóc cô, hỏi cô là: “Còn vất vả nữa không?”

Cô lắc đầu.

Làm sao có thể không? Nhưng quen rồi thì sẽ không thấy khổ nữa.

Trước đây, lúc cô còn nhỏ thì ba mẹ thì đã bị bố mẹ rời bỏ, khi trưởng thành, người yêu cũng rời bỏ cô.

Cô còn có thể như thế nào? Cầm lấy góc áo đối phương mà khóc, hay là đau khổ cầu xin, thương tâm không thôi?

Không! Không! Cô không bao giờ làm những chuyện mất mặt như vậy. Cô xoay người đi chỗ khác, làm bộ như không thèm để ý.

Thật sự đã có người yêu tôi sao?

Tôi cũng không còn nhớ rõ nữa!

Bạn đang đọc truyện *Nụ Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tình Yêu Xa Vời, Đã Lâu Không Gặp...

Sáng sớm, bầu trời vẫn còn là một màu xám xịt và ủ dột. Phó Dĩ Mặt cẩn thận đứng dậy, nhẹ tay nhẹ chân mặc quần áo vào, quay đầu nhìn người vẫn còn mơ màng trong giấc ngủ.

Hai mi mắt của cậu ta nhắm chặt lại, mái tóc ngắn nhẹ nhàng khoan khoái. Nếu không phải hàm dưới của cậu ta hơi nhô ra một chút, quả thực đây chính

là bộ mặt của một thiên sứ đang ngủ.

Anh chàng này...cậu ta rốt cuộc là ai nhỉ?

Cô hơi hơi ngưng thần, âm thần sợ run cả người.

Cậu ta rõ ràng còn đang nhắm mắt, thế mà đột nhiên lại vươn tay ra, mạnh mẽ kéo cô vào trong lòng...

“Đừng đi...”

Cậu hôn lên vành tai của cô, nhẹ nhàng nói. Một lúc lâu, cô không hề động đậy, cứ như vậy, ngỡ ngác bị cậu ôm trong ngực. Cuối cùng, khí lực của cô cũng hồi tỉnh lại một chút, bèn nhoài người muốn đứng dậy.

“Không được đâu, còn phải đi làm mải!”

Cô đi đến trước cửa, mang giày vào. Lúc này mới nhớ ra, cô cho tới bây giờ cũng chưa hỏi qua, đối tượng thân cận này hiện nay đang làm công việc gì?

Tuyết đã ngừng rơi, cả trời đất đều phủ một màu trắng xóa. Những dấu chân nối tiếp nhau in sâu trên nền tuyết trắng. Phó Dĩ Mạt cũng không thực sự đến công ty ngay. Quảng trường phủ tuyết đã được cào sạch sẽ. Bỏ câu đậu ở bên người cô, kêu những tiếng thăm thiết.

Cô kỳ thật cũng muốn tìm một chỗ để nghỉ ngơi một chút.

Nếu... nếu có thể...

.....

Tầng mười bảy của cao ốc Hoa Thần.

Tào Dương đang đứng bên cửa sổ, ngắm nhìn một màn tuyết trắng. Dương Quyên gõ cửa rồi đi vào, đứng ở phía sau lưng anh.

“Tào tổng, chuyến bay của Thi tiểu thư sắp đến rồi.”

Tào Dương khẽ nhủ mảy, “Ừ” một tiếng. Anh và Thi Lan rõ ràng đã kết hôn, nhưng Dương Quyên vẫn cứ gọi là Thi tiểu thư. Tuy nhiên, đây cũng là lời nhắc nhở cho anh biết, cô ta là người của Thi gia.

Cô gái này, thật đúng là ngu xuẩn!

Anh xoay người, mỉm cười với Dương Quyên.

“Được rồi, mau chuẩn bị xe!”

Anh lấy chiếc áo khoác bạc từ trên giá xuống, bắt đầu đi ra ngoài. Đến khi đi qua bên người cô ta, anh mới dừng chân lại nói.

“Bộ quần áo bó sát của cô hôm nay nhìn rất đẹp! Rất hợp với cô!”

Anh nói trên đỉnh đầu của cô ta, mắt thấy vành tai kia đã chuyển hồng mới xoải bước đi ra khỏi cửa.

Cùng lúc đó, Phó Dĩ Mạt đang ngồi trên quảng trường cũng xem đồng hồ, khó khăn đứng dậy đi đến cao ốc Hoa Thần.

.....

Đã quá thời gian đi làm, người trong đại sảnh rất ít, cũng chẳng thấy bóng dáng nhân viên lễ tân đâu.

Thật sự hiếm khi mới có được một buổi sáng yên tĩnh như thế này. Nếu như là bình thường, có lẽ điện thoại đã kêu rung ầm ĩ ngất trời.

Phó Dĩ Mạt đứng ở trước cửa thang máy, đột nhiên nhớ đến cái gì đó mà cúi đầu xuống nhìn chính bản thân của mình.

Trên người cô vẫn còn mặc quần áo ngày hôm qua, giày da màu râm nắng, áo khoác vàng nhạt, găng tay, khăn quàng cổ...

Ồi chúa ơi! Chỉ có duy nhất chiếc điện thoại di động là không thấy đâu cả!

Lần này, cô mới hoàn toàn thanh tĩnh.

Không xong rồi! ~ Cô thầm nghĩ trong lòng, bước chân cũng chần chờ thêm vài phần.

“Đình!” một tiếng, cửa thang máy mở ra...

Cô ngẩng đầu, sững sờ nhìn người trong thang máy, đầu óc có chút mơ hồ. Tào Dương đứng ở trong thang máy, nhìn cô gái trước mặt, lông mày hơi

chau lại, anh nhìn thẳng vào đôi mắt có vẻ mệt mỏi nhưng trong trẻo lạnh lùng kia của cô.

Phó Dĩ Mạt chấn động, vội vàng thay đổi ánh mắt, cúi đầu chào. Cô đi vào thang máy, ngẩng mặt nhìn chữ màu hồng điện tử trên cửa thang máy như thường lệ. Một lúc lâu sau, cô mới đưa tay ấn nút.

Bốn năm trước, bọn họ cùng nhau đi vào cao ốc này. Điểm khởi đầu là tầng thứ mười một.

Hiện tại, anh đã ở tầng mười bảy rộng thênh thang và có cả một văn phòng riêng. Còn cô, sớm đã dừng lại ở lầu mười bốn.

Khoảng cách giữa bọn họ ở trong này không phải chỉ là mấy nhịp hành lang lên xuống.

Anh đã trở thành Bàn Tay Vàng trong thị trường chứng khoán, mà cô bất quá chỉ là một viên đá cứng rắn nhỏ bé bình thường.

Không gian lạnh như băng trong thang máy, bốn vách đều là kim loại bóng loáng phản chiếu bóng hình của hai người. Phó Dĩ Mạt hai tay gắt dao đặt ở trong túi áo, lui về sau từng bước, dán chặt lấy bức vách.

Từ phía đều là bóng xám, vừa lãnh vừa đậm, biểu tình mơ hồ không rõ.

Thế này mới đúng là... một chiếc bóng cô đơn.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Xin Đừng Quay Đầu Lại, Không Cho Phép Nhìn...

Sau khi tuyết ngừng rơi, bầu trời trong sáng, ánh mặt trời màu vàng lấp ló, ánh tuyết lấp lánh phản chiếu ánh mặt trời tạo thành một màu vàng tươi mới. Tuyết trên sân bay đã được quét dọn sạch sẽ, dựng thành những đụn trắng ở dọc hai bên đường băng.

Màu tuyết trắng hòa tan trong màu của nắng, mặt đường sáng bóng, lại có một chút dấu vết ẩm ướt, giống như khuôn mặt người dù có lau rửa sạch sẽ cũng không xóa hết được hết vết nước mắt.

Tào Dương đứng ở sảnh chờ sau những lớp cửa kính sáng ngời không tỳ vết trong sân bay. Ánh mắt đau đớn, hơi nheo lại một chút nhìn quang cảnh phía trước, suy nghĩ như bay về phương Nam xa xôi.

Ánh nắng tinh tế chiếu lên mái tóc đen mượt mà của cô gái, chiếu sáng khuôn mặt xinh đẹp động lòng người của cô.

Cô chạy từ hướng khác của sân thể dục ra hướng về phía anh. Áo trắng, váy đen, trên cánh tay cuốn một miếng vải đen, biểu tình trên khuôn mặt khiến người ta đau lòng.

Cô đi đến trước mặt hắn, chỉ nhìn anh. Chỉ nhìn anh mà thôi!

Vì thế, anh âm thầm vươn tay ra, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô.

Cô khi đó là một cô bé trầm mặc, quái gở, không hợp thì sẽ không cười, cũng không thích đi tranh giành náo loạn âm ỉ. Cô giống như một cơn gió, đến không thấy bóng, đi không thấy hình, vô thanh vô tức lặng lẽ đi qua.

Cho nên, anh rất sợ hãi. Sợ hãi cô sẽ từ trong tay mình mà chạy đi xa.

Khi ở cùng một chỗ, anh cũng chưa từng nói yêu cô.

Nhưng mà, yêu chính là yêu, yêu đến tận thiên trường địa cửu. Tuy rằng, sau này bọn họ lại tách ra, nhưng lúc ấy, anh cũng không phải không tiếp nhận sự thật này.

.....

“Đang nghĩ gì vậy?”

Có người hỏi, anh mới từ trong suy nghĩ bừng tỉnh.

Tào Dương quay đầu, nhìn thấy khuôn mặt cười tươi như mặt trời tỏa nắng của Thi Lan.

Tào Dương mỉm cười kéo tay cô.

“Nhớ em!”

Thi Lan nhướn mày: “Xạo!”

Trên người cô có những món đồ trang sức tinh xảo, túi xách LV, cả người luôn luôn sức nức mùi nước hoa.

Cô và Di Mạt là hai cô gái hoàn toàn khác nhau.

Người con gái này, là vợ của anh.

“Tư vị được làm tổng giám đốc như thế nào? Tào tổng!”

Thi Lan nhìn hấn, nháy mắt mấy cái.

Tào Dương nao nao, thở dài nói: “Anh không phải đều vì Thi gia của em mà liều mạng làm việc đó sao? Nếu không phải vì không tìm được người thích hợp, anh đâu có bỏ dở tuần trăng mật của chúng ta mà trở về đây cơ chứ?”

“Vậy thì anh phải cảm ơn em nhé! Em đã tìm được một người thích hợp cho anh rồi!”

Thi Lan mỉm cười, vỗ vỗ tay vào lưng hấn, nhìn về phía trước gật đầu.

Tào Dương có chút bất ngờ, quay đầu, nhìn thấy một người.

Người đó mỉm cười, mái tóc khoan thai nhẹ nhàng, mặc áo lông màu tím, hai tay cắm trong túi quần.

Một chàng trai trẻ tuổi mẽ, gương mặt giống như đã từng quen biết.

Anh dần dần nhớ ra, đây chính là người vừa gặp tối qua.

Tần Nặc.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Thời Gian Đã Chia Chúng Ta Ra Như Thế Nào...

Chiếc xe màu đen chạy như bay trên đường cao tốc, một loạt hàng cây thẳng tắp bên đường bị bỏ lại về phía sau.

Thi Lan ngồi ở phía sau, sắc mặt có vẻ không được tốt cho lắm. Tào Dương liếc mắt sang nhìn cô, vươn tay nắm lấy tay cô.

“Quên đi, nhân các hữu trí*, không cần miễn cưỡng!”

*Nhân các hữu trí: mỗi người có một chí hướng (suy nghĩ) riêng.

Thi Lan nghiêng mặt nhìn anh, sắc mặt dịu đi một chút, thở nhẹ một hơi.

“Tần Thị năm đó rất hùng mạnh, sở hữu biết bao nhiêu công ty con, ba của em cũng mua Hoa Thần từ trong Tần Thị, cũng không phải không có kiêng kị gì!”

Tào Dương hơi ngạc nhiên, lúc này mới hiểu câu nói vừa rồi của Tần Nặc: “Bác Thi cùng chị Lan luôn coi trọng gia đình chúng tôi, tôi đương nhiên cảm tạ. Nhưng tôi chỉ là một đứa ăn chơi trác táng, không sống được dưới sự quản lý của người khác.

Nói thật dễ nghe, nhưng ý tứ hiểu được thì rõ ràng là cự tuyệt thẳng thừng, một chút cũng không giống người có thái độ cảm tạ người khác.

“Tần Nặc này... là người như thế nào?”

Thấy sắc mặt của Thi Lan dịu đi rất nhiều, anh mới nhin không được mà lên tiếng hỏi.

Thi Lan hơi ngạc nhiên nhìn anh, lúc này mới nheo mắt lại, dựa lưng vào ghế, mỉm cười.

“ Gia đình nào có tiền nhiều thì luôn có những đứa con ngỗ nghịch, Tàn Nặc chính là một thành phần bất trị trong Tàn gia. Cá ngựa, đánh bài, cá độ, khi còn nhỏ đã giao du với một đám bạn lai lịch không rõ ràng. Cứ một hoặc cùng lắm là hai ngày, cậu ta lại bỏ nhà trốn đi. Nhìn thấy cậu ta bây giờ trưởng thành khỏe mạnh yên ổn như thế này, Tàn gia đúng là còn có phúc.”

“ Sau đó thì sao?”

Thi Lan thờ dài, giọng điệu dần thay đổi.

“ Sau khi Tàn Thị phá sản, gia đình bọn họ di cư sang Úc, nhà chúng em cũng không hay biết tin tức gì về bọn họ.”

Cô quay đầu, nhắm mắt, dường như không muốn nhắc đến chuyện xưa nữa.

Chẳng lẽ chỉ đơn giản như vậy thôi sao?

Tào Dương cảm thấy bất an, Thi Lan làm sao có thể để cho một kẻ bài bạc tiếp nhận Hoa Thần? Hay là còn có nguyên nhân sâu xa nào khác mà cô ấy còn chưa nói ra?

Anh cảm thấy thật đau đầu.

Bởi vì anh nhớ rõ, buổi tối hôm qua, bàn tay của tên ngông cuồng đó đã đặt lên vai Dĩ Mạt.

Mà người thanh niên kia thực sự rất anh tuấn. Nhưng không chỉ có vẻ bề ngoài anh tuấn, trên người cậu ta còn tỏa ra một hơi thở kỳ quái.

Hơi thở của Hải Dương.

Dưới mặt biển bình yên luôn luôn là những đợt sóng ngầm dữ dội.

....

Đã có đó từng nói: Công việc có thể chữa lành vết thương.

Phó Dĩ Mạt còn cảm thụ sâu xa hơn: Công việc, hóa ra còn có thể trốn tránh sự thật tàn khốc.

Thị trường ngày càng biến động, ba tháng tăng năm trăm điểm, nếu như có thể đạt được đến đó thì chẳng phải là kỳ tích rồi sao?

Cô nhìn chăm chăm vào máy tính, bỗng dưng lại ngửi thấy một mùi hương thơm lạ. Quay đầu nói, “ Tiểu Thám, mới đổi nước hoa à? Mùi hương này cũng được lắm!”

Tiểu Thám ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn cô: “Ồ không, em không dùng nước hoa!”

Phó Dĩ Mạt ngẩn ra, cúi đầu, mặt nóng như phát sốt. Cô vừa ngửi ra, đây là mùi hương của anh chàng kia. Một chàng trai tuấn mỹ, trên người có mùi hương đặc biệt.

Tóc ngắn, làn da trắng nõn, luôn luôn mỉm cười. Lúc làm tình không hề phát ra tiếng, nhưng thân thể thì run lên.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Tình Yêu Của Em Đã Là Một Vết Sẹo Rồi Sao?

Chạng vạng, tuyết tan, bên đường nơi nơi đều là những bãi nước bùn.

Ánh mặt trời cũng sắp đổi thành âm đạm, Phó Dĩ Mạt từ trong phòng làm việc đi ra, áo khoác lớn bao bọc lấy cả thân hình. Cô cúi đầu lặng lẽ đi trên một con đường khác so với mọi khi.

Người ở trên đường này khá đông. Phía bên phải là những người đang hối hả về nhà, phía bên trái là những người đang đi đến chỗ mà họ muốn tới.

Cô nhìn chăm chú vào mũi bàn chân mình, trong lòng thật sự không hiểu nổi. Bỗng có người từ một góc đường sáp lại, lặng lẽ đi đến bên cạnh cô, mạnh mẽ kéo lấy tay cô...

Cô lắp bắp kinh hãi, nhưng cũng không hề rảnh nói tiếng nào, yên lặng ngược mắt lên nhìn người kia. Kỳ thật, cô đã biết người đó là ai. Bởi lẽ cô đã ngửi thấy mùi hương quen thuộc.

Sạch sẽ, trong suốt lại khiến cô bồn chồn, chìm vào trong mùi hương đặc biệt đó.

Tần Nặc mặc một chiếc áo khoác màu xám, không có nút thắt, lộ ra chiếc áo trắng bên trong, bắt mắt đến mức dù có thành linh xuất hiện như thế này cũng chẳng khiến người ta cảm thấy nguy hiểm. Cậu cúi đầu nhìn cô, khóe miệng nở nụ cười giễu cợt.

“Như vậy mà cũng không dọa được em sao?”

Cậu mạnh mẽ nắm lấy tay cô, vẻ mặt hài lòng giống như một đứa trẻ con: “Em sáng sớm chắc đã đoán được tôi sẽ đi tìm em đúng không?”

Sau đó cậu giang tay, ôm lấy bờ vai của cô, bắt buộc bước chân cô phải đi cùng một nhịp với bước chân của cậu.

Từ góc đường rẽ phải, đèn cao áp sáng trưng, trong tủ kính có một đôi mèo con trắng tuyết.

“Thích không?”

Phó Dĩ Mạt khẽ nhún mày, kháng cự âm thanh của cậu ta.

“Tôi...tôi lát nữa còn phải tăng ca, cho nên tôi phải về nhà!”

Cậu cố chấp giữ lấy cánh tay của cô, giọng nói nhẹ như không: “Không được! Không được! Em đã vứt bỏ tôi một lần rồi!”

Cậu cúi sát bên tai cô, nhẹ nhàng thổi khí: “Công việc chẳng thú vị chút nào, hơn nữa...”

Cậu lắc lắc một thứ trong tay, nói: “Điện thoại của em đang ở chỗ của tôi mà...”

Cậu cúi thấp xuống nữa, giống như chỉ trực chờ hôn lên miệng cô. Phó Dĩ Mạt có chút không thích ứng được, theo bản năng mà quay mặt đi. Nhưng mà, cậu không hề cúi xuống hôn cô thật, chỉ lặng lẽ nhìn cô, mỉm cười.

Nụ cười của cậu, giống như có ma lực hấp dẫn không giới hạn. Cô bỗng nhiên ngẩng mặt lên, cực kỳ trấn định mà hôn lên đôi môi của cậu.

Trong không khí tràn ngập hương vị nguy hiểm, nụ hôn của cô giống như mồi lửa châm vào khối thuốc nổ, keng keng rung động một đường.

Nhưng vẻ mặt của cô lại thản nhiên và tuyệt vọng, thật giống như đang nói: tôi biết không thể chống cự, cho nên tôi đầu hàng trước.

Cậu vẫn mỉm cười như trước, khóe miệng còn có sự tự mãn và đắc ý của một đứa trẻ con. Đáng về đó, thật sự rất giống, thật sự rất giống với một người.

Nhiều năm như vậy, người đó đã đi nơi nào rồi?

Cô đương nhiên biết cậu không phải anh ta. May mắn, thật sự không phải.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Phóng Đãng Cũng Không Thể Được Sao?

Trời tối dần, ngoài cửa sổ, đèn điện đã chẳng đầy từng góc phố. Từ nơi này nhìn ra, có thể thấy được mười dặm ánh sáng hồng trần.

Nhưng trong phòng lại chỉ một màu xám, chỉ có một chiếc đèn nhỏ lơ lửng ở dưới đất, khiến bóng lưng người ở phía sau phủ một lớp ánh sáng mờ ảo.

Tào Dương ngồi trên ghế sofa, trong tay cầm một ly rượu màu đỏ, ngắm nhìn ánh sáng xa xa ngoài cửa sổ kia.

Chỉ trong vài năm ngắn ngủi, có thể nói sự nghiệp của anh hoàn toàn xuôi chèo mát mái. Trong sự đam mê của mọi người, anh trở tài năng bằng cả mấy nghìn nhân công. Dưới con mắt của mọi người, anh là kẻ một bước lên trời, nhưng không một ai biết, anh bây giờ vẫn còn chưa thỏa mãn, bởi vì anh còn muốn nhiều hơn nữa.

“Tào!”

Thi Lan từ trong nhà tắm đi ra, tóc vẫn còn ẩm ướt. Cô vừa dùng khăn hàng hiệu chà lau tóc, vừa đi tới, ngồi trên tay vịn ghế sofa, thản nhiên cầm lấy ly rượu trong tay anh, nhàn nhạt nhâm nhi một ngụm.

“Em hôm nay ngồi đọc tài liệu của phòng Nhân sự, mới phát hiện có một người bị anh xem nhẹ!”

Cô lắc lắc ly rượu hồng, mím môi, sau khi uống xong một ngụm, giống như từ trong hương rượu thuần khiết trở về hiện tại.

“Anh luôn luôn cẩn thận, sao có thể bỏ sót một người như thế này? Chính là cô gái tên Phó Dĩ Mạt đã cùng vào Hoa Thần làm trợ lý với anh, anh sao có thể quên mất cô ta vậy? Em đã tra qua, từ khi cô ấy làm quản lý bộ phận phát triển khách hàng thì tài chính cũng như lợi nhuận mà bộ phận này mang về đã tăng 10% so với cùng năm. Năm năm trước có lẽ không tính làm gì, nhưng trong suốt ba năm thị trường ảm đạm như thế này mà vẫn bảo trì được doanh thu như vậy, có thể thấy cô gái này có năng lực không tồi chút nào!”

Cô cúi người xuống, ôm lấy vai anh, nhẹ nhàng hôn lên tóc mai của anh.

“Đây là những yêu cầu cơ bản dành cho ban quản lý, có gì đặc biệt sao? Chúng ta không cần thiết phải dùng đến người ngoài!”

“Tào?”

Cô cảm thấy không đúng, nhẹ nhàng gọi tên của anh.

Tào Dương như bưng bình, quay đầu nhìn câu, “Ừ!” một tiếng.

“Em chỉ nghĩ, thật quá đáng tiếc, cô ấy còn có tài, lại là người trẻ tuổi!”

Thi Lan đứng lên, đi đến bên cửa sổ. Cô nhìn ngọn đèn trong suốt rồi nở một nụ cười.

“Thật chẳng giống tác phong thường ngày của anh chút nào, thừa tổng giám đốc trẻ nhất trong lịch sử của Hoa Thần!”

Cô ngửa đầu, uống cạn ly rượu. Nhìn qua chiếc ly thủy tinh, cô thấy anh rõ ràng hơn một chút.

“Dù sao em cũng đã gọi điện cho ba! Ba cũng đã chấp nhận đề nghị của em! Thư điều động nhân sự ngày mai sẽ được chuyển từ Hong Kong về đây!”

Tiếng của cô rất nhẹ, nhưng lại cực kỳ thâm thúy, vẻ mặt hình như thiếu đi sự kiên nhẫn.

Tào Dương cười cười, châm một điếu thuốc bỏ lên miệng.

“Được rồi, không sao! Đây chỉ là một việc nhỏ, anh xem là được rồi! Không được thay đổi người nữa đâu đấy nhé!”

Tào Dương hút một hơi thuốc, vươn tay về phía cô. Thi Lan cười, đi tới trước mặt anh, vươn tay sờ sờ lên mái tóc đen của anh.

“Thật muốn biết...”

Cô thở dài, hăm tiến vào trong lòng của anh.

“Bộ dáng trước kia của anh là như thế nào đây?”

...

Trong nhà hàng, đèn thủy tinh xinh đẹp, ánh điện chiếu qua lớp thủy tinh lấp lánh như sao, vách tường được vẽ những bông hoa nhiệt đới rực rỡ và đầy màu sắc. Một khung cảnh khiến người ta cảm thấy tươi vui.

Phó Dĩ Mạt an tĩnh ngồi yên một chỗ nhìn cảnh tượng náo nhiệt trước mắt. Biểu tình của cô vẫn trấn định và lạnh nhạt, hàng mi rủ thấp như thường khiến người ta không sao nhìn thấy được ánh mắt của cô.

Tần Nặc từ một hướng khác đi tới, trong tay cầm theo một chú gấu trắng đáng yêu bằng bông. Cậu ngồi phịch xuống, đem chú gấu đó nhét vào trong tay cô.

“Chú gấu này rất thần kỳ đó ~ cho em, nhờ nó cuộc sống của em chắc chắn sẽ có biến chuyển!”

Cô nghiêng đầu, cũng không nói lời cảm ơn, cũng chẳng hề hé răng, vẫn điềm nhiên như cũ uống trà, một chút cũng không thèm nhìn con mèo nhỏ trong lòng.

“Cậu nói cứ như thật vậy!”

Tần Nặc không ngừng xoay qua xoay lại chiếc bát lửa trong tay, chỉ tựa lưng vào ghế nhìn cô gái trước mặt này. Từ lần đầu tiên gặp cô, cậu đã biết cô hình như luôn không vui vẻ, cho dù cô có cười rộ thì cũng khiến người ta cảm thấy lo lắng, tổng thể thì chỉ cảm thấy cô rất lạnh lùng.

“Không phải như thật mà là thật đấy! Tôi nói cho em biết, ngày mai số phận của em sẽ có một sự thay đổi lớn.”

Cậu đột nhiên vươn tay, giữ thật chặt lấy tay của cô.

“Không tin? Vậy chúng ta hãy cược một ván nhé! Ngày mai nếu có một sự việc làm biến chuyển cả cuộc đời em thì em hãy theo tôi một buổi tối! Còn nếu không có gì thì tôi cam đoan sẽ vĩnh viễn biến mất trước mặt em!”

Phó Dĩ Mạt ngược mắt lên, nhìn chăm chú vào khuôn mặt của cậu ta.

Chàng trai này có khuôn mặt đẹp đến mức khiến người ta buông thả hết mọi phòng vệ, lại còn cố tình bày ra biểu tình chân thật khản khoản này nữa chứ.

Mới mẻ, khoáng hoạt, mang theo một tấm lòng nhiệt tình. Cô như người đi mù, phải bình tĩnh chậm chạp nhìn kỹ khuôn mặt của cậu...

Giống như một người bị thôi miên...

Bạn đang đọc truyện *Nụ Cười* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Có Phải Đã Yêu Đến Mức Không Muốn Nhớ Lại Hay Không?

Sáng sớm, bầu trời vẫn còn âm u nhưng đằng Đông vẫn thản nhiên hé lộ những tia sáng báo hiệu ngày mới, giống như một đóa hoa kim tuyến khổng lồ nở trên đường chân trời.

Phó Dĩ Mạt nhớ tới ngày hôm qua vẫn còn một số việc chưa làm xong, cho nên vội vàng bật dậy, nhanh chóng khoác áo vào, mở laptop lên.

Khi đi ngang qua phòng khách, một vật xa lạ nằm chình ịch ở trên ghế sofa khiến cô sợ hãi. Nhìn kỹ lại, đó chính là một chú gấu bông, lông trắng muốt, giống như quả hồ lô nằm trên sofa. Đôi mắt long lanh đen nhánh nhìn chăm chú vào người trước mặt. Gấu bông xinh đẹp, đôi mắt thủy tinh xinh đẹp, nhưng vì sao trông nó lại có vẻ buồn đến vậy?

Cô không khỏi sùng sốt, đứng yên đó một lúc lâu sau mới vươn tay ra vỗ vỗ cái đầu nhỏ của nó. Sau đó, cô cúi xuống gần hơn, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve đôi tai nhỏ của nó. Suy nghĩ một chút, lần cuối cùng cô nhận được quà đã là chuyện cách đây bao lâu rồi nhỉ?

Cô nhếch cao mi, trong lòng chua xót, lại cười trừ một tiếng.

Cứ như vậy quên đi những bụi tâm cùng những hy vọng xa vời... Không cần phải miễn cưỡng, không phải là tốt lắm hay sao?

Mở máy tính, MSN hiển thị một tin.

Cô biết đó là ai. Có chút cảm thấy không yên lòng nhưng cô vẫn yên lặng uống một ngụm cà phê sau đó mới kích chuột vào xem.

“600623 Hải Nhuận Quốc Tế, 600101 Hải Nhuận phát triển.”

Trừ bỏ hai hàng chữ này, một chút ký tự dư thừa cũng không có. Cô đưa cốc cà phê lên miệng trầm ngâm, tựa lưng vào ghế ngồi. Cuộc sống cứ như vậy, chua xót cũng là một loại tư vị, còn hơn là hai bàn tay trắng.

Cô hít một hơi thật sâu, sau đó mở bảng biểu báo cáo của công ty ra, bắt đầu làm nốt công việc của mình.

Bất tri bất giác, nắng ban mai rực rỡ đã chiếu thẳng vào người, cô nhìn lại đồng hồ, chuẩn bị kết thúc công việc rồi đi làm. Đột nhiên, máy tính ở phía sau “Đình” một tiếng, báo hiệu có tin tức.

“Chúc mừng!”

Chỉ ngắn gọn có hai chữ, không hề thuyết minh nhiều, giống như việc để cho cô biết hay không cũng không quan trọng.

Chúc mừng? Chúc mừng cái gì?

Cô nhìn hai chữ kia, ngây người trong chốc lát, mới tắt máy tính.

.....

Đi vào cao ốc, đại sảnh sáng bóng chói mắt, người đi lại đều tinh thần thanh sáng, Phó Dĩ Mạt vẫn như thường lệ đi vào thang máy, định ấn nút thì đã có người nhanh tay ấn thay cô.

“Đi làm sớm như vậy sao, Phó tiểu thư?”

Cô gật gật đầu, nhìn vào những chữ điện thư màu đỏ cứ lần lượt hiện ra.

.....

Đi vào phòng họp, cô không chớp mắt mà đi đến một góc sáng sủa rồi ngồi xuống, nhưng cô cảm nhận những ánh mắt ở phía xa xa kia đang chăm chăm nhìn vào mình.

“Phó tiểu thư, xin mời lên phía trước!” Giọng nói mềm mại, mê muội khiến người ta khó lòng từ chối. Thi Lan mỉm cười vẫy vẫy tay với Phó Dĩ Mạt, rồi chỉ vào một chỗ ngồi bên cạnh.

Trên vị trí chủ sự, người ngồi bên cạnh Thi Lan đang nhìn qua cô, ánh mắt sáng ngời.

Phó Dĩ Mạt rũ mi, vẻ mặt vẫn bình thản như trước, bước từng bước đi qua chỗ gần Thi Lan.

Thi Lan thân ái nhiệt tình nắm lấy tay của cô nói: “ Là như vậy, Phó tiểu thư, vốn dĩ muốn thông báo trước cho cô một tiếng, nhưng thời gian gấp quá....!”

Thi Lan hơi ngừng lại, sau đó nhìn qua Tào Dương mới tiếp tục nói: “Chúng tôi vừa mới quyết định, thăng cô lên làm giám đốc bộ phận Đầu tư của Hoa Thần!”

Dĩ Mạt bình tĩnh ngồi xuống, khi yên ổn rồi mới chậm rãi ngược mắt lên.

“Sẽ rất vất vả, nhưng chúng tôi tin vào năng lực của cô!” Tào Dương mỉm cười, nhẹ nhàng nói.

Phó Dĩ Mạt cũng mỉm cười thân nhiên, nhưng trong lòng có chút dậy sóng.

“Cảm ơn!”

Cô nói cảm ơn.

Nhưng chính bản thân cô biết mình nghĩ một đằng nói một nẻo.

Đúng rồi! Người kia tên là gì nhỉ?

Tần Nặc? Tần trong Triều, Nặc trong lời hứa.

Tên rất hay, hơn nữa, đó lại còn là một chàng trai anh tuấn.

Cậu ta nói đúng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Một Giấc Mộng Xưa.

Lúc tan tầm, chân trời sáng lạn ánh tịnh dương.

Phó Dĩ Mạt đi ra khỏi thang máy.

“Giám đốc Phó, hôm nay không tăng ca sao?”

Cô lễ tân cười, cúi đầu chào Dĩ Mạt. Cô giật mình, lúc này mới nhận ra cô ta đang nói chuyện với mình.

Giám đốc Phó?

Cô tự giễu, cười cười.

Đúng vậy! Hiện tại cô đã là giám đốc bộ phận Đầu tư.

Kỳ thật, cô cũng không biết có nên vui mừng hay không? Nhưng cô lại cảm thấy khá thú vị.

.....

Đứng ở ngã tư đường, cô tự hỏi chính mình hiện tại nên thực hiện lời hứa kia như thế nào?

Chàng trai anh tuấn kia không đơn giản như vẻ bề ngoài anh tuấn của cậu ta. Đáng lẽ ra cô nên cẩn thận hơn mới đúng!

Nhưng khi cậu ta cười lộ lên thì cô chỉ thấy một bộ dáng đơn thuần, vô tâm vô phế. Khi ngủ, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, giống như một cậu bé.

“Chị Phó, nghĩ chuyện gì mà cười vui vẻ vậy?”

Tiểu Thẩm từ phía sau đã đuổi kịp cô, vẫy vẫy tay ở trước mặt cô.

Cười? Có sao?

Phó Dĩ Mạt ngẩn ra, lập tức thu hồi khóe miệng.

“Chị Phó, muốn chiêu đãi gì đây? Pizza Hut nhé?”

Tiểu Thẩm lắc lắc cánh tay cô, ngữ điệu giống như làm nũng.

Gương mặt tươi trẻ, nụ cười đơn thuần, chỉ một chút com thôi cũng đổi được một nụ cười sáng lạn như vậy sao? ~ Cô âm thầm thờ dài, mỉm cười gật đầu.

.....

Từ trong nhà hàng của Pizza Hut đi ra, nhìn đồng hồ đã là chín giờ tối, Phó Dĩ Mạt đứng ở trước lầu nhà trọ của Tần Nặc, vẫn tự hỏi mình có nên thực hiện lời hứa với cậu ta hay không. Do dự cả nửa ngày, cô quyết định quay đầu.

“Ê!”

Có người ở một bên đột nhiên nhảy ra, kéo mạnh lấy tay cô.

“Đừng có chạy trốn như vậy chứ!”

Tần Nặc không nhìn cô, chỉ gọn gàng nhanh thoăn thoắt mà kéo cô đi.

Nhưng, cậu ta đi nhầm hướng thì phải? Cửa nhà trọ của cậu ta ở hướng ngược lại cơ mà!

Bước chân của Phó Dĩ Mạt bất giác mà chậm đi nửa tốc độ.

Tần Nặc quay đầu, mỉm cười nhìn cô: “Tôi có nói muốn em ngủ với tôi sao?”

Cậu cúi đầu, ôn hòa hỏi cô. Ánh mắt hai người gặp nhau, cô sững sốt, chỉ cảm thấy tan nát cõi lòng.

Đây là có ý gì?

Thật giống như trong giây lát mà phát hiện ra, trái tim cô như bị mắc lại một bộ quần áo cũ. Màu sắc cũ, hương thơm quen thuộc trước đây, nhưng trái tim càng lúc càng cũ nát, cũ nát đến mức chính cô cũng cảm thấy xa lạ.

Vì thế, cô trầm mặc, lệt đệt đi theo bước chân của cậu ta.

Cậu dẫn cô đi đến một cửa hàng trưng bày đầy những bộ trang phục đủ kiểu dáng và rất tinh xảo. Hiện tại đã là chín giờ rưỡi, cửa hàng đã không còn vị khách nào nữa, đại sảnh hoàn toàn trống rỗng, nhưng đèn điện vẫn sáng trưng giống như lúc này chỉ mở để dành riêng cho hai người bọn họ vậy.

Tần Nặc tùy ý chỉ tay chọn một bộ váy lụa màu đỏ tươi, sau đó chỉ tiếp vào một đôi giày cao gót gắn pha lê, cuối cùng là một chiếc áo khoác dài màu đen.

Giá niêm yết của chúng đương nhiên là xa xỉ. Phó Dĩ Mạt cảm thấy không ổn nhưng cũng không dám nói lời từ chối.

Bởi vì Tần Nặc cười, giống như trẻ con, giống như đang lấy lòng. Cô chỉ có thể cảm thán, nghe lời mà mặc bộ lễ phục hoa lệ đó vào.

Tóc được chải lên cao, vẫn còn mấy sợi nhỏ nhỏ phân tán sau gáy, nhìn người trong gương, cô cảm thấy như chưa từng gặp bao giờ.

Hóa ra mình cũng có thể có bộ dạng này?

Nhưng thế này là sao?

Lễ phục hoa lệ, đẹp nhưng thật lãng phí.

....

“Chúng ta đi đâu đây?”

Xe đang chạy trên đường cao tốc, Dĩ Mạt nhìn không được mà lên tiếng hỏi.

“Sân chơi.”

Bạn đang đọc truyện *Nụ Cười* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Tôi Theo Không Nổi!

Nửa giờ sau.

Phó Dĩ Mạt đứng ngẩn người trong một không gian xa lạ. Đèn neon chiếu rọi lên bầu trời ban đêm, bãi đỗ xe đầy ắp những chiếc xe cao cấp. Tàn khách ăn mặc sang trọng lịch sự, ngay cả nhân viên bảo vệ ở đây cũng ăn vận vô cùng bảnh bao.

Đây là sân chơi sao?

Tàn Nặc từ phía sau đi đến, nắm chặt lấy tay của cô, kéo cô đi vào trong đại sảnh. Lập tức, có người thì đi đến tiếp nhận áo khoác của bọn họ, có người thì chào đón lịch sự. Phó Dĩ Mạt bị cảnh tượng trước mắt dọa đến nhảy dựng, phải mất một lúc mới bình tĩnh lại được.

Trong đại sảnh người người đi lại chật ních, nam nữ quần áo sặc sỡ đều đang thả mình vào những trò chơi ở nơi đây.

Tiếng tiền xu đổ ào ào, máy đánh bạc vang lên những tiếng leng keng thùng thùng, những cô gái mặc đồ giả dạng thô đi lại giữa những đám người.

Đây là...

“Đừng nói với tôi là em chưa từng nghe đến những nơi như thế này nhé!”

Tàn Nặc vuốt ve cánh tay của cô, ở sát bên tai cô nhẹ nhàng nói.

Cô âm thầm hít sâu một hơi, muốn xoay người bỏ chạy, nhưng không biết vì sao cánh tay của cậu ta vẫn nắm được cô, dẫn đi từng bước lên lầu.

....

Ngồi trên bàn bài, cô ở một bên nhìn cậu ra từng quân bài, hạ tiền đặt cược. Máy ngàn máy vạn cứ như thế mà bỏ ra, mắt cậu ta cũng không chớp lấy một cái.

Thắng, cậu ta nở nụ cười một cách trẻ con.

Thua, cậu ta như thế nào nhỉ?

Cô nhăn mặt nhíu mày, không nhớ ra nổi cậu ta đã thua lần nào chưa.

Chàng trai này rốt cuộc là người như thế nào?

Có xe nhưng vẫn còn đi xe điện ngầm, nhà trọ không lớn, nhưng trong tay lại có cả một đồng tiền.

Cô cũng không biết cậu ta hiện nay đang làm công việc gì nữa? Cậu ta chưa từng nói, và cô cũng chưa từng hỏi đến.

“Đến đây, lần này để em.”

Cậu ta đột nhiên đứng dậy, ôm cô đẩy đến cạnh bàn. Phó Dĩ Mạt bị dọa mà nhảy dựng lên, lắc đầu.

“Em sẽ thích! Lần đầu tiên nhìn thấy em, tôi đã biết em sẽ thích trò này!”

Cậu nháy mắt với cô mấy cái, cầm lấy tay cô rồi ngồi xuống bên cạnh, quay đầu lại gật gật với phục vụ.

Cô không hiểu, lại nghe thấy tiếng của cậu xướng bài. Cậu gật đầu, cô cũng gật đầu theo. Cậu tự mình châm một điếu thuốc, hút lấy một hơi, sau đó đem

điều thuốc nhét vào miệng của cô. Cô dần dần trấn định lại, để ý quan sát, đưa ra số tiền cược thích hợp rồi thắng về cả một món lớn.

Không ngờ số lần thắng chiếm đa phần.

Hai ngàn, ba ngàn, cứ lần lượt lớn dần, cô ngạc nhiên vô cùng, ánh mắt cũng sáng lên. Không nhớ rõ đã qua bao nhiêu lâu, cậu lại nói nhỏ bên tai cô: “Đặt cược tất cả đi!”

Cô kinh ngạc, quay đầu nhìn cậu: “ Khùng quá rồi đấy!”

Nhưng nhìn đến ánh mắt của cậu, cô lựa chọn trầm mặc.

Được rồi! Đổi cách khác vậy!

“Tôi luôn luôn không phải người may mắn. Đặt cược như vậy là quá điên khùng!”

Tần Nặc lại cười cười không thôi: “Như vậy rất tốt! Người không đi vận không đến, nhất định lần này sẽ may mắn!”

Cô vẫn còn chần chờ.

“Em sợ cái gì chứ?”

Cậu ôm lấy cô, đẩy một bàn đầy những thanh tiền trước mặt đi, gật đầu với phục vụ.

Sau đó cậu nói tiếp: “Đời người là như vậy, chỉ có một hai lần, muốn đoạt được thứ mình muốn thì phải dùng hết lực, em tại sao lại luôn nghĩ mình là kẻ thất bại như vậy?”

“Hơn nữa, kể cả là thua cũng không sao! Coi như là đến đây xem một lần cho biết!”

Cậu tự tay rút điều thuốc cô đang hút ra, hút lấy một hơi, sau đó cúi đầu nhìn cô.

“Nếu thua, tôi sẽ ở lại làm công trả nợ! Tuyệt đối sẽ không bao giờ gán em lại làm gái hầu rượu ở đây đâu.”

Cậu nhìn cô nháy mắt mắt cái, hút một hơi thuốc, rồi thân nhiên nhổ ra. Dưới ngọn đèn, cậu cười toe toét, dựa lưng vào ghế, biểu tình bất cần đời, giống như chúa tể của vương quốc trò chơi.

Phó Dĩ Mạt cảm thấy mê muội, tựa hồ quên mất chính mình đang ở chỗ nào.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Cười* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Nên Khóc Hay Nên Cười?

Đi ra khỏi sòng bạc xa hoa, phục vụ cẩn thận lái xe của bọn họ đến trước cửa, Phó Dĩ Mạt chỉ chú ý nhìn vào đồng hồ. Thật không ngờ, cô đã ở Lăng Thần này được hơn bốn giờ. Cô ngồi vào trong xe, quăng túi xách tay cùng một chiếc túi giấy ra đằng sau.

Túi giấy đó cũng không nhẹ, bên trong đều là những tờ tiền mới tinh mệnh giá cao nhất, khi Tần Nặc giao chiếc túi này cho cô, vẻ mặt cậu ta rất dương dương tự đắc.

Hóa ra, trong mắt của cậu ta, nơi này đúng là một cái sân chơi!

Phó Dĩ Mạt cảm thấy buồn ngủ, mắt rất đau, thậm chí muốn nhắm mắt lại để ngủ một giấc cho đã. Thức trắng một đêm! Thật không ngờ tình tiết mà cô nghĩ chỉ có trong một bộ phim thần tượng chứ không bao giờ xuất hiện trên một người bình thường như cô lại diễn ra vào hôm nay. Đối với cô mà nói, một đêm kích thích chắc chắn sẽ còn để lại tác dụng phụ.

Tần Nặc thất dây an toàn, nghiêng người nhìn cô.

Cô ngồi phát ngốc ở một chỗ, sắc mặt đỏ ửng, trong mắt sương mờ mông lung. Cô không phát ra bất cứ tiếng nào, đôi môi nhỏ mềm mại khiến người ta nảy sinh khát vọng.

Vì thế, bàn tay của cậu vươn ra, hơi hơi dùng sức, bắt lấy đôi vai của cô và...

Khoảng cách gần nhau như vậy, cô nghĩ cậu đương nhiên sẽ hôn cô.

Nhưng cậu chỉ giấp lại gần gương mặt của cô, hơi thở thật nhẹ nhàng. Cậu ngửi mùi hương trên người cô, và có vẻ như đang cực kỳ kiên nhẫn đợi chờ cô.

Cô nháy mắt đã chìm trong mê loạn, cảm thấy khát, nhịn không được mà đưa đầu lưỡi ra liếm láp lấy chính môi của mình.

Cô đầu tiên nghe được tiếng hô hấp trầm xuống của cậu. Sau đó, cậu trần trọc hôn lấy cô. Phút chốc, cả hai chìm đắm trong cơn ý loạn tình mê.

Thân thể bắt đầu nóng lên, giống như thủy triều đen ảm áp, dần dần tràn lên bờ, chôn vùi lý trí, chôn vùi đèn đuốc ở bên ngoài cửa sổ.

Cô có cảm giác kỳ dị, thân thể buồn ngủ, đầu óc cũng buồn ngủ. Vừa rồi chỉ mới uống có ba hay bốn ly rượu thôi mà, thật không ngờ cô lại dễ say đến vậy.

Cậu mạnh mẽ buông cô ra, xoay người, khởi động xe.

Phó Dĩ Mạt ngáp một cái, tựa người vào ghế, nghiêng đầu, biểu tình giống như một đứa trẻ, mê man nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ xe.

Đường cao tốc dày đặc một màu đen, những cọc tiêu màu cam thành hàng lần lượt trôi dạt về phía sau.

Thế giới này thật lạnh lẽo.

Rất lạnh.

Tần Nặc nhìn cô qua kính chiếu hậu một cái, vươn một bàn tay đến, cầm lấy tay cô. Tay của cậu ấm áp, kiên định, rất có lực.

Cô nhắm mắt lại, thực im lặng, dần dần chìm vào giấc ngủ.

.....

Khi tỉnh lại, nắng chiếu rực rỡ.

Tiếng người ồn ào ngoài cửa sổ xe, Phó Dĩ Mạt mở mắt ra, nhìn thấy Tần Nặc đang đứng ngoài xe hút thuốc. Mà trên đỉnh đầu chính là cao ốc ba mươi chín tầng của Hoa Thần.

Cô vội vàng nhìn đồng hồ. Trời ạ! Đã là mười một giờ trưa rồi! Sao bỗng nhiên mình ngủ lâu như vậy?

Cảm thấy bức bách, cô gõ gõ đầu mình, nhớ ra hôm nay có buổi họp quan trọng đánh giá đầu tư của quý tới.

Thật sự là không xong rồi!

Cô bước ra ngoài xe, cố gắng bỏ qua chào hỏi, đi nhanh vào đại sảnh.

“Phó tiểu thư.”

Lễ tân đại sảnh gọi cô, về mặt kính ngac nhìn chằm chằm vào cô.

“Cuộc họp đã bị hủy. Tào tổng nói nếu cô đến thì tới văn phòng của ngài ấy ngay lập tức!”

Phó Dĩ Mạt gật gật đầu, đi vào thang máy.

Mười phút sau, trong văn phòng của Tào Dương.

Anh ôm lấy khuỷu tay, nhìn sẫm soi vào cô.

“Chắc chắn, nhìn một cái xem nào? Cô là cô bé lọ lem hay sao? Thế giày thủy tinh và xe ngựa bí ngô đâu rồi?”

Anh đi tới, bắt lấy cánh tay của cô, cúi thân mình xuống nhìn vào mắt cô.

“Ngày đầu tiên sau khi thăng chức lại đi làm muộn, còn ăn mặc như thế này sao?”

“Tại sao em lại biến thành bộ dạng này?”

Anh cảm thấy đau lòng, còn cô vẫn chỉ trầm mặc không nói.

“Tiểu Mạt, Tiểu Mạt, em tỉnh táo một chút đi! Em luôn luôn không phải là một cô gái ngốc như vậy, đúng không?”

“Vậy tôi vốn dĩ là như thế nào?”

Cô ngẩng đầu lên, chậm rãi nói.

“Mỗi ngày tăng ca đến tận mười hai giờ, hết giờ thì về nhà, tỉnh dậy lại tiếp tục làm việc?”

Không bạn bè, không một cuộc hẹn giao thiệp bên ngoài. Trong cuộc sống của cô chỉ có công việc, công việc và công việc. Sinh bệnh cũng một mình, sinh nhật cũng chỉ có một mình. Vô số lần một nhọc muốn khóc, chỉ làm bầm bầu giống như người điên với cái máy tính.

Cô thân nhiên nhìn vào mắt anh, nhẹ nhàng nói.

“Đủ! Đủ rồi! Không cần anh phải nói cho tôi biết nên sống như thế nào”

Cô giật phất tay ra khỏi bàn tay của anh, quay đầu, rồi đi một cách kiên định.

Tào Dương ở phía sau nhìn bóng lưng rời đi của cô, một màu đỏ đẹp tươi giống như ngọn lửa đang bùng cháy, càng lúc càng xa, qua hai tầng lầu đã không còn nhìn thấy nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Cười* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Một Mình Cả Đêm, Không Thể...

Dương Quyên nhìn Tào Dương rồi lại nhìn Thi Lan, không biết nên nói cái gì. Một xấp tài liệu báo cáo bị mờ toang, còn có mấy trang bị vứt hỗn độn dưới sàn nhà.

Hai vị lãnh đạo đều trầm mặc không nói. Một người nhìn ra ngoài cửa sổ, một người thì chuyên chú uống cà phê. Trong văn phòng có hơi thở của bão táp, Dương Quyên có thể ngửi được, nhưng không hiểu.

Sớm đã qua giờ tan tầm, nhưng ông chủ vẫn còn chưa đi, lại lệnh cho cô vào văn phòng báo cáo và chờ chỉ thị, cô làm sao dám bỏ về được?

Thi Lan buông tách cà phê xuống, một tiếng “đình” vang lên khi chiếc tách chạm xuống mặt bàn thủy tinh. Thi Lan nhận ra sự bất an của Dương Quyên, nhìn cô ta cười cười nói: “Không sao đâu! Lần sau khi đến báo cáo thì hãy chú ý tới trình tự! Cô về đi.”

Dương Quyên thở ra được một hơi, giống như phạm nhân được đặc xá, hoang mang rối loạn mà rời đi.

Thi Lan lúc này mới nhú mày điều chỉnh lại tư thế ngồi, nhẹ nhàng nói: “Tào, anh làm sao vậy? Chưa đến mức phải phát hỏa như vậy đâu!”

Tào Dương mặt vẫn không chút thay đổi nào nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng ánh mắt có chút mông lung, mờ mịt. Sau đó, anh chậm rãi quay đầu, trên mặt lộ ra một nụ cười. Nụ cười ấy có sự ôn hòa, nhưng không giấu được nỗi mệt mỏi.

“Trước đây em đã từng trải qua những việc này chưa? Gánh nặng gia đình đè nặng lên vai, không thể tùy tiện nói ngừng là ngừng, không thể tùy tiện nghỉ ngơi, dù có thể nào cũng phải tiến về phía trước, thẳng đến khi chẳng còn khí mà thở thì mới thôi. Cảm giác giống như là...”

Anh nhăn mi lại, giống như đang tìm một từ thích hợp để so sánh.

Thi Lan đứng dậy, đi đến phía sau lưng anh. Cô đưa tay ôm lấy thắt lưng của anh, mặt dán lên tấm lưng thẳng và rộng của anh, nhẹ nhàng nói...

“Thảm như ngồi tù.”

Cô mỉm cười, tiếng nói nhẹ nhàng mềm mại, mang theo cả giọng mũi.

“Năm mươi chín tuổi, chị hai qua đời, lần đầu tiên khi em tiến vào ban giám đốc đã ném trái cảm giác này.”

Tào Dương cúi đầu cười, anh cảm nhận được thân thể của cô đang run lên.

“Mười...mười chín tuổi sao?”

Anh xoa xoa mày, gỡ tay cô ra, ôm lấy cô đến trước mặt mình.

“Khi đó em vẫn còn đang đi học cơ mà? Anh cũng chưa từng hỏi qua, không biết em đã học ngành gì?”

Thi Lan dựa vào ngực anh, hít sâu một hơi, cười đến thê lương.

“Nói ra chắc anh cũng không tin, em từng học Y ở đại học HongKong. Nếu không có chuyện gì xảy ra, có lẽ bây giờ em đã là một bác sĩ nhi khoa rồi.”

Tào Dương nhẹ nhàng “À” lên một tiếng, có chút ngạc nhiên, nhìn không được mà càng ôm chặt lấy vai của cô.

“Còn anh thì sao? Khi mười chín tuổi, anh đã ở đâu?”

Thi Lan ngẩng mặt lên nhìn anh.

Anh sùng sốt, chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mười chín tuổi à?

Hình như chính anh cũng đã quên mất năm mười chín tuổi của anh như thế nào. Chỉ nhớ rằng đồ ăn ở đại học rất khó nuốt, còn thanh niên sinh viên ở đại học thì tham ăn đến dị thường.

Đúng vào thời điểm thân thể phát triển, nam sinh yêu chạy yêu nhảy, nữ sinh thích chăm chút cho vẻ bề ngoài của mình, anh lúc vào trường đã trở thành một nhân vật có tiếng, cũng có không ít bạn học hoặc đàn em khóa dưới đi theo anh.

Năm tháng êm đềm, ánh mặt trời sáng lạn, đó có lẽ là một năm trôi qua nhanh nhất của anh và Tiểu Mạt, phiền não lớn nhất của hai người chính là tiền học phí của Tiểu Mạt.

Anh vĩnh viễn nhớ kỹ ngày đó. Cuối tuần, mưa rơi.

Anh ở trước cổng trường chờ Tiểu Mạt, xa xa đã nhìn thấy cô đi tới. Không bụng dù, trên người vẫn là bộ quần áo cũ, cả người cô ướt gấm hết. Anh hoảng sợ, chạy nhanh tới, vội vàng cởi chiếc áo đồng phục thể dục của mình ra, phủ lên người cô.

Răng của cô vì lạnh mà va vào nhau phát ra những tiếng “khanh khách”, khuôn mặt trắng bệch, đại ra nhìn anh.

Anh như kẻ bị đòi mạng, vội vàng ôm cô vào trong ngực mình.

“Sao thế? Có phải bọn họ không chịu cấp cho học phí cho em? Không sao! Còn có anh ở đây, chúng ta cùng nghĩ biện pháp!”

Cô không hé răng, cắn môi, gương mặt nhỏ quật cường. Sau đó, cô mỉm cười. Cười đến chảy cả ra nước mắt.

Bị vút bỏ, một lần lại một lần, cô đã tự nói với chính mình không được tin tưởng.

Không hề nhớ lại, không dò xét, cũng không muốn tìm hiểu. Như vậy sẽ không thất vọng, cũng sẽ không cảm thấy đau.

Tác dụng phụ duy nhất, đó chính là sẽ cảm thấy lạnh.

Cô ôm chặt lấy anh giống như bản năng, thiếp dần đi trong lòng anh. Gần đến mức nghe được tiếng tim đập của anh, cảm nhận từng đường máu trong cơ thể anh đang sôi lên sùng sục hợp lại tụ thành một ngọn lửa nhỏ cháy lép bép...

Thực ấm.

Thực sự rất ấm áp.

Giống như tia sáng ấm áp duy nhất trong cuộc đời vậy!

Bạn đang đọc truyện *Nụ Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Đến Bây Giờ Mới Phát Hiện Ra Sự Ngọt Ngào Của Cậu Ta!

Trời dần dần tối, cả tầng lầu chỉ còn duy nhất phòng của Phó Dĩ Mạt còn sáng đèn. Chiếc váy dài sau khi được cởi bỏ đã nằm yên vị trên ghế sofa, mềm nhẹ và ôn nhu, phảng phất mang theo hương rượu. Nằm giữa một phòng làm việc chỉ có một màu xám, chiếc váy giống như đóa hoa vừa mới nở đã điều tàn, có vẻ đột ngột mà tịch mịch.

Phó Dĩ Mạt cau mày, nhìn kỹ màn hình máy tính, sắc mặt ngưng trọng.

Khó trách buổi sáng hôm nay Tào Dương lại phát hỏa như vậy. Ngay trong nửa ngày cô mất tích, thị trường chứng khoán đã có biến động lớn. Hơn ba ngàn cổ phiếu đã đồng loạt nhảy cầu, trong đó còn có những cổ phiếu vẫn đang tăng không ngừng trong vòng ba tháng nay giờ lại đột ngột hạ. Cổ phiếu của Hoa Thần bị thiệt hại nghiêm trọng, trong đó có hơn mười công ty còn phải đóng cửa, còn lại thì cũng đang gần đến ngưỡng tử, mà cô, giám đốc bộ

phận đầu tư lại biến mất, ngay cả bóng dáng cũng không tìm thấy.

Mới chỉ buông thả mình có ngày thôi, cả thiên hạ đã đại loạn, xem ra cô không có mệnh làm quan. Cô lắc đầu, cười khổ với cái máy tính.

Nhìn lại đồng hồ, đã hơn mười một giờ rưỡi, cô dụi dụi mắt, gấp máy tính lại. Tắt đèn, tắt điều hòa, rồi cô mới đóng cửa lại. Cô vừa thất đai lưng, vừa chỉnh đốn lại đầu óc.

Trên áo khoác cũng có một mùi hương không mấy xa lạ. Đó là mùi vị của thuốc lá hòa hợp với mùi hương thơm ngát của cỏ cây khiến người ta có cảm giác thật âm áp.

Cô không khỏi nhớ tới người thanh niên kia. Trẻ tuổi, anh tuấn, nói chuyện nửa thật nửa giả, cười rộ lên một cách vô tội, nhưng đáy mắt lại lóe lên tia sáng, có một chút xấu xa.

Ở trước mặt cậu ta, cô cảm thấy mình thật ngốc.

Ngốc rụt rè, ngốc tránh né.

Cô cẩn thận, từ tốn tựa như lần đầu tiên thích thú muốn hút thuốc, rõ ràng thống hận thuốc lá vô cùng nhưng lại không thể không khát vọng nó, hiểu rõ mà vẫn cứ muốn sa vào.

Như thế đấy ~ Cô theo bản năng mà thích ứng với sự có mặt của cậu trong cuộc sống. Cùng cậu ở chung một chỗ, cô cảm thấy vừa nguy hiểm lại vừa kích thích, giống như bàn chân trần đi trên lớp băng mỏng. Nhưng mà, mặc dù cô rất muốn nhắm nháp tư vị được sùng ái, được che chở mà cảm động, cô vẫn luôn tự nói với chính mình, chỉ cần một chút thôi là đủ rồi.

Vẫn còn kịp, chỉ cần một chút xíu thôi thì sẽ không nghiện và cũng sẽ chẳng có tác dụng phụ, đúng không?

Trong đại sảnh đã không còn ai, chỉ còn đèn ở phòng bảo vệ là sáng. Cô không dám lưu lại lâu, hai tay rúc trong túi áo, vội vàng đi ra cửa lớn.

Vừa mới đi xuống khỏi những bậc thang ngoài đại sảnh, ở phía sau vang lên tiếng còi ô tô, cô vội bước chân nhanh hơn một chút. Chiếc xe kia vẫn ương bướng đi theo sau cô, bất đắc dĩ cô đành quay đầu lại.

Tần Nặc ngồi trong xe, tựa đầu vào ghế, miệng nhếch lên, vẫy vẫy tay với Phó Dĩ Mạt.

“Lên xe.”

Phó Dĩ Mạt có chút sùng sốt, từ phía xa xa nhìn lại cậu, nét mặt như muốn trốn tránh.

Cậu quay cửa kính ô tô xuống: “Tiểu thư à, tôi đợi ở đây cả ngày, bụng đói lắm rồi em có biết không? Nếu em đã biết rồi thì mau đèn cho tôi một bữa ăn khuya đi, nhé?!”

Lại nữa rồi!

Về mặt này, giọng điệu này làm cho trái tim cô dù cứng rắn cũng không cự tuyệt được.

Phó Dĩ Mạt âm thầm thở dài, im lặng ngồi vào trong xe.

Dọc đường đi, cô không nói một lời nào, đầu quay sang một bên, dựa vào cửa kính xe khiến Tần Nặc nghĩ cô muốn ngủ một giấc. Cậu cứ một lần lại một lần quay sang nhìn cô, nhưng cô không hề ngủ. Cô chỉ là hơi mệt mỏi một chút, thản nhiên nhìn đèn đường bên ngoài.

Đến nơi, cô chần chờ không muốn xuống xe. Nhìn nhà hàng giống như Thủy Tinh cung trước mặt, bước chân cô như muốn nhũn ra.

Cô quay đầu nhìn cậu rồi đưa mắt nhìn lên bốn chữ cổ viết trên Thủy Tinh cung: Ngự Phủ Xương Trữ. Nổi khiếp sợ hiện lên trên gương mặt của cô.

Nơi này?

Cư nhiên lại là nơi này?

Bên ngoài vẫn là không khí se lạnh của mùa xuân, cảnh trí mê người theo kiểu miền nam, những bức tường thủy tinh phản quang, khu nhà ẩm ướt đầy thực vật nhiệt đới cao lớn, dòng suối chảy xuôi bên cạnh con đường bằng đá, bên chiếc cầu lung linh là một ngôi nhà gỗ nhỏ.

Cô dần dần bình tĩnh trở lại. Không cần hướng dẫn viên chỉ đường, đi qua con đường đá, cô đến thẳng nhà gian dưới bóng cây lác lác, nhẹ nhàng vén bức màn phủ, ngồi xuống nhụyen thấp.

Cậu hơi ngạc nhiên, chờ hướng dẫn viên đi rồi mới hỏi cô: “Sao vậy? Đã từng đến nơi này rồi sao?”

Ánh mắt Phó Dĩ Mạt mê mang nhìn xuyên qua lớp khí bốc lên từ nước trong chén, đến một địa phương không biết tên.

Trước đây, nơi này chưa có tiếng tăm, không có nhiều khách thăm quan như thế này, hiện tại nó có vẻ đã đắt giá lên nhiều. Cô nhấp một ngụm trà, thản

nhìen cười.

“Đúng vậy, trong chính gian phòng này, tôi đã trải qua sinh nhật lần thứ hai mươi.”

Cô quay mặt đi, liếc mắt nhìn bức tường phủ đầy hoa. Chiếc cầu nhỏ đã được sửa lại, dòng suối cũng được sửa lại, bãi đỗ xe bên ngoài cũng đã rộng thêm. Nhưng cô chỉ nhớ rõ ngày hôm đó đẹp như thế nào thôi!

Tiền trên người của cả hai chỉ đủ để mua một chiếc bánh ngọt và một tách trà, bởi vì Tào Dương đang làm hướng dẫn viên ở đây, cho nên có thể ở lại sau giờ làm việc, anh quản lý còn ngấm ngầm để lại một nhà gian cho bọn họ.

Khi đó mọi chuyện thực đơn giản, hai người ở cùng một chỗ, chỉ uống nước trắng thôi mà cũng cảm thấy vui vẻ và hạnh phúc.

Tần Nặc cứ thế dùng vẻ mặt nghiên cứu, lẳng lặng nhìn cô. Sắc mặt cô tái nhợt lại một mõi, biểu tình vẫn lạnh nhạt, xa cách và đầy tâm sự như ngày thường.

Cậu không mở lời, thông thả chậm rãi vươn tay ra, cầm lấy tay của cô.

Cô nhìn lại nhìn thêm, nước mắt rốt cuộc không khống chế được mà rơi xuống. Vốn nghĩ hết thấy đều đã qua, muốn quên cũng sẽ rất dễ dàng, ngờ đâu lại không phải như vậy.

Thời gian xa cách bảy năm gói gọn trong bốn chữ “Cánh còn người mất”.

Trên bàn, hơi nước lượn lờ trong ly trà, ở phía đối diện, một khuôn mặt khác đã thay đổi, anh tuấn khiến người ta đui mù.

Cậu nhìn cô, trầm mặc.

Trong mắt ngắn lệ, khóe miệng lại quật cường mỉm cười, cô có chút ngượng ngùng mà nghiêng đầu, đưa tay lau đi vệt nước mắt, nói: “Buồn cười quá đúng không? Khi hai mươi tuổi, tôi lại cảm thấy rằng khoái hoạt chỉ là đơn giản như vậy!”

Đi trên đường, yêu nhau thì cầm tay, mùa đông thì cùng nhau ăn chung một phần khoai nướng, mùa hè thì cùng nhau ăn kem, nghĩ đến việc cả cuộc đời này bọn họ sẽ yêu nhau như vậy là đã cảm thấy rất ngọt ngào rồi.

Ngọt ngào kia khiến người ta khi nhớ lại mà phải rơi lệ.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Đâu Thế Nói Không Hề Thương Cảm.

Trăng rất sáng, trong phòng không bật đèn, ánh trăng theo đó mà len lỏi vào.

Tần Nặc đứng ở ban công, trong tay kẹp một điếu thuốc lá. “Tách” một tiếng, bật lửa được đánh lên, điếu thuốc ngậm trong miệng cậu giống như một ngọn đuốc nhỏ. Cậu chậm rãi hút lấy một hơi, phả ra làn khói mỏng.

Quay đầu, cậu nhìn bóng dáng của cô đang nằm trên giường. Trước đó mấy giờ, hai người đều uống rượu ở Ngự Phủ Xương Trĩ, cô còn rơi nước mắt trước mặt cậu.

Khi vươn ngón tay ra, giúp cô lau đi nước mắt, cậu cảm thấy nước mắt cô thật ấm.

Ấm áp kia khiến cậu rung động.

Trước đó, cậu cơ hồ còn quên rằng, nước mắt con người vốn dĩ rất ấm.

Tần Nặc hơi thờ dãi, đi đến bên giường nhìn Phó Dĩ Mạt. Ánh sáng âm ảm, gương mặt cô mơ mơ hồ hồ. Thân thể của cô mềm mại, đơn bạc, giống như sợ đau mà co lại thành đoàn.

Thế giới này thật đẹp, nhưng sao cô lại phải nhìn đau khi tận hưởng nó?

Cậu đứng trước mặt cô, mơ hồ cũng có thể nhìn rõ cả vết thương trong lòng của cô. Miệng vết thương nho nhỏ, từ từ rách ra, không hề có máu, nhỏ đến mức không thể nào phát hiện ra được. Nếu đắp vải và cồn lên có lẽ sẽ còn đau đến thấu xương.

Còn nữa, còn có một vết thương màu đen, giống như cái vực sâu thẳm, dần dần mở rộng, vô biên vô hạn.

Cậu biết loại đau đớn này.

Phó Dĩ Mạt thật ra đang không ngủ. Cô ngửi thấy mùi thuốc lá, đoán chắc cậu đang hút thuốc, nhưng cô không dám mở mắt ra. Đầu rất đau, rõ ràng là di chứng của say rượu.

Hiện tại, cô không thể xác định xem bản thân mình vừa rồi đã nói những gì với cậu ta?

Có lẽ cô đã lỡ lời nói ra chuyện đã chôn sâu trong đáy lòng, có chết cũng không dám nói ra, một chuyện mà cô nghĩ nó thật thối tha và biến chất, vĩnh viễn là nỗi sỉ nhục đối với cô.

Hóa ra, nói ra cũng không thoải mái gì, để ở trong lòng vẫn tốt hơn.

Trong trí nhớ của cô, đó từng là thời gian khoái hoạt nhất nhưng bỗng nhiên biến thành đau khổ nhất. Những năm tháng thanh xuân náo nhiệt vô cùng nhưng lại biến thành đoạn ký ức vừa nghĩ đến là phát kinh. Trên bờ cát vốn có dấu chân của hai người, hiện tại là một chuỗi những vết bản bám đầy trên người, chỉ có trời mới biết làm như vậy có biết bao nhiêu khổ sở.

Cũng may, cô đã học được trầm mặc là như thế nào. Cho dù có khuất nhục đến vậy đi chăng nữa thì vẫn cứ phải sống. Nhưng mà, điều đó lại chẳng hề vui vẻ.

Chặt đứt dòng hồi tưởng này, đem những tháng năm đã qua đi kia thành một khoảng trống trong đầu, nếu có gặp một chuyện gì giống như những kí ức đã qua thì phải biết đi đường vòng mà lảng tránh nó, cứ mỗi khi nhớ tới gương mặt của người kia thì phải tự nói với chính mình ba chữ “Quên hẳn đi!”. Làm được như vậy, con đau sẽ dừng lại, nhưng đồng thời trái tim cô cũng dần mất đi cảm giác, giống như một chú chim bị gãy mất một bên cánh, bắt đầu loạn choạng học cách đi bằng chân trên đường, và tự nói với chính mình: từ bây giờ sẽ không bao giờ bay trên trời cao được nữa.

Sống mờ mịt giống như chết lặng, tuy không vui vẻ nhưng rất an toàn. Nhưng vì sao số phận còn sắp đặt để cô gặp được một người đàn ông khác?

Lúc không cười thì làm cho người ta áy náy, lúc cười lại khiến người ta rung động. Nếu thật sự chuyên chú nhìn cậu ta, cô chắc chắn sẽ không bao giờ rời mắt được. Cô bắt đầu thích cảm giác bị cậu nhìn chăm chú như thế này.

Có người nói, chỉ cần thích nhiều hơn một chút thì sẽ biến thành yêu.

Cho nên cô cảm thấy thật sự rất nguy hiểm.

Mơ mơ màng màng cô ngủ thiếp đi, và mơ thấy cái ngày chia tay với Tào Dương...

“Tiểu Mạt, anh đã suy nghĩ, anh và em chỉ có thể cùng nhau đi đến đây, vô luận như thế nào cũng chỉ đến đây được mà thôi. Vốn đã hứa với bà nội của em sẽ chăm sóc cho em thật tốt, nhưng hiện tại anh phát hiện bản thân mình làm không được... Em thất vọng về anh lắm đúng không? Cho nên bây giờ ngay cả câu xin lỗi anh cũng không thể nói...”

Cô bất ngờ không phòng bị, linh hồn như đang phiêu dạt ở nơi nào.

Nắng tháng tư thật tươi sáng, ngoài cửa còn có tiếng người đang hát, dưới lầu là dòng xe cộ qua lại tấp nập, cô lại như biến thành con gấu bông, cả người mềm nhũn, không suy nghĩ, không chút sức lực, chỉ có thể ngơ ngác đứng ngốc tại chỗ.

Đừng! Không muốn! Không muốn!

Nói không nên lời, chỉ có thể chịu đựng, ánh mặt trời chiếu lên mặt, ánh sáng kia khiến người ta cảm thấy đau đớn.

“Này! Này! Dậy đi!”

Cô mở to mắt ngay tức thì, đập vào mắt cô chính là khuôn mặt tươi cười rạng rỡ như ánh sáng mặt trời. Không khỏi thở dài một hơi, cô buông tay ra, lòng bàn tay đầy mồ hôi.

Tần Nặc nhìn cô tỉnh lại, ánh mắt vẫn còn đang trừng lớn mê mang, bộ dạng giống như một đứa nhỏ. Cậu nhin không được, vươn tay gõ gõ lên trán của cô, sau đó mới cười tủm tỉm chạy vào toilet.

“Này...”

Cậu nghe thấy tiếng của cô vang lên ở phía sau, nhẹ nhàng, giống như vẫn còn đang mơ ngủ.

“Chúng ta chia tay đi.”

Hình như thích đã vượt qua ranh giới, có lẽ sắp biến thành tình yêu, nhưng mà cô không cần điều đó.

Cho nên, chia tay đi!

Bạn đang đọc truyện *Nụ Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Dững Cầm Đôi Mặt

Ngày hôm sau là ngày thứ sáu. Thứ sáu nổi tiếng nhất trong thị trường chứng khoán chính là “Ngày thứ sáu đen tối”.

Mấy ngàn cổ phiếu đều đột ngột hạ giá, tình hình hiện nay khiến cho người ta sợ hãi.

Phó Dĩ Mạt nhìn chăm chăm vào một đường thẳng lực trên màn hình máy tính mà chỉ cảm thấy da đầu như đang run lên. Tình hình này trước kia cô đã từng đọc trong sách lúc còn học đại học, đó là đợt khủng hoảng tài chính năm 98-99, thị trường tài chính của HongKong hoàn toàn đóng băng, có những người ở trong công ty chứng khoán phải nhảy lầu tự sát.

Cô không muốn nhìn nữa, đứng dậy đi đến bên cửa sổ sát đất mà nhìn ra bên ngoài.

Độ cao như thế này có thể nhìn thấy rõ cả trạm xe điện ngầm ở đằng xa kia, những chiếc xe giống như con kiến, hàng loạt tòa nhà to lớn cũng không khác gì những chiếc hộp nhỏ.

Nếu ở nơi này, giang rộng hai tay mà rơi xuống thì thế nào nhỉ?

Cảm giác rơi xuống hòa cùng với ánh nắng mặt trời chắc chắn sẽ rất sáng khoái.

Cô đột nhiên vỗ vỗ hai tay, xoay người, dùng sức một chút đẩy cánh cửa sổ ra. “Vù” một tiếng, gió bên ngoài ào vào trong phòng, những tờ giấy trên bàn bay tứ tung.

Di động đột nhiên vang lên khiến cô giật nảy mình.

Khép cửa sổ lại, cô trở về bàn làm việc, thành thành thật thật tiếp điện thoại.

“A lô, xin chào! A, là bà Trần à?”

Bà Trần là một trong những khách hàng quen thuộc của cô từ khi cô bắt đầu làm ở bộ phận phát triển. Đó là một người phụ nữ cao tuổi rất hiền lành, mang tiền lương hưu đi đầu tư vào thị trường chứng khoán. Tuy cô còn trẻ, chưa có nhiều năm kinh nghiệm nhưng bà Trần vẫn tin tưởng và lựa chọn cô là người đại diện cho mình. Vì vậy, Phó Dĩ Mạt rất kính trọng bà Trần. Những lúc cổ phiếu có dấu hiệu đi xuống, cô đều khuyên bà Trần nên bán sớm, chỉ riêng có lần này, vì đầu óc tinh thần choáng váng cho nên cô đã quên mất việc báo cho bà biết.

“Thật xin lỗi, bà Trần! Chuyện lần này...”

Bên kia lại truyền đến tiếng cười của bà Trần: “Phó tiểu thư khách khí rồi, cái gì mà thực xin lỗi chứ? Là tôi phải cảm ơn cô mới đúng. Nếu lần trước không phải cô báo tôi nên đổi cổ phiếu thành tiền lúc đầu tháng thì có lẽ bây giờ tôi rất thế thảm rồi.”

Cái gì?

Phó Dĩ Mạt sững sốt.

“Bà Trần, bà nói là tôi khuyên bà nên đem đổi cổ phiếu thành tiền lúc đầu tháng sao?”

“Đúng vậy! Cô quên rồi sao? Chính là tháng trước, tôi gọi điện cho cô hỏi xem nên mua thêm cổ phiếu nữa hay không, vừa vặn được trợ lý của cô tiếp điện thoại. Cậu ta nói tốt nhất là nên đổi cổ phiếu thành tiền ngay đầu tháng này.”

“Trợ lý của tôi?”

Phó Dĩ Mạt dùng một chút, giọng nói hơi trầm xuống.

“Đúng vậy, chính là cậu Tần. Cậu ta còn hàn huyên với tôi cả nửa ngày trời, cậu ta đúng là một người dễ mến! Sao vậy, cậu ấy không nói lại với cô ư?”

Họ Tần?

Đầu óc Phó Dĩ Mạt bây giờ hỗn loạn vô cùng, bỗng nhớ đến đêm gặp mặt đó, cô đã để quên điện thoại di động ở chỗ của Tần Nặc.

Đó hình như là chuyện tháng trước.

Cách một khoảng thời gian lâu như vậy, Tần Nặc làm sao có thể biết được thị trường chứng khoán sẽ biến động như thế này?

Là thật hay là giả?

Không biết đã treo điện thoại như thế nào, cô dựa lưng vào ghế, nhớ lại tình cảnh buổi sáng chia tay kia.

Cô yêu cầu chia tay một cách kiên quyết, quật cường không hề chùn bước.

Cậu cũng chỉ lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt giống như xuyên thấu qua thân thể của nàng.

“Được, tôi sẽ.....làm như em mong muốn.”

Cậu cười cười, làm một động tác cúi chào cực kỳ quý tộc, mặt cũng làm vẻ không quen biết cô.

“Tôi đáp ứng em.”

Nụ cười kia, lời nói kia khiến cho người ta cảm thấy thật đau lòng.

Sau đó cậu xoay người, ở ngay trước mặt cô cời bỏ áo ngủ, lộ ra tấm lưng rắn chắc.

“Cô gái này, em rõ ràng là một người lớn rồi, tại sao lại cư xử giống như trẻ con vậy, bộ không thấy mệt mỏi hay sao? Em chẳng lẽ không muốn tìm một người để dựa vào ư? Một người cô đơn vĩnh viễn cũng không bao giờ dựa lưng vào người khác. Đơn giản là họ sợ phản bội, cho nên mới vĩnh viễn không muốn giao lưng mình cho người khác. Cái lý do này, thật sự quá buồn cười!”

Cậu đột nhiên xoay người, ánh mắt sắc sảo nhìn chằm chằm vào cô.

“Bởi vì tình yêu khiến người bị thương, cho nên mới không cần sao?”

Cô giật mình, không kịp trả lời.

Cậu nhìn cô, thờ dãi, đi tới hôn lên trán của cô.

“Về sau em sẽ biết, như thế rất không đáng!”

Đau như vậy, nghĩ đến đã cảm thấy không sống nổi, mỗi ngày phải dùng sức mà ăn, dùng sức mà thở, nhìn gương mà luyện tập mỉm cười, làm việc điên cuồng, không có việc gì thì lại quét tước phòng, dọn dẹp đồ đạc trong nhà.

Cố gắng như vậy.....nguyên lại lại là không đáng!

Bạn đang đọc truyện *Nụ Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Đêm Đen Không Ngăn Được Ánh Sáng Mặt Trời

Thứ hai.

Mỗi thứ hai đều có một cuộc họp, giám đốc các bộ phận đều phải tham gia, Phó Dĩ Mạt cẩn thận tránh né đi phía sau đám người. Cô ngủ không được ngon, cho dù đã dùng nước lạnh cùng phấn trang điểm nhưng đôi mắt vẫn thâm quầng.

Cô cứ lo sợ bất an suốt hai ngày, nhưng thật kỳ lạ là cuối tuần mà mọi chuyện cũng vẫn rất im lặng. Người không nên gặp thì không nhìn thấy, cô cũng không nhận được bất cứ cuộc điện thoại nào.

Cuộc sống lại bình thản trở lại, đây chẳng phải là kết quả mà cô mong muốn hay sao? Nhưng vì sao cô lại cảm thấy có chút buồn bã và mất mát?

Cũng may, thị trường chứng khoán đang xuống dốc, nhìn bộ dáng mệt mỏi cùng khuôn mặt như trò tàn của cô, hơn phân nửa người nghĩ rằng cô như vậy là do làm việc quá vất vả.

“Phó tiểu thư!”

Hứa quản lý bên bộ phận công trình nhẹ nhàng lay lay người cô, lời cô từ trong dòng suy nghĩ trở lại với thực tế.

Cô ngẩng đầu, Thi Lan đang nhìn về phía cô mỉm cười.

“Cô là giám đốc bộ phận đầu tư, cô xem xem chuyện này liệu ai ra mặt thì được?”

Thư ký sớm đã đem một bản báo cáo đặt trước mặt của Dĩ Mạt. Cô vội vàng lật giở vài tờ, đại khái cũng hiểu được ý của Thi Lan.

Một năm trước, Hoa Thần vì mở rộng nghiệp vụ sang phía Tây của Đại Lục, một công ty tên Ý Kha muốn hùn vốn và yêu cầu trở thành công ty trung gian của Hoa Thần ở khu vực đó. Việc hợp tác đó diễn ra vô cùng thuận lợi, nhưng hai tháng nay, những cổ phiếu do bộ phận quản lý bên đó chọn mua đều là những cổ phiếu rớt giá hiện nay, khiến cho đối phương phải bồi tiền khá nhiều. Hiện tại, đối phương đang gây sự với đại diện của Hoa Thần ở Tây Cương, yêu cầu Hoa Thần phải cử một người đến giải thích rõ ràng.

“Kí kết hợp tác trước giờ đều do anh phụ trách, cho nên việc này vẫn là anh đi thì thích hợp hơn cả.”

Tào Dương vội vàng lên tiếng trước khi Phó Dĩ Mạt trả lời.

Thi Lan ngẩn ra, quay đầu sang phía Tào Dương nhìn anh một cái.

“Anh quên rồi sao? Cuối tuần này chúng ta sẽ kí kết hợp đồng mua 30% cổ phần của Hồng Thạch.”

“Việc kí hợp đồng đó, ai cũng có thể đi được! Nhưng việc bên Tây Cương kia, anh cho rằng Phó giám đốc không phải là người thích hợp để đi.”

Thi Lan đỏ mặt, tức giận: “Không phải là người thích hợp? Ai thích hợp? Anh sao?”

Tào Dương và Thi Lan luôn nói chuyện với nhau có thương có lượng. Đây là lần đầu tiên, Tào Dương ở trước mặt Thi Lan tỏ ra kiên quyết đến thế. Nhất thời, mọi người đều hết sức ngạc nhiên, đưa mắt nhìn hai vị tổng giám đốc.

“Tào tổng.”

Phó Dĩ Mạt đứng lên, nhẹ nhàng nói: “Thi tổng nói rất đúng, tôi là giám đốc của bộ phận đầu tư, chuyện đầu tư thì nên để tôi ra mặt mới đúng! Tôi sẽ trở về chuẩn bị, ngày mai đi Tân Cương ngay.”

Tào Dương ngẩng đầu lên nhìn cô, trong ánh mắt nhìn cô không hề có cảm xúc.

Mãi cho đến khi cuộc họp kết thúc, anh cũng vẫn chưa nói thêm câu nào.

Lầu 22, văn phòng tổng giám đốc.

“Em biết rõ Ý Kha là chỗ như thế nào mà còn để cô ấy đi!”

Tào Dương cực kì kiểm chế, nhưng trong giọng nói vẫn nghe ra điểm khác thường.

“Người ta tất nhiên hiểu rõ Lý Mạc Bắc kia là dạng người nào.”

Thi Lan quay sang, bình tĩnh nhìn anh: “Như thế thì có làm sao? Tào, anh hôm nay làm sao vậy? Bình thường, anh có như thế này đâu? Nói cho cùng thì cũng vẫn phải có người đi, không đúng sao? Nếu đã có người đứng ra phụ trách, anh và cô ấy, anh thử nghĩ xem em có thể chọn ai?”

Tào Dương cười lạnh: “Cho nên em lựa chọn hy sinh Phó Dĩ Mạt?”

Thi Lan nhấp một ngụm cà phê, quay đầu nhìn ra cửa sổ, mỉm cười.

“Chẳng còn cách nào khác! Tào, biết đâu Phó Dĩ Mạt lại có phúc tướng cũng nên. Cô ấy có thể biến nguy thành an, cứu vớt được tình hình chúng ta lúc này.”

Thi Lan buông tách cà phê xuống rồi đi đến bên người Tào Dương, nhẹ nhàng hôn lên khóe môi của anh.

Thoang thoang có mùi nước hoa trong không khí, trong vị ngọt có vị đắng, Tào Dương nhíu mày, dần dần nhớ ra tên của loại nước hoa này: ghen tỵ.

.....

Trăng rất sáng, lúc Phó Dĩ Mạt trở về, tiểu khu hoàn toàn chìm trong sự yên tĩnh.

Cũng may không mất điện, đèn ở cầu thang bật sáng trưng. Ánh đèn màu vàng ấm áp dạt dào.

Vẫn là khu nhà mới, trên hành lang sát về phía vách tường có những dấu chân nhỏ dính bùn, cô nhớ tới nơi mình ở trước kia, tuy không có lấy một chiếc đèn nhưng tay vịn cầu thang lúc nào cũng sạch sẽ

Thẳng đến khi nhìn thấy bóng của một người khác, cô ngẩng đầu, đứng ngốc tại chỗ.

Người đối diện, áo sơ mi trắng đầy bụi, gần như vậy, anh tuấn như vậy, anh ta... là ai?

“Em đã về rồi ư?”

Cô trừng mắt nhìn người đó, không khỏi thì thào nói nhỏ.

“Tiểu Mạt, đừng đi.”

Tào Dương tiến lên, giữ lấy vai của cô, nói: “Em không biết tổng giám đốc bên kia là người như thế nào đâu, vụ đàm phán lần này em tuyệt đối không có khả năng giành được phần thắng.”

Phó Dĩ Mạt ngăn ra, dần dần tỉnh táo trở lại.

“Tránh ra.”

Cô đẩy anh ra, lui về phía sau một bước, rồi lại thêm một bước.

Tào Dương giật mình, bàn tay cứng đờ giữa không trung, giữ lại một cái ôm hư không.

“Tiểu Mạt, em làm sao vậy? Trước kia em đâu phải như thế này.”

Cô ngẩng đầu, nhìn anh, trầm mặc.

Bởi vì, anh đã làm tổn thương em.

Cái ôm của anh khiến em bị thương, sự ruồng bỏ của anh khiến em bị thương, từng kỷ niệm khoái hoạt anh cho em đều khiến em bị tổn thương.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Ngã Đầu Thì Mới Trưởng Thành

Máy bay hạ cánh rồi cô mới cảm thấy hối hận.

Không biết là quần áo mặc ít hay tại khí lạnh thâm nhập quá nhanh, nơi này lạnh đến kinh người. Loại cảm giác lạnh như băng khiến người ta run rẩy.

Bây giờ rõ ràng đang là mùa xuân, vậy mà ngoài sân bay lại là băng thiên địa tuyết, một cảnh tượng đặc trưng của rét đậm.

Người đến sân bay đón cô là hai người đàn ông trung niên ăn mặc nghiêm túc, nói ít, cười còn ít hơn.

Phó Dĩ Mạt đã chuẩn bị đầy đủ nhưng vẫn không khỏi cảm thấy lo lắng. Lúc trước, Tào Dương sốt ruột như vậy, ánh mắt sầu lo như vậy, quả nhiên không phải không có nguyên nhân.

“Em không thể tin anh nữa được sao, Tiểu Mạt?”

Anh ở sau lưng cô nhẹ nhàng nói, âm thanh phát ra có chút nghẹn ngào.

Hai người đã cùng nhau sánh bước lâu như vậy, những tháng ngày khó khăn đều tựa lưng vào nhau mà cùng chịu đựng. Giống như ở trong bóng tối được cùng một người khác dựa vào lưng, không gian chỉ có tiếng tim đập, một phút một giây ngóng trông ánh sáng mặt trời rực rỡ.

Hiện tại nghĩ lại, khoái hoạt kia cũng không hẳn là vui vẻ.

Chính xác mà nói đó là xa xỉ.

Ít nhất, nó sẽ không làm cho người ta đau.

Phó Dĩ Mạt lắc đầu, tự ra lệnh cho chính mình xua tan ý nghĩ đó ngay lập tức.

Hai người càng ngày càng xa, những hình ảnh xưa cũng dần trở nên mơ hồ, đâu phải cái gì cũng có thể tồn tại mãi mãi đâu?

Trụ sở của Ý Kha là một tòa nhà xinh đẹp xa hoa, thiết kế rất tốt, bên ngoài cũng rất đẹp. Bộ phận kinh doanh của Hoa Thần trụ tại lầu 4, nhân viên tiếp đãi bên trong đều là những người chuyên nghiệp còn rất trẻ.

Đại điểm hội đàm là tầng cao nhất của tòa nhà. Nhân viên dẫn Phó Dĩ Mạt đến xong rồi thì lặng lẽ đóng cửa, còn một mình cô ở lại. Cô xoay người, nhìn người đàn ông đang hút thuốc đang nhìn ra ngoài cửa sổ ở trước mặt.

Bóng dáng gầy gò tinh mịch, lạnh lẽo xám xịt.

Phó Dĩ Mạt cũng không lên tiếng, đáy lòng nổi lên một chút bất an. Chỗ này sáng sủa sạch sẽ vì sao lại khiến cho người ta thấy âm trầm, lạnh cả sống lưng?

Thật lâu, người nọ mới quay đầu, nhìn cô từ đầu đến chân.

Lúc này, đôi mắt của người nọ đang nhìn đến cô. Đó là một ánh mắt thị huyết giống như dã thú, phía sau lưng là bụi thiên không màu lam. Hết thấy mọi thứ đều khiến người ta cảm thấy lạnh. Cô không khỏi lui về phía sau hai bước, giống như thấy mình đã đứng được ở chỗ an toàn rồi thì mới bình tĩnh trở lại.

“Hoan nghênh, Phó tiểu thư.”

Lý Mạc Bắc mỉm cười gật đầu, nhưng trong mắt thì không có một chút ý cười.

Nhưng người đàn ông trung niên anh tuấn cao gầy này cũng không giống hung thần ác sát trong truyền thuyết, mái tóc hoa râm, khi mỉm cười khoe mắt còn hằn lên những nếp nhăn thật nhỏ.

Nhưng cho dù là như vậy, Phó Dĩ Mạt cũng không hiểu tại sao lại cảm thấy người đàn ông này tỏa ra một khí chất khiến người ta sợ hãi?

“Xin chào, Lý tổng.”

Cô mỉm cười, cẩn trọng lịch sự.

“Tôi là đại diện do Hoa Thần cử đến.”

Lý Mạc Bắc cười cười, ngồi xuống ghế sofa.

“Tân Cương là một vùng rất đẹp, Phó tiểu thư có thể đi thăm quan thắng cảnh rồi đến bàn chuyện sau.”

Hắn ta nhìn Phó Dĩ Mạt sau đó chỉ tay vào ghế sofa đối diện.

Phó Dĩ Mạt sững sốt, chậm rãi ngồi xuống ghế sofa, cô gắng giữ ánh mắt nhìn vào người đối diện, nhẹ nhàng nói.

“Lý tổng, tôi đến đây không phải để chơi.”

Lý Mạc Bắc cười cười, ngón tay捏 một điếu xì gà. Hắn không hút, chỉ cầm trên tay, xoay tới xoay lui.

“Phó tiểu thư thật đúng là người nóng này!”

Hắn ta cũng chẳng thèm ngẩng đầu lên nhìn cô, lười nhác dựa lưng vào ghế sofa.

“Lúc trước hợp tác với Hoa Thần sở dĩ là vì thấy kiếm được tiền thôi, nhưng hiện tại chỉ trong mấy tháng mà phải bù vào những năm trăm ngàn. Việc này cũng coi như là một việc lớn.”

Hắn ta cười cười: “Tôi thì không sao cả, nhưng những anh em khác thì không như vậy cho nên mới yêu cầu Hoa Thần cho một lời giải thích thỏa đáng. Tôi cũng chẳng còn cách nào khác.”

Cho nên bọn họ mới đuổi việc giám đốc nghiệp vụ của Hoa Thần?

“Lý tổng, chúng ta đã ký hợp đồng hợp tác, phiếu lưu hợp đồng, lợi ích hưởng chung, hơn nữa các ông cũng không có quyền đuổi việc nhân viên của Hoa Thần chúng tôi. Ở Trung Quốc, người ta gọi đây là vi phạm pháp luật.”

“Tốt, chúng ta nói đến luật ngay bây giờ!”

Hắn ta lại một lần nữa ngẩng đầu lên đánh giá cô gái trước mặt. Thật không ngờ cô ta lại còn trẻ như vậy, không những thế còn rất xinh đẹp và cá tính. Khuôn mặt của cô tinh xảo, không chỉ có xinh đẹp không thôi mà còn tràn đầy dũng khí.

Cô đoan đoan chính chính ngồi ở chỗ kia, ngay cả tư thế cũng không thay đổi.

Đồng tử mắt sáng bóng kinh người, khoe miệng mỉm cười, lẳng lẳng nhìn ông.

Lý Mạc Bắc dựa vào ghế sofa, cũng không nói gì, hắn chỉ nhìn chăm chăm vào cô, cảm điện thoại lên, bấm bấm vài cái.

“Rầm!” một tiếng, cánh cửa phía sau lưng ông ta bị bật mở, vài người thanh niên còn rất trẻ lúi một người đàn ông tiến vào.

Phó Dĩ Mạt bị dọa đứng phắt dậy. Người đàn ông sắc mặt tái nhợt, kích động kia không phải chính là Vương Quốc Thành, giám đốc nghiệp vụ Hoa

Thần phái đến Tân Cương này hay sao?

“Vương giám đốc! Bọn họ tại sao lại đối xử với ông anh như thế này?”

Cô xông lên muốn kéo Vương Quốc Thành, nhưng lại bị một tên cao to mặt đen đứng bên cạnh anh ta ngăn lại.

Lý Mạc Bắc vẫy vẫy tay, nhận lấy một tờ giấy rồi đưa tới trước mặt Phó Dĩ Mạt, nói: “Phó tiểu thư, cô phải nhìn cho thật rõ! Lát nữa nếu có muốn đến gặp cảnh sát thì cũng phải kèm theo một chút chứng cứ.”

Phó Dĩ Mạt sững sờ, chậm rãi buông tay.

Lý Mạc Bắc này quả nhiên là kẻ mặt dày che trời.

“Được rồi, vậy ông muốn như thế nào? Nếu Vương giám đốc có xảy ra chuyện gì, chúng tôi nhất định sẽ kiện các người ra tòa.”

Cô nhẹ nhàng nói, cô gắng làm cho giọng của mình bình thường trở lại.

Lý Mạc Bắc cười “Xì” một tiếng, tựa lưng vào ghế, đấm xì gà cắn vào miệng. Người ở bên tiến lên châm lửa giúp ông ta. Hắn hút một ngum, nheo mắt nhìn Phó Dĩ Mạt. Rốt cuộc cũng vẫn chỉ là ngựa non háu đá, cho dù làm bộ kiên cường cũng không che dấu được vẻ sợ hãi.

Hàng mi của Phó Dĩ Mạt hon run nhẹ, cô hít sâu một hơi, cố gắng duy trì tư thế hiện tại của mình.

Bọn họ sẽ làm gì với Vương Quốc Thành? Có khi, bọn họ cũng sẽ rat ay với chính mình?

Cũng chỉ là hai mươi tư giờ, tại sao lại lâu như vậy?

Liệu có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra hay không?

Hắn ta không nói gì, chỉ nhìn cô. Nhưng ánh mắt đó vừa sắc bén lại vừa vô tình, giống như thợ săn nhìn con mồi.

Phó Dĩ Mạt cảm thấy không thoải mái, yên lặng trở về chỗ.

Hai người giằng co trong chốc lát, hẳn rốt cuộc cũng cười một cái, cúi đầu hút tiếp một ngum thuốc.

“Phó tiểu thư thật hài hước, tôi là người làm ăn, tất nhiên là cần tiền hơn hết thảy, còn không thì là gì? Chẳng lẽ một chân của hắn ta đáng giá hay sao?”

Một tên cao to đột nhiên dùng tay đấm thật mạnh vào người Vương Quốc Thành. Anh ta đau đớn kêu rên lên, liều mạng rút chân về phía sau, giống như sợ bị bọn chúng cắt mất chân của mình vậy.

Sau đó, một người mặc đồng phục nhân viên đi vào, kéo anh ta đi ra ngoài.

“Phó tiểu thư.”

Vương Quốc Thành gọi cô, bộ dạng cầu xin, ánh mắt kinh hoàng.

Phó Dĩ Mạt thở dài, nhẹ nhàng nắm lấy tay của anh ta: “Đừng lo, tôi sẽ ở lại cùng anh.”

Bạn đang đọc truyện *Nụ Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Tôi Không Giống Như Anh Tưởng Tượng.

Phó Dĩ Mạt cùng luật sư nói chuyện cả buổi chiều vẫn không thu được kết quả gì.

Luật sư Trần là một người phụ nữ có vóc dáng nhỏ bé, nhưng năng động, có bản lĩnh, và chuyên môn cao.

Nhưng chị ta cũng chỉ khuyên Phó Dĩ Mạt: “Phó tiểu thư, tình hình trước mắt vẫn không nên đưa ra tòa án. Trong kinh doanh buôn bán không tránh khỏi lừa gạt, người bỏ vốn tất nhiên luôn muốn thu được lãi dù ít hay nhiều. Phía Ý Kha cũng chỉ muốn vớt vát lại chút tổn thất, nếu chúng ta hòa giải, vị giám đốc họ Vương kia cũng không cần phải chịu khổ sở. Không những thế...”

Chị ta nhìn nhìn Phó Dĩ Mạt, nói tiếp: “Thật không hiểu các cô tại sao lại gặp phải người của Ý Kha, cường long không áp địa đầu xà, câu này không biết cô đã nghe chưa?”

Phó Dĩ Mạt cười khỏ, cô đương nhiên biết chị luật sư này nói rất đúng. Nhưng mà, chuyện này cô không thể tự mình làm chủ được. Hiện tại, cô bị cầm chân ở nơi này, đi không được ở cũng không, nói hối hận thì quá muộn mất rồi.

Tiền luật sư về đã là lúc đêm khuya, đứng ở cửa phòng cô có người của Ý Kha, chính là tên mặt đen mà cô đã gặp ở văn phòng của Lý Mạc Bắc lúc sáng.

Người đàn ông này không thích nói chuyện, chỉ làm một động tác cúi đầu sau đó đem va li hành lý của cô vào phòng, sau đó trả lại cô chiếc điện thoại của cô.

Di động đột nhiên vang lên, Dĩ Mạt chấn động, vội vàng tiếp nhận.

“Dĩ Mạt?”

Giọng nói này...

Cô ngẩn người, không khỏi sửng sốt.

“Em đang ở đâu?”

Tiếng của Tần Nặc truyền tới rất rõ ràng.

Trong nháy mắt, cô không biết mình nên nói cái gì.

Lúc này, người cô nhớ tới, cư nhiên lại là Tần Nặc.

“Buổi sáng anh gọi điện cho em nhưng em tắt máy, gọi đến công ty thì nói em đã đi công tác, em... gặp phải chuyện gì phiền toái sao?”

Cô không hé răng, sau một lúc lâu mới “Ừ” một tiếng.

Điện thoại truyền đến những tiếng hít thở nhẹ nhàng, cô có thể tưởng tượng được cậu ta đang mỉm cười.

Giọng của cậu thấp nhu, giống như đã có được đáp án.

“Là chuyện công việc sao?”

Phó Dĩ Mạt nghĩ nghĩ, sau đó mới nhẹ nhàng nói: “Em hiện tại đang ở thành phố Ô, công việc có chút vấn đề, em không thể rời đi được.”

“Anh biết rồi.”

Tiếng nói của cậu vẫn thoải mái trấn định như lúc bình thường.

“Trên người em có thuốc không? Hãy hút lấy một điếu, sau đó ngủ một giấc thật say, sáng mai mọi chuyện sẽ trở nên tốt đẹp.”

Phó Dĩ Mạt gật đầu, quên mất là hai người đang nói chuyện điện thoại, hoàn toàn không nhìn thấy nhau.

“Này...”

Cậu ở đầu bên kia kêu lên. “Anh chưa lừa gạt em bao giờ, đúng không?”

Phó Dĩ Mạt sửng sốt, không khỏi cười rộ lên.

“Đúng vậy! Em nghe lời anh, đi ngủ bây giờ đây!”

Cúp điện thoại xong, cô quăng chiếc điện thoại lên bàn, từ trong túi xách lấy một hộp thuốc lá ra, bỏ một điếu lên miệng.

Châm thuốc, hút một ngụm, cô thật sự bắt đầu bình tĩnh trở lại.

Quay đầu, cô nhìn về phía người đàn ông kia, nhẹ nhàng nói: “Anh hai này, đồng nghiệp của tôi không được khỏe, làm phiền các anh mua cho anh ý chút đồ ăn.”

“Mặt đen” sửng sốt, sắc mặt đỏ ửng, ngượng ngùng gãi đầu.

“Phó tiểu thư đừng lo lắng, chúng tôi cũng không phải...”

Hắn đột nhiên nhớ đến chuyện gì đó nên không nói tiếp.

Có lẽ hắn ta muốn nói bọn họ thật sự cũng không phải là xã hội đen chứ gì?

Phó Dĩ Mạt thực sự muốn bật cười, nhưng cô vẫn giữ hòa khí, nói tiếp: “Các anh chỉ là những người nghe lệnh của người khác, tôi biết.”

“Mặt Đen” đi ra khỏi cửa, còn không quên cẩn thận đóng cửa lại.

Phó Dĩ Mạt nép điều thuốc trong tay, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nhớ toi cũng một đêm như thế này, cô cũng hút thuốc như thế này, Tần Nặc gõ gõ vào trán của cô, vào lúc đó cậu đã gọi cô là gì nhỉ?

Cô bé ngốc.

Đúng vậy! Cậu... ừm, anh nói không sai, cô đích xác là một cô bé ngốc.

Cho tới bây giờ cũng vẫn đúng như vậy.

....

Cô ngủ không ngon, mơ thấy chuyện trước kia, cùng Tào Dương đi ra dã ngoại. Người đến người đi, không cẩn thận mà buông lỏng tay, quay đầu nhìn lại thì đã không thấy người đâu, bốn phía đều là những chiếc bóng xám xịt như ma.

Bóng ma vô thanh vô tức, vội vàng đi nhanh qua người cô, gió kéo theo rất lạnh.

Cô cảm thấy lạnh, không thốt ra tiếng, lặng lẽ ngồi xôm xuống, nước mắt bắt đầu rơi.

Khi tỉnh lại, trên mặt thật sự rất ẩm ướt.

Đột nhiên cô rất nhớ, chàng trai anh tuấn mặt luôn luôn mỉm cười kia.

Cô cười cười, tựa đầu thủy tinh của cửa sổ.

Rõ ràng chính cô nói lời chia tay, vậy mà bây giờ lại bắt đầu nhớ đến khuôn mặt tươi cười của cậu.

Đã quá muộn rồi nhỉ?

Có người gõ cửa.

Cô đi ra, vừa mở cửa đã đứng sững như hóa đá trước cửa.

Tần Nặc đứng ở trước cửa, áo sơ mi trắng tinh, áo khoác màu xám, bộ dạng phong trần mệt mỏi.

Cậu không nói câu nào, cũng không mỉm cười, chỉ nghiêng đầu một cái, hai tay đút trong túi áo, khí chất anh tuấn bao trùm toàn thân.

Đúng là đi suốt đêm tới đây sao?

Phó Dĩ Mạt cảm thấy chính mình thật có tội.

“A, chỉ là một chuyện nhỏ thôi mà! Anh làm gì mà phải khẩn trương như vậy?”

Cô chột dạ cúi đầu, đi đến tiếp lấy chiếc túi du lịch của cậu.

“Nói dối.”

Tiếng của cậu lại quanh quẩn ngay bên tai, gần như vậy muốn trốn cũng thoát được.

“Em không biết như vậy là đối với mình tàn nhẫn lắm hay sao? Nói một câu xin hãy giúp đỡ em mà cũng khó như vậy ư? Chuyện gì cũng đều trầm mặc mà tự giải quyết được sao? Em nhìn lại chính mình xem, đã lớn thế này rồi nhưng tại sao cứ giống như một đứa trẻ vậy, tùy hứng, không chịu chừa lối thoát cho chính mình. Em gặp Lý Mạc Bắc rồi phải không? Bọn họ nhìn qua giống những người thiện nam tín nữ sao? Không, bọn họ là những kẻ chỉ biết đến nắm đấm. Em còn ở lại mà tranh luận với lão đại của bọn họ, không biết chữ “tử” viết như thế nào ư? Nếu gặp chuyện không may thì làm sao bây giờ? Tiểu thư à, bọn họ muốn được bồi tiền, nếu không đem tiền tới thì bọn họ còn lâu mới bỏ qua, em cho rằng đây là trò đùa của trẻ con sao? Việc này là giết người đó.”

Phó Dĩ Mạt không hề rằng nói lại, cúi đầu, một giọt nước mắt, “Tách” một tiếng rơi xuống.

Nhìn thấy cậu, cô mới cảm thấy thật ủy khuất nhưng lời nói đều nghẹn lại ở cổ họng, nói không nên lời.

Tần Nặc rút cuộc không đành lòng, thở dài, vươn tay ôm cô vào lòng.

“Haiza, cô bé ngốc.”

Chương 22: Em Luôn Cười Nhạo Tầm Lòng Của Tôi.

Trời nắng, ánh mặt trời sáng lạn, băng tuyết bắt đầu tan.

Những mảnh băng từ trên cửa sổ thủy tinh rơi xuống đất, trời cao xanh trong, ánh mặt trời như kim tuyến đỏ khiến cho người ta không thể không nheo mắt.

Lý Mặc Bắc ngồi trên ghế sofa gần cửa sổ, nhìn hai người đang nắm tay nhau trước mặt, trong tay hắn niếp một điều xì gà, mỉm cười một cái.

“Thế giới thật đúng là nhỏ bé! Không ngờ Phó tiểu thư đây lại là bạn gái của Nhị công tử. Khó trách tôi vừa nhìn đã thấy Phó tiểu thư cam đảm khả kính hơn người.”

Nhị công tử?

Phó Dĩ Mạt ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn Tần Nặc.

Cậu cũng cúi đầu nhìn cô, biểu tình tĩnh lặng như nước, nhẹ nhàng nắm chặt lấy tay cô hơn: “Anh cùng với anh Lý đây khi ở Úc có gặp qua nhau vài lần.”

“Một lần kia quả thật chưa được tận hưởng hết mình.”

Lý Mặc Bắc cười cười, bỏ xì gà xuống, thản nhiên nói: “Lần này Nhị công tử đến đây, chúng ta nhất định phải chơi với nhau thật đã mới được.”

Tần Nặc kéo Phó Dĩ Mạt cùng ngồi xuống ghế, tựa lưng vào ghế, lười biếng nói: “Ông anh à, tôi lần này đến đây là để đón Mạt Mạt nhà tôi về, làm gì có thời gian mà chơi đùa với anh! Có muốn chơi, tôi cũng còn phải xem tâm tình của Mạt Mạt nhà tôi thế nào nữa chứ!”

Cậu nghiêng đầu nhìn cô, cố chấp lôi kéo tay cô: “Nói ra thật buồn cười, chỉ xa cô ấy mới có mấy ngày mà thôi, không biết nên nói như thế nào nhỉ? Một ngày bằng ba thu? Loại chuyện này, không ngờ cũng có thể phát sinh với tôi.”

Phó Dĩ Mạt giật mình, nhìn cậu, ngu ngơ.

Lý Mặc Bắc xấu hổ “khụ” một tiếng, đốt xì gà, háp một ngụm: “Khó có dịp Nhị công tử đến chỗ của tôi, nhất định phải lưu lại vài ngày! Như vậy đi, cứ để công việc đấy, hai người cứ cùng nhau đi chơi vài ngày. Đi Thiên Trì, Hòa Diệm Sơn, hoặc là đi xem thủy quái... Du ngoạn vài ngày cũng đâu có sao, tôi mấy ngày nay cũng có việc, tuyệt đối sẽ không làm kỳ đà cản mũi hai vị đâu!”

Hắn cười ha ha, bộ dáng bây giờ và hôm trước thật đúng là hai thái cực.

Phó Dĩ Mạt đương nhiên sốt ruột, vô luận như thế nào, cô cũng mong muốn công việc được giải quyết trước tiên.

Nhưng mà, Tần Nặc lại mở miệng trước cô, vừa âm thầm nắm lấy tay cô: “Tuyệt! Anh quả nhiên là người chu đáo, chúng tôi đành cung kính không bằng tuân lệnh.”

Đến tận khi ra khỏi cửa, Tần Nặc vẫn chưa buông tay Dĩ Mạt ra, lôi kéo cô trở về phòng.

“Dĩ Mạt, em hãy nghe anh nói đây: bọn họ sẽ rất nhanh thả giám đốc Vương ra. Anh đã đặt vé máy bay buổi chiều ngày mai rồi, em cùng đồng nghiệp của mình hãy nhanh chóng rời khỏi đây.”

Ánh mắt sáng rực rỡ của cậu dần biến mất, giống như hắc thạch, chớp cũng không có chớp, chỉ nhìn chăm chăm vào người trước mặt.

Cậu chưa khi nào có biểu tình như bây giờ, thật sự khiến người ta lo lắng. Phó Dĩ Mạt hoảng hốt, thì thào nói: “Vì sao bọn họ lại thả người? Không phải anh nói...”

Cô ngừng lại, nhìn thẳng vào cậu: “Anh đã làm giao dịch gì với bọn họ rồi phải không?”

Cậu xoay người, lấy bừa một tờ tạp chí mở ra xem, nhún nhún vai nói, nói bằng giọng như không có chuyện gì: “Cái gì mà giao dịch? Em nói cứ như là anh đi bán thân vậy! Anh chẳng qua là có chút giao tình với Lý Mặc Bắc, hắn nể mặt mũi nên mới gọi cao đánh khẽ. Cho nên, anh ở lại đây bồi hấn ta hai ngày.”

Phó Dĩ Mạt trầm mặc một hồi lâu mới nhẹ nhàng nói: “Nếu như vậy em cũng không đi.”

Biểu tình của cô rất nghiêm túc khiến người ta không có cách nào xem như là không thấy, Tần Nặc chỉ mỉm cười, vươn tay sờ sờ lên tóc của cô, làm biểu

tình cảm động: “Oa, anh rất cảm động, cuối cùng thì em cũng đã chấp nhận tình ở chung một chỗ cùng anh...”

Cô không cười, mặt không có chút thay đổi, yên lặng nhìn cậu.

“Được rồi! Được rồi!”

Tần Nặc cảm thấy đau đầu, kéo cô ngồi xuống.

“Sự tình xác thực không dễ dàng như vậy! Là anh đã chấp nhận bù một phần tổn thất cho hấn ta, cho nên bọn họ mới tha người.”

Phó Dĩ Mạt nhìn cậu, hoàn toàn ngạc nhiên, không ngờ tới.

“Hấn tin anh sao?”

Sau đó, cô hít một hơi, trong mắt hiện lên một thần sắc khác.

Người nọ gọi cậu là “Nhị công tử”, thái độ của người nọ đối với cậu cũng rất khả nghi.

Chàng trai anh tuấn trước mặt này rốt cuộc là ai?

Tần Nặc nhìn ánh mắt của cô, cảm thấy nơi đó có chút thương đau.

Sao lại thế này?

Cậu theo bản năng mà vươn tay ôm lấy cô.

“Chớ sợ! Chớ sợ! Có anh ở đây, anh sẽ bảo vệ em”

Thân thể của cô đột nhiên cứng đờ, lui về phía sau một chút, tránh né cái ôm của cậu.

“Nhưng là vì sao?”

Cô nói từng chữ một, rất nhẹ nhàng nhưng vẻ mặt lại thập phần khẩn trương, giống như phải dùng hết toàn lực mới nói ra được.

“Tôi hình như cũng đâu có mời cậu đến giúp?”

“...”

“Cho nên, cậu vốn không cần phải đến đây. Tôi là gì của cậu? Đừng tưởng rằng cậu làm như vậy là tôi sẽ cảm tạ! Tôi nói cho cậu biết, chúng ta kết thúc rồi, sau khi trở về, tôi đi đường của tôi, cậu đi đường của cậu.”

Cậu giật mình, nhìn chằm chằm vào ánh mắt của cô, chậm rãi cười, để lộ hàm răng trắng tuyết.

“Phó Dĩ Mạt, em có biết không? Có đôi khi trên người em lại có một thứ khiến người ta khó chịu, đó là cổ chấp.”

Sau đó, cậu xoay người, đẩy cửa mà đi.

Cô giật mình, lui về phía sau, thân thể dựa vào tường, chậm rãi ngồi xổm xuống.

Không biết rõ đã qua bao nhiêu lâu, trong phòng dần dần tối lại, cho đến khi hoàn toàn tối đen.

Cô cảm thấy lạnh, chậm rãi mở to mắt.

Bốn phía vừa lạnh vừa tối, không có bất cứ âm thanh nào, giống như một con ác mộng. Mỗi một lần hít thở, cô đều ngửi thấy mùi vị chua xót.

Cô bắt đầu sợ hãi, từ từ đứng lên. Mò mẫm bước đi, mở cửa, đi dọc theo đường hiên đến khu nhà nghỉ trước mặt.

Khu nhà nghỉ này rất yên lặng, đám mây che khuất ánh trăng tạo nên thứ ánh sáng mờ ảo. Dưới lớp ánh sáng như sương mờ, thế giới như một mảnh hải dương ngủ say.

Cậu một mình đứng trong sân. Dưới ánh trăng, bóng dáng của cậu có vẻ tịch mịch.

Nghe thấy tiếng bước chân, cậu quay đầu lại.

Vẫn là biểu tình bình tĩnh, khóe miệng không nở nụ cười trẻ con như mọi khi, lúc này lại hơi rủ xuống buồn buồn, trong mắt hiện lên sự mệt mỏi.

Cô đột nhiên cảm thấy lòng mình chua xót, đứng ở trong bóng tối muốn nói một tiếng xin lỗi với cậu.

Cô bất quá chỉ là một người thường, sống cũng không tốt, mọi chuyện đều làm hỏng, tính lại cố chấp. Cậu chỉ là một người xa lạ mà lại bất chấp ngàn dặm xa xôi mà đến đây tìm cô. Vậy mà, cô lại nghĩ cậu có mục đích.

Bỗng nhiên cô thấy thật khó chịu, không biết vì cô hay vì cậu.

Tần Nặc không nói gì, vẫn chỉ nhìn cô, lúc này mới đi về phía cô, giang hai tay ôm cô vào lòng mình.

Nước mắt cơ hồ cũng rơi xuống ngay trong lúc đó, cô cũng không dám đưa tay lên lau, để mặc cho nước mắt làm ướt nhẹp áo của cậu.

Gió đêm vẫn lạnh, ngón tay cô lạnh lẽo với vào trong áo khoác của cậu, muốn tìm kiếm chút hơi ấm.

Thật lâu không có im lặng để nghe thấy tiếng tim đập rõ ràng như lúc này.

Cô nhắm mắt lại, trong đầu bỗng nổi lên một suy nghĩ.

Xong rồi, Phó Dĩ Mạt, mày nợ người này, rốt cuộc cũng phải hoàn trả.

Trời cao bỗng nhiên lại bắt đầu rơi tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Liên Quan Đến Tình Yêu, Anh Biết Rồi.

Phó Dĩ Mạt không phải là người không biết phân biệt tốt xấu, cũng sẽ không phụ hảo ý của Tần Nặc. Vé máy bay đã nhận, hành lý cũng đã chuẩn bị xong nhưng cuối cùng vẫn đi không được. Lý do, cô đột nhiên bị cảm lạnh.

Bệnh đến như núi đổ.

Sốt cao, hôn mê, thì thảo nói mê sảng. Thịnh thoảng cô tỉnh lại được, tìm nước uống, hai mắt mê mang, chỉ trong chớp lát lại quay về ngủ tiếp.

Trong cơn mơ mơ màng màng, cô cũng biết trong phòng còn có người đang canh giữ ở bên cạnh, lấy tay sờ lên trán đo nhiệt độ cho cô. Những ngón tay ôn nhu hơi lạnh kia giống như có một sức mạnh dị thường khiến người ta an ổn trở lại.

Cổ họng có lúc như bị hóa thiêu, cô không nói được lời nào, chỉ rơi nước mắt.

Thật sự là rất mệt!

Cô luôn luôn khỏe mạnh, chưa bao giờ bị bệnh như thế này. Cả tinh thần lẫn thân thể đều buồn ngủ già rồi, sức lực như bị rút cạn.

Không nhớ rõ là trong mơ hay trong hiện thực, gương mặt của Tần Nặc hiện lên trước mặt cô. Làn da trắng, đôi lông mi đen, phía sau là ánh nắng mặt trời rực rỡ.... Thật sự rất anh tuấn.

Cô thở dài.

“Em đầu hàng, được chưa?”

Cô cúi đầu mình vào gối, mơ mơ hồ hồ nói: “Xin hãy giúp em đi.”

Đôi bàn tay quen thuộc kia lại mở ra, vòng tay ôm lấy cô.

Cô hình như còn nghe được cả tiếng tim mình đang đập. Rất mạnh. Bình tĩnh. Không hề lạnh lùng hay mâu thuẫn như ngày thường khiến cho cô cảm thấy thật thanh thản. Trái tim kia cũng tiến gần sát đến cô, từng chút, thế giới xung quanh yên tĩnh vô cùng, gió ngừng thổi, lá cây lững thững chờ một hồi cuối cùng cũng rơi xuống mặt đất.

Khi tỉnh lại, cô không biết đã là lúc mấy giờ tối, chỉ thấy trong phòng đã sáng ánh đèn. Tần Nặc đang ngồi trước bàn đánh máy tính. Cô có thể nghe được âm thanh ngón tay va chạm với bàn phím. Nhẹ nhàng, một chút lại một chút, không có tiết tấu nhưng lại khiến người ta an tâm.

Cô chuyển thân một cái, lại ngủ.

Cứ hỗn loạn như vậy, sau vài ngày, rốt cuộc Phó Dĩ Mạt cũng khỏe lên không ít. Cô giống như một bệnh nhân bình thường, uống nước cháo, ăn hoa quả cùng đồ ăn thanh đạm.

Ban ngày, Tần Nặc đem cô ôm vào trong lòng. Cô giống như một đứa trẻ ngồi trên đùi của cậu.

Cậu dùng máy tính trình diễn cho cô xem biểu đồ đường cong của thị trường chứng khoán, cẩn thận chỉ cho cô xem từng chút một.

Tuyển đồ K, lượng đối thủ, ngày cùng tuyển, thời gian. ...

Cậu kiên nhẫn nói cho cô nghe, bằng thứ giọng miền Nam, ôn nhu, dễ nghe.

Cô cảm thấy rất hiếu kỳ, những thứ này hàng ngày cô đều xem và hiểu hết sức rõ ràng. Trong trường sớm đã được học, lúc đi làm thì ngày nào cũng đối mặt, qua lời nói của cậu lại thành một kiểu mới. Cậu nói rất êm tai, ung dung tự tại. Dưới sự giảng giải của cậu, việc tăng hay trượt giá đều trở nên vô cùng đơn giản, giống như chuyện hiển nhiên ngày tàn trăng lên, hoa nở rồi tàn. Tất cả đều giống như tự nhiên vốn dĩ đã là như vậy!

Cô nhìn không được mà nghiêng đầu chăm chú nhìn cậu. Cậu hình như cũng chưa nhận ra cô đang nhìn mình, vẫn chăm chú với màn hình máy tính, vẫn là gương mặt bình tĩnh không một gợn sóng.

Thật đúng là một gương mặt đẹp trai, anh tuấn!

Phó Dĩ Mạt thở dài trong lòng.

Gương mặt họa thủy như thế này khiến cho cô một lần nữa mê muội, một lần nữa mềm lòng.

Ý lại, tín niệm, dịu dàng.

Đều là những từ cô nghĩ vốn rất xa lạ, nhưng bây giờ tại sao lại chẳng thấy xa chút nào?

Cô từng tự khinh bỉ chính mình, nhưng hóa ra cô cũng chỉ là một con người yếu đuối. Dù cô có nguy trang như thế nào thì cũng không chịu nổi một kích, nhìn thấy gương mặt như thiên thần của cậu là giờ tay đầu hàng.

Tần Nặc đột nhiên quay đầu vừa vặn bắt được ánh mắt của cô, đôi mắt híp lại hút tình, khóe miệng cong lên cười nửa thật nửa giả.

Cô biết đó không phải là mỉm cười, nhưng khóe miệng đơn thuần nhếch lên một cách trẻ con, thú vị là biểu cảm đặc trưng của cậu.

“Trên đời này, có rất nhiều sự việc đều có lý do phát sinh của nó, chẳng qua chúng ta đều xem nhẹ những manh mối để tìm ra chúng. Chẳng hạn như tuyển đồ K này, em nghĩ nó chẳng có quy luật gì, có phải không? Giá cô phiếu tăng hay giảm đều biến chuyển khó dò, chúng ta không thể nắm vững trong tay, em nghĩ như vậy đúng không?”

Cô nhú mày, chẳng lẽ lại không đúng?

Cậu cười, tùy tay rút một điều thuốc kẹp lên khóe miệng.

“Anh nhớ rõ em đã nói từng yêu qua một người, nhưng em lại chưa nói vì sao lại chia tay với người đó?”

Phó Dĩ Mạt ngăn ra.

Làm sao có thể không nghĩ qua?

Ở cùng một chỗ lâu như vậy, nói chia tay thì liền chia tay, nhưng lý do là gì?

“Là em không tốt.”

Cô nhẹ nhàng nói xong, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Đúng vậy! Nhất định là do mình không tốt.

Từ nhỏ đến lớn đã chẳng có mấy người yêu thích, để ý một chút là lại mất đi.

Không hay ho như vậy, nhất định là có nguyên nhân.

Hoặc là, do chính mình không tốt?

Cậu nhìn cô, ánh mắt lóe lên tia sáng. Sau đó “phụt” một tiếng, tiếng bật lửa vang lên, cậu nghiêng người, cắn thuốc rồi hút lấy một ngụm.

“Không đúng.”

“...”

Cậu mỉm cười, sau đó cũng quay đầu nhìn theo cô về phía sổ.

“Nói không chừng là ngược lại, người không tốt là người kia. Chính là anh ta.”

Chương 24: Em Nghĩ Có Lẽ Nên ...

Phó Dĩ Mạt lần đầu tiên phát hiện Tần Nặc hóa ra còn là một người như vậy. Ban ngày, cậu giảng giải cho cô, ban đêm còn giao bài tập cho cô nữa.

“Mạt Mạt, những gì anh nói hôm nay đều không phải là chuyện đùa, nhất định phải nhớ kĩ.”

Cậu ngồi ở đầu kia bàn ăn, vừa ăn bít tết sốt tiêu đen vừa nói.

Mạt Mạt?

Phó Dĩ Mạt khẽ nhún mày, thờ dãi, buông thìa trong tay.

“Anh có thể...”

Đừng gọi em là Mạt Mạt – Một tiếng nói phát ra từng trong lòng, cô vừa ngẩng đầu lên lại lập tức dừng lại.

“Cái gì?”

Cậu cũng không nhìn cô, nhướn mày, đôi mắt như cười như không.

Đôi mắt của cậu, tròn mắt màu trắng, nghi vị rõ ràng, nhìn một cái không xót gì, nơi khóe mắt hơi nheo lại, càng giống như một đứa trẻ.

Có một đôi mắt như vậy, cậu chắc chắn là người chưa bao giờ chịu thương tổn?

Cô nuốt xuống lời định nói, chột dạ mà cúi đầu.

“Nếu có thể, anh hãy viết lưu ý ra để em tự làm.”

Cô cứ nhiên lại nói ra một câu ngốc nghếch như vậy, chính mình cảm thấy buồn bực, bả vai sụp xuống, vô lực tựa vào ghế ngồi.

Cậu lại mỉm cười, giống như đi guốc trong bụng cô.

“Có thể! Em biết rõ, chỉ cần em nói muốn cái gì thì anh đều đáp ứng.”

Cậu buông dao nĩa, dùng khăn lau tay, nhìn thẳng vào mắt của cô.

“Phó Dĩ Mạt, em đừng tỏ ra quá can đảm như vậy.”

“...”

“Anh sẽ luôn luôn đứng bên cạnh em, cho đến giây phút cuối cùng, để giúp em.”

Phó Dĩ Mạt kinh ngạc, hoảng hốt nhìn cậu.

“Em lại muốn hỏi vì sao đúng không?”

Cậu lại cười, tiếng nói nhẹ tênh, giống như truyền từ một nơi xa xôi tới.

“Anh thích em, đây là sự thực. Nhưng đó cũng không phải là toàn bộ nguyên nhân. Anh chỉ cảm thấy, với một người giống như em, lý do đó là quá đủ.”

Nói xong, cậu cúi đầu lại tiếp tục chuyên tâm ăn cơm.

Phó Dĩ Mạt hoàn toàn kinh ngạc, ngơ ngác nhìn cậu.

Cũng may, vấn đề này dừng ở đây, sau đó hai người không hề đề cập tới nữa, giống như cậu ta chưa bao giờ nhắc đến điều này vậy.

Tần Nặc là một thầy giáo giỏi, hiểu được đi một bước tiến thêm vài bước như thế nào. Không biết từ khi nào, dưới sự chỉ dẫn của cậu, cô lựa chọn một loại trong mười loại cổ phiếu trong tay mà cô đang có để đầu tư. Sau đó, dần dần thêm vào, trong vòng một thời gian, trong mười ngàn cổ phiếu cô giành

được tìm một đối tượng thích hợp để trao đổi. Làm dần thành nghiện, cô cảm thấy thời gian còn không đủ dùng, thậm chí còn buông tay làm vài lần quyền chứng, tài chính giả định không ngừng gia tăng giá trị, vừa lên phiên đã lật.

Thăng đến một buổi sớm, Tần Nặc vừa lật giờ báo ra xem, vừa uống cà phê nói: “Mặt Mạt, hôm nay anh chẳng còn gì để dạy em nữa rồi, em được xem như chính thức xuất sư. Anh đã kêu người đặt vé máy bay, sau khi trở về em định vẫn tiếp tục làm ở Hoa Thần sao? Rời khỏi Hoa Thần cũng đâu có chết đói!”

Cái gì?

Cô sùng sốt một chút: “Nhưng mà Lý Mạc Bắc làm sao có thể dễ dàng để chúng ta đi?”

Tần Nặc liếc mắt nhìn cô một cái, khoe miệng giương cao: “Hắn vì sao lại không thể để chúng ta đi? Một vòng này em đã giúp hắn kiếm bao nhiêu tiền, vẫn hồi còn dư cả chỗ tồn thất. Nếu không đi chẳng lẽ còn muốn bồi ở bên cạnh hắn ta cả đời này ư?”

“...”

Phó Dĩ Mạt hít một hơi, nuốt xuống tiếng thét chói tai.

Cô ngóng nhìn cậu rồi lại nhìn vào màn hình máy tính, vẫn là đại bàn xu thế của ngày hôm qua, bối cảnh u ám, đường cong đẳng lực, cô dần dần hiểu được, trên lưng đột nhiên đổ mồ hôi lạnh.

“Em c tưởng đó là một hệ thống giả định!”

Cô chậm rãi ngồi xuống: “Anh có nghĩ toi như vậy sẽ khiến em phiền nhiều hơn không? Em chưa bao giờ một mình thao tác qua một loạt giao dịch tài chính như vậy. Em thậm chí còn đầu tư vào quyền chứng tài chính sao?”

Cô bắt đầu sợ hãi, bàn tay run rẩy rất nhanh, sắc mặt tái nhợt.

“Sợ cái gì?”

Tần Nặc nhún vai, vẻ mặt phong đạm vân khinh.

“Có anh ở đây, em làm sao mà mắc sai lầm được!”

“Đến cả anh...”

Cậu ngược mắt lên nhìn cô,

“Em nên nghĩ lại xem mình liệu có nên về Hoa Thần được nữa hay không?”

Phó Dĩ Mạt mờ mịt nhìn cậu.

“Tần Nặc?”

Nói cái gì vậy chứ?~ Cô có chút chần chờ, cảm thấy mình thật vô si, vô duyên vô cớ lại đi lợi dụng con người nhiệt tình trước mắt.

Cậu gấp tờ báo xuống, nhìn chằm chằm vào cô.

“Em muốn nói cái gì? Cảm ơn hay thực xin lỗi!?”

Cậu thở dài: “Em tại sao lại cứ thích thành thực như vậy? Ngay cả làm bộ một chút không muốn cũng không được hay sao?”

Cậu đi tới, ngồi xổm trước cô, hơi thở rất gần, phả vào gương mặt của cô.

“Hoa Thần đối với em quan trọng như vậy hay sao? Anh chưa bao giờ thấy một ông chủ nào nhẫn tâm như vậy. Biết rõ nơi đây là chỗ như thế nào mà vẫn còn sai một cô gái như em đi! Giám đốc đầu tư? Người có chức vụ này cũng đâu có mấy người giỏi thực sự, có đáng để cho em liều mạng như vậy hay không?”

“Hay là em vốn không bao giờ muốn rời khỏi Hoa Thần?”

Cậu nhìn cô, ánh mắt âm đạm dần.

“Được rồi! Được rồi! Vậy...cho anh một cái hôn đi!”

Nhân sinh luôn có khó xử, đau khổ nhiều vui vẻ ít, nếu anh muốn giữ lại một nụ cười của em, thì nên dùng thứ gì để đổi lại đây?

1 phút, một cái ôm, một cái hôn.

Một cái hôn, được không?

Bạn đang đọc truyện *Nụ Cười* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Thời Gian Cũng Khiến Con Người Bị Thương

Đi vào cao ốc Hoa Thần, cửa sổ thủy tinh chạm đất vẫn phản chiếu nắng mặt trời chói trang, ngoài cửa cây cối vẫn xanh tươi như cũ. Bề mặt lá cây thăm lục rộng thùng thình, khung cảnh vẫn sống động như trước. Phó Dĩ Mạt lại cảm thấy do dự, vì sao một cảnh đẹp như vậy lại khiến cô cảm thấy bản thân như cách chúng ta một thế hệ?

Cái đêm tuyết ở ngàn dặm xa xôi ngoài kia liệu có là sự thực? Cậu đã nói với cô những gì? Đã làm những gì? Tâm ý cậu đối với cô giống như sương mù mờ hồ, tất cả đều ái muội không rõ ràng.

Nhưng mà một con sốt cao, cư nhiên lại có thể giúp người ta trưởng thành được hay sao?

Lúc trước đi một cách vội vã như vậy đều là do nghĩa khí trong cô làm chủ, nhưng lần công tác này lại hữu kinh vô hiểm, Ý Kha có thể thuận lợi thả người, hợp tác tiếp tục, mọi thứ quay trở về với quy đạo lúc trước, nhưng không biết vì sao lúc này bước vào Hoa Thần, tâm trạng của cô cứ bồi hồi không yên?

“Hay là, em không muốn rời Hoa Thần?”

Bên tai cô lại vang lên câu hỏi của Tần Nặc.

Cô nhớ rõ chính mình ngay lúc đó đã rất sững sốt, sau mới lắc đầu.

Cô vẫn cứ bước bình như vậy, giống hệt như một đứa trẻ, cho dù có đánh mất thứ gì đó cũng không quay lại tìm, chỉ biết đứng nguyên chỗ đó mà chờ đợi, cũng không có ý muốn rời khỏi.

Ngốc như vậy cũng không hiểu là vì ai.

Tiểu Thẩm nhìn thấy cô, giật mình mở to mắt: “Chị Phó, chị trở về từ lúc nào vậy? Mười ngày nay em gọi điện cho chị mà chị chẳng tiếp, thật sự là khiến người ta lo lắng đến chết mất. Ủa, Tào tổng đâu?”

Cô giật mình, chần chờ một lúc mới mở miệng: “Tào tổng cũng đi Tân Cương sao? Chị đâu có gặp được.”

“Bên thư kí hôm kia đặt vé máy bay, nghe nói anh ấy làm xong hợp đồng bên Châu Úc, sau đó đi luôn ra sân bay bay thẳng đến thành phố Ô, không phải đi tìm chị thì còn tìm ai?”

Tiểu Thẩm lo lắng nhìn cô: “Phó tỷ, bọn họ nói lần này Thi đồng cùng Tào tổng cãi nhau dữ lắm! Dương Quyền còn nói đây là lần đầu tiên hai người bọn họ cãi nhau lớn như vậy!”

Phó Dĩ Mạt cảm thấy đau đầu, vịn tay vào ghế, từ từ ngồi xuống.

Tiểu Thẩm bị sắc mặt của cô dọa cho hoảng sợ, vội vã đi rót nước.

Dĩ Mạt nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mặt trời thật chói mắt.

Cô mê muội một lát, nhắm mắt lại, dựa lưng vào ghế, trong lòng thầm nghĩ: ánh nắng thật chói mắt!

Một bàn tay đem cốc nước đặt lên bàn của cô.

Cô nói: “Cảm ơn.”

Anh nói: “Không cần khách khí.”

Giọng nói khắc chế khàn khàn từ trên đỉnh đầu cô truyền đến.

Cô chần chờ một chút, chậm rãi mở to mắt...

Tào Dương đã đứng bên cạnh cô từ lúc nào không hay, anh cúi nửa người nhìn cô, gương mặt nhuốm đầy mệt mỏi.

“Em cư nhiên trở về bình an như thế này, đúng là nằm ngoài dự đoán của người ta.”

Anh dùng chân kéo chiếc ghế dựa qua, ngồi xuống bên cạnh cô, hai tay chống lên tay vịn, bắt buộc cô đối mặt với anh.

“Được rồi, bây giờ không có ai quấy rầy, chúng ta bắt đầu nói chuyện.”

Ánh mắt của anh như tìm tòi, dừng lại trên túi xách của cô. Anh cũng chẳng thèm hỏi đã lấy bao thuốc từ trong đó ra, thản nhiên lấy một điều đưa lên miệng.

Anh lẳng lẳng phun ra một làn khói trắng mỏng, cau mày, trên mặt có chút u ám nhưng vẫn thản nhiên.

Nhìn qua thì không thể nào thấy được.

Phó Dĩ Mạt thở dài: “Tào tổng...”

“Tiểu Dương.”

Điều thuốc nẹp trong tay anh, giọng nói của anh nghe như người đang buồn ngủ.

“Em trước kia đều gọi anh là Tiểu Dương cơ mà, hiện tại hình như em còn chẳng muốn nói chuyện với anh.”

Phó Dĩ Mạt ngậy người, trong lồng nổi lên một cổ chua xót.

Những chuyện cũ gào thét đòi đến, lấn át hết thấy mọi suy nghĩ của cô.

Tháng tám, nắng mùa thu vàng tươi rực rỡ, trong rừng cây xanh, một cô bé nắm chặt tay của một cậu bé. Cậu bé là Tiểu Dương, là thiên sứ nụ cười của cô bé.

Nhưng, chuyện đã qua, cho dù có làm như thế nào cũng chẳng khiến nó quay trở lại.

Cô cúi đầu, ánh mắt không nhìn anh.

Chuyện cũ không cần nhắc lại, cuộc đời này của cô đã gặp quá nhiều sóng gió.

Tào Dương trầm mặc một hồi lâu, thở một tiếng thật dài.

“Tiểu Mạt, em muốn anh phải như thế nào?”

Anh đứng lên, hai tay bắt lại, tựa người vào cửa sổ, tự nhiên đổi sang một đề tài mới.

“Ông già kia đã quyết định đầu tư thêm 40% vào Hắc Thạch, anh không có cách nào để thay đổi quyết định của ông ta.”

“Việc này đúng là nhất tuyệt bút tiền.”

Phó Dĩ Mạt nhíu mày, khôi phục thái độ bình thường.

Việc này đúng là quá mạo hiểm. Trung Quốc hiện nay đang là điểm nóng của kinh tế toàn cầu. Thi Khả Thành rút vốn lưu động của Hoa Thần đi thu mua công ty bên châu Úc kia đúng là việc là vô cùng phiêu lưu.

Tào Dương nhún nhún vai, lẳng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Không biết vì sao, anh cảm thấy ông ta chưa bao giờ suy nghĩ cho sự phát triển của Hoa Thần.”

Phó Dĩ Mạt ngẫm lại, nhẹ nhàng nói: “Việc này Thi đồng nói như thế nào?”

Nghiêm khắc mà nói, Thi Lan mới chính là đồng sự trưởng của Hoa Thần, cô ta chẳng lẽ cũng không coi trọng Hoa Thần hay sao?

Khóe miệng Tào Dương giật mạnh, gương mặt biến sắc.

“Dù không có Hoa Thần thì cô ấy cũng là người thừa kế duy nhất của ông ta, cô ấy có điều gì mà phải lo lắng chứ?”

Anh quay đầu, xa xa nhìn cô.

Ánh mắt yếu ớt và đầy áp lực.

“Tiểu Mạt, chỉ có chúng ta. Chúng ta mới là những người giống nhau.”

Cô kinh ngạc nhìn anh, rồi lại trầm mặc.

Vì sao, ánh mắt kia lại khiến cô cảm thấy đau như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nụ Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Còn Lâu Mới Tin!

Thanh minh, trời mưa không ngừng.

Phó Dĩ Mạt lại bắt đầu tăng ca, khôi phục lại trạng thái trước kia.

Hoa Thần cần tiền, mà cô chính là một bánh răng trong cỗ máy kiếm tiền khổng lồ đó.

Hai giờ khuya mới về đến nhà, đôi mắt mệt mỏi và hoảng loạn, cô vô lực tựa vào góc tường của thang máy. Cánh tay hạ xuống, chiếc ô rũ nước như mưa.

Nghĩ tới vừa rồi đi taxi trở về, cô nhìn qua kính chiếu hậu, đôi mắt tràn đầy sợ hãi, hình ảnh người hiện lên trong gương giống như ma quỷ.

Sau đó, cô cười cười với cái cửa thang máy lạnh như băng, khuôn mặt khiến ai cũng phải nghi ngờ cô có vấn đề.

Công việc là vì sinh tồn nhưng cũng làm cho người ta mất đi tự do. Cả ngày đối mặt với cái máy tính, ánh mặt trời bên ngoài rõ ràng chiếu sáng rực rỡ nhưng lại không bao giờ chiếu tới nỗi đau mình. Nhìn gương mặt tái nhợt của chính mình trong gương, lâu ngày chính cô cũng cảm thấy chán ghét.

“Tinh!” Một tiếng vang lên. Thang máy dừng lại. Cô ngẩng đầu lên, sững sờ ngay tức thì.

Chàng trai cao gầy, làn da trắng, đôi mắt đen, gương mặt tươi tại học cười sáng lạn.

Tìm cô đập nhanh, cảm giác này đã lâu không có.

Không! Không! Đừng tiếp tục như vậy!

Phó Dĩ Mạt thở dài, kháng cự đứng tại chỗ.

“Không được! Hôm nay không được!”

Đã gần được một tháng, mỗi ngày cô chỉ ngủ có bốn tiếng. Mà bốn tiếng đáng thương đó lại luôn gặp phải ác mộng, cô thật sự không còn đủ sức lực để đối diện với chàng trai khiến tim cô đập nhanh như thế này, hoặc là nghênh đón một hồi hoan ái.

Tần Nặc nâng một bàn tay chống lên cửa, tay kia thì kéo cô ra khỏi thang máy.

“Đừng sợ, sẽ không phải là chỗ này đâu!”

Cậu vô cùng thân thiết ôm lấy bả vai của cô, đi vài bước thì bỗng nhiên dừng chân lại, bàn tay lại đưa lên vén những sợi tóc bay loạn cho cô, hỏi: “Chìa khóa đâu?”

Hơi thở nóng ấm lại bắt đầu quấn lấy tai cô, cô biết cậu đang vụng trộm cười.

Cô đành phải buông tha cho cái ý nghĩ đuổi cậu về, xoay người mở cửa phòng.

Còn chưa đựng đến chốt mở, tay cậu ta ở phía sau đã đột ngột vây hãm đến, gắt gao ôm lấy cô.

“Em không phải rất thích tôi hay sao?”

Giọng nói mỉa hoặc ở ngay bên tai, thấp và nhẹ, giống như đang dỗ dành con nít.

“Em biết, nhưng không có ánh sáng đâu có được, đúng không?”

Phó Dĩ Mạt tự giễu, cười cười, ngón tay bắt lấy công tắc ở trên tường.

Đúng vậy! Ánh sáng đâu có gì là không tốt, mỗi người đều thích sống trong ánh sáng, nhưng cô thì lại cảm thấy chúng rất đau.

Cuộc sống không có ánh sáng, tịch mịch như phải chết, nhưng thế giới như vậy mới khiến cô đương nhiên có dũng khí để khát khao vòng tay ôm ấp ấm áp của ai đó.

Kỳ thật, cô cũng do dự quá nhiều.

Thân thể buồn ngủ, tinh thần cũng buồn ngủ.

Từ đôi tay cứng rắn như thép, cô ngẩng đầu nhìn lên thì lại thấy khuôn mặt tươi cười sáng lạn của cậu. Gương mặt xinh đẹp tươi cười đó có ai lại không muốn giữ lấy?

Không gian tịch mịch, ngay cả chính con người cũng tịch mịch.

Cô xoay người lại, tựa đầu vào ngực của cậu, có chút uể oải.

Cánh tay hữu lực, vùng ngực dày rộng cùng với hơi thở nam tính đặc hữu của cậu.

Cảm giác xa lạ nhưng lại thanh thản và thoải mái cực kỳ khiến cho người ta chân tay bủn rủn.

Cô nhin không được ngáp một cảm, trong lòng chợt cảm thấy may mắn vì vừa rồi không có đuổi cậu về.

Cậu hôn lên trán cô, đôi môi mềm mại.

Một chút, một chút, dần dần đi xuống, giống như trời từ từ hạ mưa.

Cô cảm thấy khát, không đủ mà kiễng mũi chân lên.

Quên hết thầy đã bắt đầu như thế nào, quên cả việc ngày mai còn phải đi làm khi trời đang mưa, trong khoảnh khắc này, cô tình nguyện ở trong thế giới của hai người, những gì còn lại ở bên ngoài đối với cô hình như không còn tồn tại.

Nụ hôn nồng nhiệt khiến người ta hít thở không thông. Thân thể dây dưa, thể lực hao phí, nhưng ít nhất thân thể vẫn ấm. Trong ban đêm yên tĩnh, bên tai vang lên tiếng tim người khác đập, vuron tay ra, chạm vào là cánh tay của người đó.

Kỳ thật, cô cũng chỉ cần như vậy. Một cái ôm ấm áp, một đôi tay vững chắc.

Cuối cùng, cô cũng không đứng dậy, cứ lẳng lặng ngủ bên cạnh cậu.

.....

“Rời khỏi Hoa Thần đi, anh sẽ nuôi em.”

Giọng nói của cậu từ trên đỉnh đầu truyền tới, cúi đầu oa oa, có chút mơ hồ, giống như một đứa trẻ chịu ủy khuất.

Cô cảm thấy đau lòng, cắn răng, không nói tiếng nào, nước mắt tự nhiên lại chảy xuống.

“Có khó khăn gì thì hãy nói cho anh biết! Vì sao em cứ khiến anh luôn lo lắng vậy?”

Cậu đứng dậy, lấy bao thuốc từ trong ngăn kéo rồi rút lấy một cây, lẳng lặng hút.

“Đừng nghĩ nói với anh là em vẫn còn yêu anh ta, anh còn lâu mới tin.”

Phó Dĩ Mạt cười khỏ, cũng không bao biện.

“Hiện tại không được, đợi chút đi! Hoàn thành xong việc này, em nhất định sẽ từ chức.”

Cô lui lui người lại, tiến gần đến ấm áp kia.

Yêu là đau đớn khiến cho người ta trọng thương.

Nhưng hơi ấm kia lại khiến người ta khát vọng.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Anh Không Cần Tình Yêu Thương Hại.

Phó Dĩ Mạt lại nghe thấy những tiếng gõ bàn phím quen thuộc, cô mấp máy môi, âm thanh cực nhỏ: “Tiểu Dương”

Trước cái bàn phía bên cửa sổ quả thực có bóng dáng một người đang ngồi. Người đó xoay người lại, khuôn mặt mỉm cười.

“Tiểu Mạt, anh còn yêu em mà. Em xem, anh không phải vẫn ở bên cạnh em ngay đây sao?”

Anh nhìn cô, miệng cười cười.

“Em không tin à?”

Bàn tay anh chột vung lên, giật mạnh những chiếc cúc áo. Những chiếc cúc rơi lạch bạch dưới sàn.

“Nhìn trái tim của anh đi! Nhìn rồi em sẽ tin!”

Cô không biết anh lấy ra cái gì, hai tay cầm lấy, từ từ đưa đến trước mặt cô.

Cô biết rõ mình đang nằm mơ, nhưng cô lại không hoàn toàn không có một chút sức lực nào để tỉnh lại.

Bên tai cô hình như là tiếng tim đập. Thình thịch, thình thịch,

Máu chảy, nhỏ từng giọt đầm đìa trên bàn tay của anh, trái tim nằm trong lòng bàn tay của anh đó vẫn cứ nảy lên đập thình thịch không ngừng. . .

Anh nhìn cô, gương mặt trắng bệch, cười giống như một đứa nhỏ, chỉ vào ngực mình nói: “Tiểu Mạt, em xem, nơi này của anh không có gì cả! Em tin chưa?”

Anh đột ngột dừng lại, nhìn thẳng vào mắt cô, gần từng chữ một nói: “Anh còn tưởng em đang giận, hóa ra em đã thực sự yêu người khác mất rồi.”

Anh trầm mặc, máu tươi từ trong ngực rỗng ào ào chảy ra.

Mồ hôi túa ra đầy đầu, cô bật dậy ngay tức thì.

Hình ảnh trở lại như cũ, trong phòng thực im lặng. Ánh sáng mờ hồ sau lớp rèm cửa sổ. Tần Nặc ngồi bên bàn, hai tay đang gõ bàn phím laptop.

Nghe thấy tiếng động phía sau, cậu cũng chưa quay đầu lại, chỉ nói nhanh: “Đừng lo lắng! Vẫn còn sớm mà.”

Cô không hề rặng, lẳng lặng nhìn vách tường, không có dũng khí nhắm mắt lại.

Tiếng nói của Tần Nặc xa xa truyền đến, thân nhiên mà rất dễ nghe: “Anh đã lưu lại trong máy tính của em một số thông tin liên qua đến mấy loại cỏ phiếu, mấy ngày sắp tới chắc chắn em sẽ cần dùng đến chúng.”

Cô cười không nổi, thở hổn hển, trái tim lạnh lẽo như băng.

Tần Nặc đi tới, đứng bên giường, đôi mắt đen kịt nhìn cô.

“Có nhớ hôm nay là ngày gì không?”

Cậu ngồi xuống, từ phía sau ôm lấy cô, cẩn thận hôn lên mái tóc của cô.

Cô lắc đầu, cau mày.

“Hôm nay là ngày thứ 100 chúng ta bắt đầu quen nhau.”

Cậu cúi đầu, ở bên tai cô nói. Giọng nói đầy mê hoặc.

“Anh vẫn còn nhớ kỹ, ngày đó ở Firenze, em ngồi xỏm trên ghế trước cửa, phun khói thuốc rồi tỉnh rồi ngủ, trang điểm thì đậm, sau đó đứng lên đi lắc la lắc lư. Anh thiếu chút nữa tưởng em giống như những cô gái hầu rước trong quán. Bất quá, làm gì có cô gái nào như vậy em. Cười cũng không cười, thân thể nóng, ánh mắt lại lạnh. Em có biết anh lúc đó nghĩ em là gì không? Anh gọi em làTiểu Long Nữ.”

Cậu thổi một hơi khí nóng vào tai cô, nửa thật nửa giả nói: “Cô cô, Quá Nhi sai rồi, Cô Cô đừng giận Quá Nhi nữa!”

100 ngày, đã lâu vậy rồi sao?

Phó Dĩ Mạt thở dài, bất đắc dĩ cười cười.

“Cũng không biết vì sao, buổi tối hôm đó em khó chịu vô cùng, trong lòng giống như một cái động, gió lạnh vù vù cứ thổi vào. Lúc đó, em đã nghĩ, nếu có một người nào đó cắn con gió lạnh đó giúp em thì dù có phải làm gì em cũng sẽ làm.”

Phó Dĩ Mạt thở dài, giọng điệu đầy bi thương.

Cậu cũng không để ở trong lòng, thoải mái cười to.

“Aizza, nếu lúc đó gặp phải người không tốt, ví dụ như tên Ấn Độ đứng canh trước cửa thì sao? Nếu hấn ta muốn mang em về nhà làm vợ múa bụng thì em cũng chấp nhận ư?”

Phó Dĩ Mạt đỏ mặt lên, cũng không biết nên nói cái gì, chỉ có thể nắm bàn tay lại thành quyền nện cho cậu một cái.

Nhưng mà, nếu đúng thế thì nguy hiểm thật, may mắn người xuất hiện đúng lúc đó chính là cậu.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Không Nhận Được Toàn Bộ Sự Ủng Hộ.

Mặt trời mọc, không khí mới mẻ, ánh sáng mới mẻ.

Từ tầng 28 nhìn ra bên ngoài, ngã tư đường phố đã bắt đầu tấp nập người qua lại.

Tào Dương xoa xoa đôi mắt mệt mỏi, quăng bản báo cáo trong tay lên bàn.

Trong bình minh, ánh mặt trời phô diễn từng đợt kim tuyến, vừa vắn chiếu đúng vào khuôn mặt của anh. Anh nhin không được mà nheo mắt lại, khóe miệng bất giác nhếch lên, lộ ra một nụ cười.

Mọi nơi đều là ánh sáng màu vàng, cái gì cũng phủ một lớp hào quang, khiến cho người ta cảm thấy khoan khoái muốn cất tiếng cười to. Một cảm giác đã lâu không có.

Di động bỗng nhiên đổ chuông, phá vỡ dòng suy nghĩ, anh cũng chẳng buồn nhìn nó lấy một cái, vẫn cứ khoanh hai tay nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đương nhiên đó là Thi Lan. Ban ngày ở đây chính là ban đêm ở đó.

Sau một lúc lâu, di động cũng ngừng rung, nhưng chưa được vài phút thì lại vang lên những âm thanh sắc nhọn.

Anh thở dài, nhắc điện thoại.

“Em còn muốn anh như thế nào?”

Trầm mặc.

Tín hiệu không tốt, có rất nhiều tạp âm, còn có cả tiếng nhạc xa xa vọng lại, khiến cho người ta liên tưởng đến những đêm bốc lửa rộn ràng trên bãi biển ở Hawaii.

Tiếng của Thi Lan tuy nhỏ nhưng vẫn rõ ràng: “Tào, trong lòng anh phải hiểu rõ, đó là quyết định của ban giám đốc chứ không phải của riêng em.”

“....”

“Anh bắt quá chỉ mượn chuyện này để làm chuyện của anh thôi.”

Anh cười lạnh: “Thế thì sao?”

Thi Lan khắc chế tức giận: “Tào, em biết anh đang nghĩ cái gì, có thể nhẫn nại một chút được không? Cứ cho là vì em đi chẳng lẽ cũng không được sao? Đừng khiến cho người ta thấy khó nhìn nữa.”

“Khó nhìn? Bọn họ còn nói gì về anh?”

Thi Lan trầm mặc, giống như đang tự hỏi, một lát sau mới nhẹ nhàng nói: “Tào, mặc kệ như thế nào, anh cũng đã lựa chọn sẽ làm có đúng không?”

Tào Dương sững sốt, cho đến khi trong điện thoại truyền đến những tiếng “tút, tut!” treo điện thoại thì anh mới hung hăng ném nó xuống. Nắng mặt trời tháng năm vàng rực rỡ, thời gian trôi qua rất nhanh nhưng con người thì vẫn còn quá nhiều chuyện chưa xong.

Anh không thể để mọi chuyện đổ sông đổ bể được.

.....

Tám giờ tối, văn phòng của Phó Dĩ Mạt vẫn còn sáng đèn.

Dĩ Mạt nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, nhấp một ngụm cà phê, trong lòng thì thầm nghĩ: Tàn Nặc quả có con mắt tinh tường, những cổ phiếu mà anh đã đề cử đều không sai. Điều đáng nói hơn chính là, giới đầu tư còn chưa khởi động, điểm của Hoa Thần đã tăng lên không ít. Cô kiểm chế sự kích động mà quan sát thật cẩn thận rồi làm báo cáo chuyên môn để nộp.

Có người gõ cửa, đoán chừng là chị lao công.

Cô buông cà phê: “Mời vào.”

Người tới đẩy cửa bước vào, không phải là người mà cô đoán. Cô hơi sững sốt một chút, còn ngửi được cả mùi rượu.

“Tào tổng, bản báo cáo kia...”

Ánh mắt của anh nhìn thẳng vào cô, anh cứ tiến về phía trước, cạnh cửa vốn là một cái giá sách bằng gỗ nhỏ, anh cũng chẳng thèm để ý. “Rầm!” một tiếng, cửa đóng sập lại.

Phó Dĩ Mạt hoảng sợ, đứng lên, kinh ngạc nhìn anh.

“Vì sao phải đi?”

Anh cũng nhìn cô, ánh mắt nóng rực.

“Vì sao phải đi?”

Anh lặp lại.

Trầm mặc, không khí như đọng lại, thời gian như ngừng trôi, căn phòng biến thành một cái hộp chân không.

Cô hơi hơi quay đầu đi, giọng điệu ôn hòa nói: “Tôi kỳ thực sớm đã nên đi mới đúng.”

Trong xấp báo cáo cuối cùng, cô có kẹp theo một thư xin từ chức, anh chắc sớm đã nhìn thấy nhưng đến hôm nay mới xuất hiện.

Tào Dương gục đầu xuống, cố gắng duy trì bình tĩnh.

“Anh biết một ngày nào đó em cũng sẽ rời đi, anh cũng không nghĩ sẽ giữ chân em được cả đời.”

Anh ngời xuống: “Chúng ta không thể trở về như trước được, anh biết.”

Anh vẫy vẫy tay về phía cô: “Anh đến, kỳ thực chính là muốn gặp em thôi, thật đấy.”

Bộ dạng này của anh thật khiến cho người ta cảm thấy khổ sở.

Phó Dĩ Mạt đi qua, đứng trước mặt anh, vươn tay sờ lên mái tóc của anh.

“Anh tốt tốt!”

Anh không nói lời nào, choàng tay ôm lấy thất lưng của cô, vùi mặt vào trong quần áo của cô.

“Mạt Mạt, thực xin lỗi.”

Tiếng nói của anh cách một lớp quần áo truyền đến, rầu rĩ như là bị thương.

“Không sao! Tất cả đều qua rồi!”

Cô vỗ vỗ lưng của anh, ngoài miệng thì nói không sao nhưng nước mắt lại chảy xuống.

Còn tưởng rằng tim mình sớm đã cứng rắn như sắt rồi, thật không ngờ nó vẫn còn biết đau.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Cười* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Em Đâu Có Cố Chấp!

Khi Phó Dĩ Mạt trở về nhà, căn phòng chỉ có đèn trước cửa là sáng. Một không gian khá ám muội. Trong phòng, trên bàn ăn là một con gấu Teddy màu trắng, có đồ com hộp của Pizza Hut. Đi vào phòng khách, cô nhìn thấy Tần Nặc đang ngồi dưới đất, bên người còn có một ly rượu đỏ.

Cô cảm thấy đau đầu, nhìn bóng dáng của cậu mà không khỏi thờ dài.

“Tại sao vẫn còn chưa về?”

Cậu quay đầu lại, nhún nhún vai.

“Không muốn.”

Phó Dĩ Mạt tiếp tục nhìn cậu trong chốc lát, cậu hình như cũng chẳng có ý muốn giải thích thêm, cô đành phải bỏ qua mà đi thay quần áo.

Khi trở ra, Tần Nặc đã đổi chỗ, ngồi xếp bằng trên ghế sofa, ngẩng đầu nhìn cô: “Em làm sao vậy? Không vui à?”

Cô sùng sốt một chút, cãi lại: “Nói bừa, không thể nào.”

Cậu dương dương tự đắc, kéo cô vào lòng mình, nhẹ nhàng nói bên tai cô: “Nói dối.”

Cậu dùng ngón tay chỉ chỉ lên mắt của cô: “Trên này có viết rõ mồn một đâu nè.”

Phó Dĩ Mạt quay phắt đầu đi.

Tuy rằng ánh sáng mờ mờ nhưng sườn mặt bên của cậu vẫn đẹp như vậy, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, ánh mắt phát ra tia sáng, bàn tay ấm áp dạt dào, trên người thoang thoảng mùi hương thảo mộc.

Cô dần dần trầm tĩnh lại, bị cậu kéo vào lòng, ở trong lòng cậu mà ngửi ngửi.

“Đây là cái gì? Nước hoa? Sữa tắm? Khiến cho em còn lầm tưởng là có lão gia nào đến. Biết không? Ở quê của em có rất nhiều cây tử vi. Mùa xuân đến, hoa đỏ hoa trắng thi nhau đua nở, ở bất cứ chỗ nào của thôn cũng có thể nhìn thấy chúng, chồng chất lên nhau cứ như là dệt gấm. Có đôi khi chúng khiến người ta cảm thấy ảo giác, giống như mỗi cây đều phải dùng hết toàn lực của chúng để ra hoa vậy!”

Phó Dĩ Mạt huyền thuyên một lúc, ở trong lòng của cậu mà thay đổi một tư thế khác cho thoải mái hơn.

“Bắt quá, lúc ấy em lại không biết, bây giờ nghĩ lại mới thấy thật đẹp.”

Tần Nặc mỉm cười, bung ly rượu lên nhét vào trong tay của cô.

Phó Dĩ Mạt nhấp một ngụm rượu, vùi đầu vào cổ của cậu.

“Anh nói, những bông hoa đó có phải rất hạnh phúc hay không?”

Cậu cười cười, ánh mắt dung túng.

“Đương nhiên.”

Sau đó, cậu lại ôm chặt lấy cô.

Giọng nói của cậu thấp và nhu, rõ ràng ở bên tai cô.

“Nghe theo sự sắp xếp của anh có được không? Đừng nghĩ nhiều nữa, em chỉ cần làm tốt việc của mình là được rồi. Em muốn nghỉ ngơi đúng không? Vậy đi du lịch đi! Đi về phía nam, ấm áp lại có hoa nở.”

Cô tựa người vào cậu, mỉm cười.

Du lịch? Từ này thật sự rất mê hoặc.

Cuộc sống không như ý nhưng nếu muốn xả hơi thì cũng không phải chuyện dễ dàng.

Có lẽ, chỉ cần nhắm mắt lại đã là một việc hạnh phúc lắm rồi.

Cô ngẩng đầu, nhìn cậu tươi cười.

“Còn anh?”

Ngón tay của cậu vuốt ve mái tóc của cô, cậu cúi đầu hôn lên trán cô.

“Lúc trước, anh cũng chưa bao giờ nghĩ đến làm việc thật sự, cho nên cứ đi khắp nơi như một kẻ lữ hành vô hạn.”

Cậu chưa bao giờ nói qua về thời thơ ấu của mình, cho nên cô luôn cảm thấy tò mò: “Phải không? Nếu vậy chắc rất vui vẻ nhỉ?”

Cậu như nhớ lại, yên lặng trong giây lát rồi cúi đầu nhìn cô: “Ừ! Vui vẻ đến mức khiến ai cũng phải đố kị.”

Mùi rượu dâng lên, cô cảm thấy thân thể nóng dần, mặt cọ cọ trong ngực cậu: “Còn gì nữa, mau nói đi!”

Cậu vỗ về cô mấy cái, uống lấy rượu trong tay cô: “Một đứa trẻ con trừ bỏ chút chuyện hoang đường thì còn có thể làm gì nữa?”

Cô nhớ tới cậu nói giọng miền nam, cúi đầu cười nói: “Nhị thiếu phó Miếu Thập.”

Tay của cậu bắt đầu không an phận, tham tiến vào trong cổ áo của cô, giọng nói oán hận, như là cắn răng: “Còn tệ hơn nhiều! Đạo tặc hái hoa!”

Cô cảm thấy ngứa, cười khanh khách, đành phải lấy tay chống đỡ: “Sau đó thì sao? Bị người trong nhà bắt về tu tâm dưỡng tính à?”

Tay cậu dừng lại một chút, miệng nhấc lên, đôi môi cũng rời khỏi thân thể cô.

Một lúc lâu sau, cậu mới mở miệng, giọng nói rất lạnh.

“Sau đó, những ngày đông dài kết thúc.”

Bạn đang đọc truyện *Nụ Cười* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Tươi Cười Cảm Động Sẽ Là Nói Dối.

Máy bay xuyên qua tầng mây thật dày, Phó Dĩ Mạt nhắm mắt lại, cảm nhận máy bay đang dần thoát khỏi lực hút của trái đất, chậm rãi bay lên trời cao.

Mặt trời chói lọi ở rất gần, ánh sáng màu vàng chớp động bức bách cô phải mở mắt ra.

Dưới máy bay là biển mây màu trắng, nhìn lên phía trên là màu xanh da trời.

Thời gian giống như ngừng trôi, có ánh dương quang trong suốt chiếu xuống khiến người ta hoa mắt vầng đầu, khó thở.

Có lẽ đã lâu lắm rồi không được nhìn thấy nắng mặt trời như vậy, ánh mắt của cô trước hết cảm giác không được tốt lắm. Bất tri bất giác, nước mắt lại chảy xuống.

Trên máy bay có nhiều tạp chí kính tặng. Mặt trên là hình chụp phong cảnh rất đẹp. Cô chớp mắt, kinh ngạc nhìn trang bìa.

“Tiểu thư, lần đầu tiên đi Vân Nam à?”

Một phụ nữ trung niên ngồi ghế bên tủm tỉm cười nhìn cô.

Cô gật đầu, nghiêng người, bỏ kính râm lên.

Sáng sớm, Tàn Nặc liền đưa cô ra sân bay, đưa cho cô vé máy bay khứ hồi, lại còn lấy từ trong túi tiền một chiếc kính râm đeo lên tóc của cô.

“Này, đến bên kia rồi thì đừng có quên nhớ đến anh nhé!”

Cô ngẩng đầu, há miệng, còn chưa kịp nói gì thì đã bị cậu ôm vào trong lòng.

Cánh tay của cậu rất hữu lực, cứ như vậy mà bao quát lấy cô khiến cô không sao cử động được.

Tiếng nói của cậu rất dễ nghe, giống như mê hoặc người: “Như em mong muốn, ở nơi đó có rất nhiều hoa.”

Cô bỗng nhiên cảm thấy bất an, đáy lòng dâng lên một nỗi sợ hãi mà thân thể chỉ cảm thấy khát.

Cậu buông tay ra, đứng mực mà rời đi, nâng mặt cô lên, nói: “Tiểu Mạt, không có anh, em cũng có thể tự chăm sóc cho mình, đúng không?”

Ánh mắt của cậu sáng ngời, nhìn chăm chú vào cô, khiến cô mông lung không định vị nổi phương hướng.

“Luyến tiếc em như vậy, sao vẫn còn muốn đưa em đi?”

Trong mắt của cậu có cảm xúc phức tạp, cất giấu ưu thương như có như không.

“Anh chỉ muốn em vui vẻ.”

Cậu vươn tay, sờ sờ vào môi của cô, mỉm cười.

Phó Dĩ Mạt hít một hơi, khòe miệng nhếch lên nhìn cậu.

“Đi đi!”

Cậu đẩy cô đi.

Cô đi được vài bước, cước bộ bỗng chậm lại, ở trong lòng tự hỏi chính mình: Rốt cuộc có cái gì không đúng? Vì sao trong lòng lại cảm thấy bất an đến vậy?

Nhìn không được, cô quay đầu lại. Cậu vẫn đứng ở đó.

Cổng ánh nắng, thân hình cao ngất của cậu lại càng nổi bật, bộ dáng thần kỳ và đẹp mắt.

Nhưng nhìn kỹ, bộ dáng đó thật tịch mịch.

Cậu cười cười, giang hai tay về phía cô: “Lại đây! Tiểu Mạt!”

“...?”

“Em nói đúng lắm! Thật sự rất luyến tiếc!”

Cô không kịp nghĩ nhiều, trái tim mềm nhũn, lao người chạy về phía cậu. Kiễng chân, cô hôn lên môi cậu, thật nhẹ nhàng.

“Anh xem, anh cho em nhiều như vậy mà đến tận bây giờ em vẫn chưa cảm tạ anh.”

Tần Nặc nhướn một bên mày lên, nói: “Muốn cảm tạ anh như vậy thôi sao? Không được.”

Cậu ôm lấy cô, ở bên tai cô thì thào: “Không được đâu! Không được!”

“...”

“Anh thích em, nhiều hơn so với em tưởng tượng, em có biết không?”

“...”

“Lần này trở về, em hãy quên hết những chuyện trước kia đi, được không?”

“...”

“Đừng roi nước mắt nữa, đừng mơ thấy ác mộng! Hãy bỏ qua những chuyện trước kia đi! Quên hết tất cả! Hết thấy hãy bắt đầu lại từ đầu, có thể chứ? Có thể được, đúng không Tiểu Mạt?”

Cô bỗng nhiên cảm thấy khổ sở, nói không ra lời.

Quên hết những chuyện đã qua, một lần nữa bắt đầu lại, giống như là khai đao chặt đứt sinh mệnh một lần. Chịu đau một chút, nhịn một chút là có thể qua đi, như vậy cũng được sao?

....

“Tiểu thư, sao cô lại khóc vậy? Không thoải mái à?”

Cô bừng tỉnh, từ trong kí ức được kéo trở lại hiện tại, cuống quýt lau hết nước mắt trên mặt.

Đây là làm sao vậy? Tại sao vô duyên vô cớ mình lại roi nước mắt?

Cô ngẩng đầu nhìn về người phụ nữ có tuổi: “Không sao! Không sao! Chỉ hơi mệt mà thôi!”

Người phụ nữ nhìn cuốn tạp chí trong tay cô: “Nơi này tôi đã đi qua, hiện tại đúng là mùa của nó. Ở Vân Nam có rất nhiều thắng cảnh đẹp, nếu cô có thời gian thì hãy đến một vài nơi mà du ngoạn”

“Dạ, cháu biết!”

Cô quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ, thấp giọng nói nhỏ: “Tây Song Bản Nạp*, Hồ Diệp Tuyền. Đó chính là nơi mà cháu sớm đã muốn đến.”

Vì tiền học phí, cô và Tào Dương đã cùng nhau đi là công ở khắp nơi. Một tuần khó lắm mới được gặp nhau một lần, kỳ nghỉ lễ dài thì lại càng hiếm hơn. Hiếm lắm mới có một lần, cô cùng anh làm partime bán nước uống trong siêu thị. Cả ngày chạy đi chạy lại, cô hòng kêu anh ách. Cuối ngày, anh và cô ngồi xuống chỗ dán một tấm áp phích siêu lớn. Tào Dương nhìn cô, quệt tay cô hỏi: “Tiểu Mạt, em chọn đi! Trong mấy chỗ này, em muốn đi chỗ nào nhất?!”

Cô ngẩng đầu, nhìn kỹ một cái, lấy tay chỉ chỉ.

Anh cười, có chút ngại ngùng.

“Tây Song Bản Nạp, Hồ Diệp Tuyền. Anh nhớ kỹ, sau khi chúng ta kết hôn, sẽ đi nghỉ tuần trăng mật ở đây!”

Lúc trước, hai người cứ nói chuyện tự nhiên như vậy, cứ như thể chuyện đó nhất định sẽ xảy ra.

Nhưng hiện tại nghĩ đến mới biết, hết thấy đều là vọng tưởng.

*Tây Song Bản Nạp : khu tự trị của người Thái ở Vân Nam (Trung Quốc)

Bạn đang đọc truyện *Nụ Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Trời Tối Thì Cũng Không Thể Không Có Ánh Sáng

Tây Song Bản Nạp bây giờ đúng là đang trong thời gian đẹp nhất. Trời trong, nắng ấm, ánh mặt trời trong suốt.

Phó Dĩ Mạt khoác ba lô du lịch, một mình đi trên con đường nhỏ hẹp.

Hai bên đường đều là những căn nhà gỗ đã cũ, hoa tranh tiên trên cửa sổ mở ra. Một đám lại một đoàn, mới mắt nhìn xem, từ xa trông như đám mây hồng.

Cô ngẩng đầu nhìn, một khung cảnh xanh tươi bát ngát. Mặt trời thấp thoáng ở xa xa, vụn đạo ánh sáng khiến người ta choáng váng. Cô cảm thấy lóa mắt bèn kéo kính râm xuống.

Mọi nơi đều là thơm mùi cỏ cây hoa lá, từng nhóm du khách nhàn tản an nhàn đi lại. Trải qua một buổi chiều nhàn nhã, Phó Dĩ Mạt dường như cũng bị lây nhiễm sự nhàn tản của bọn họ. Học theo những người khác, cô cũng tiêu sái nhìn xung quanh một cách không mục đích, thẳng đến khi hoàng hôn buông xuống mới một mình đi về khách sạn.

Khách sạn cũng là một căn nhà gỗ nhỏ, phòng cũng không lớn, sàn buông lỏng, mỗi bước chân đều khiến chúng rung lên. Cách âm cũng không tốt, thi thoảng lại nghe thấy những tiếng nhạc truyền đến từ phòng bên cạnh.

Cô lười ra cửa, chỉ ngồi bên cửa sổ ngắm cảnh bên ngoài.

Ánh trăng vừa lên, không gian thoáng đãng, thời gian như ngừng trôi.

Quang ảnh trong vườn cũng không rõ ràng, sương mờ lững lờ trôi, mọi nơi giống như được phủ một tầng bạch sắc.

Tiếng nhạc nho nhỏ mơ hồ vang lên, một giọng nữ uyển chuyển động tình hát: “Tình cảm xinh đẹp nhất luôn cất giấu ở trong mộng, đừng xúc động nói, đừng chạm vào mà lại đau. . .Nghĩ đến chính mình đã thành gió, ai ngồi ngoài cửa xuân ý đã nùng, dĩ nhiên bị tình sâu khiến cho hai mắt mộng lung. . . Tay của anh không phải gió của em, thâm tình ý trọng, cả đời chờ đợi quyết không đổi thay. . .”

Là bài hát Người yêu cũ, trong ban đêm nghe thấy lại càng thêm phần tịch mịch.

Không biết vì sao, cô hơi nở nụ cười một chút. Rồi nụ cười lại nhanh lan đến tận khóe môi, biến đôi môi thành một đường cong thật dài.

Kỳ nghỉ đông năm thứ ba đại học, cô làm công ở rất xa, có hai đêm phải làm việc ngoài trời. Rét lạnh, cô bị cảm nặng. Vì tiếc tiền viện phí đắt đỏ nên cô kiên trì không chịu đến bệnh viện, nhưng vẫn phát sầu vì học phí đầu kỳ của năm học mới. Sốt cao, thật lâu không thuyên giảm, đầu óc cứ ong ong như có quả tạ nhìn cân đè lên.

Lúc ấy, nhà Tào Dương lại có chuyện, anh phải về quê gấp. Khi anh từ quê trở lại, cô đã hôn mê, nằm liệt trên giường không nhúc nhích nổi.

Cô còn nhớ rõ, ngày đó Tào Dương từ nhà ga đã vội vã đến chỗ của cô luôn. Bộ dạng của anh phong trần mệt mỏi, vẻ mặt tiêu tụy, mà sự hỗn loạn của cô còn khiến lòng anh run run.

“Mặt Mặt, đừng làm anh sợ...”

Anh gọi nhũ danh của cô, âm thanh cực kỳ khản trương.

Cô cảm thấy lạnh, nói không ra hơi, chỉ liều mạng rúc vào trong lòng anh.

Anh không chậm trễ một phút nào, đưa ngay cô đến bệnh viện.

Từ trường học đến bệnh viện phải đi quá hai con đường lớn, mà đêm khuya đã không còn chiếc xe nào, anh cố gắng chạy một mạch không nghỉ. Con đường yên tĩnh, đèn đường mờ ám, từng đoạn quang ảnh cứ thoát ắt thoát hiện. Cô thiếp trên vai anh, tình huống nghe thấy tiếng hít thở của anh. Gần như vậy, cố gắng hết sức như vậy...

Cô đau lòng, nhưng toàn thân không có chút sức lực nào để mở nổi mắt, chỉ sốt ruột, lo lắng, nước mắt rơi lãnh đãi trên má.

Bác sĩ chỉ kiểm tra đơn giản rồi hung hăng trừng mắt nhìn Tào Dương một cái: “Viêm thận cấp tính, tại sao bây giờ mới đưa đến bệnh viện? Cậu làm bạn trai người ta như thế nào vậy? Còn không mau chạy đi nộp tiền, làm thủ tục nhập viện...”

Hai người giật nảy mình, cô theo bản năng túm chặt lấy góc áo của anh, không buông, lắp bắp: “Tiền...”

Anh quay đầu, cúi xuống nhìn cô, nở nụ cười nói: “Đừng lo! Chuyện tiền nong anh tự có cách...”

Cô nhớ rõ ngày đó, cô nằm trên chiếc giường lạnh lẽo, đèn bệnh viện chiếu thẳng xuống đầu cô. Bốn phía đều là vách tường màu trắng có phản cũ kỹ. Giọng nói của bác sĩ lạnh như băng khiến người ta sợ hãi. Trên trán của anh lấm tấm mồ hôi, nụ cười ngẩn ngui nở trên khuôn mặt trẻ tuổi dễ nhìn.

Hai ngày sau, cô đều nằm trong bệnh viện. Sốt cao, truyền nước, ý thức đứt quãng.

Vài lần tỉnh lại, Tào Dương cũng không có ở bên người cô, trên bàn chỉ có vài quả táo. Cô tìm không thấy đối tượng nào để có thể hỏi, cứ lần lượt lo lắng nhìn ra ngoài cửa thẳng cho đến khi mê man thì thôi.

Bệnh viện cũng không đuổi cô đi, bác sĩ cũng không đến thúc giục cô thanh toán chi phí điều trị đủ để giải thích anh đã đóng tiền cho hết thầy. Nhưng anh hiện tại đang ở đâu? Phòng bệnh này rõ ràng là phòng hạng nhất, anh lấy đâu ra nhiều tiền vậy? Những câu hỏi này cơ hồ khiến cô muốn điên lên.

Cho đến khi trần trọc tỉnh lại lúc nửa đêm, anh nằm bên giường bệnh của cô, đang lẳng lặng nhìn cô.

Ánh trăng rất sáng, chiếu lên trên thân người của anh, gương mặt của anh, giọng nói của anh, vẫn bình thường giống như mọi ngày.

“Anh thề, anh và em, Tiểu Mặt, chúng ta sau này vĩnh viễn sẽ không rơi vào cảnh khốn cùng nữa. Không cần vì tiền mà bán đứng thân thể, bán đứng tự tôn.”

Về mặt của anh rất bình tĩnh, quần áo mộc mạc như bình thường, hơi hơi ngửa đầu, lông mày giãn ra, nhưng khóe miệng ním lại khiến cho người ta nảy sinh cảm giác bất an.

Cô nhìn khuôn mặt anh, cảm thấy có phần xa lạ. Nhìn không được, cô vươn tay ra, nắm lấy bàn tay của anh.

Anh ngậy người một chút, bỗng nhiên mạnh mẽ ôm chặt cô vào lòng, cằm đặt trên đỉnh đầu cô, tiếng nói rất nhẹ, cất giấu nhiều cảm xúc mà cô nghe cũng không hiểu: “Còn nhớ rõ bài thơ kia không? Câu mà em thích đọc nhất: đừng quá thương tâm, đừng quá khổ sở, hết thầy đều sẽ đi qua, giống như khói nhẹ trôi qua góc tảo trắng...”

Cô gật đầu, không nói lời nào.

Anh nâng mặt của cô lên, mắt đối mắt với cô.

“Được rồi! Cứ như vậy đi! Tốt hay xấu, khổ hay vui, một ngày nào đó, tất cả đều cũng sẽ qua.”

Đúng vậy! Hết thầy đều đã qua đi.

Giống như khói trôi qua góc tảo trắng.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Cười* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Chưa Nhìn Thấy Anh Khóc, Em Làm Sao Có Thể...

Đêm đen, yên lặng tĩnh kỳ, trên đầu là bầu trời cao và rộng, những vì sao nho nhỏ như kim cương rải rác một cách không cần thận, giữa mấy ngôi màu lam bạc, lại có mấy ngôi sao màu trắng.

Trên mặt cô truyền đến những tiếng côn trùng kêu vang, gió nhẹ lướt qua mang đến mùi cỏ thơm ngát. Hết thấy những điều này khiến cho con người ta thanh thản vô cùng, không tự chủ mà trầm tĩnh hẳn lại.

Phó Dĩ Mạt hỗn loạn, dần dần chìm vào giấc mộng lúc nào không hay...

.....

Ánh mặt trời sáng lạn, mặt cỏ xa lạ, con đường u trường, cô đột nhiên cảm thấy thật an tâm. Bởi vì ngửi được mùi hương khí quen thuộc, quay đầu lại, cô quả nhiên nhìn thấy gương mặt kia. Hàng mi tuấn vũ, khóe môi như bay, anh vươn tay đến ôm lấy cô, biểu tình nửa thật nửa giả.

“Là anh không tốt sao?”

“Không phải đâu!”

“Đối với người kia là yêu thích nhiều hơn hay là thói quen nhiều hơn?”

“Người mà em hiện tại muốn ở bên cạnh nhất là ai? Chỉ cần em muốn nghỉ đến thì hết thấy đều rõ ràng.”

Cô cười cười không nói, trong lòng liền cảm thấy rõ ràng, khóe miệng đến khi tỉnh giấc vẫn còn cong lên cười.

Chẳng bao lâu sau, người trong mộng bất tri bất giác lại thay đổi chính mình hay sao?

Cô nhìn chăm chăm vào góc nhà có giắt Phong Linh, đột nhiên hiểu được.

Cô vẫn luôn hoang mang không tìm được đáp án, vẫn luôn luyến tiếc mỗi khi xoay người ra đi, nguyên lai, hết thấy chỉ là thói quen.

Chuyện này có lẽ thật buồn cười. Tình yêu từ thừa thiếu thời, theo năm tháng mà phai nhạt dần, phai nhạt đến mức khi muốn nhìn lại cũng nhìn không ra.

Cứ để như vậy là được rồi.

Hết thấy mọi thứ đều đã qua, thời gian đã qua dù sao cũng không bao giờ trở lại được nữa.

Cô lười biếng vươn người một cái, cảm thấy thật mỹ mãn.

Ánh mặt trời rất đẹp, không khí trong lành, tiền mặt trong túi vẫn còn đủ tiêu, muốn vui vẻ một chút cũng chẳng phải là chuyện gì khó.

Chắc chắn là không khó rồi!

....

Hai bên đường là những cây chuối tây rất lớn. Những chiếc lá chuối tây màu xanh dài rủ xuống mặt đường. Thanh thoảng chúng còn cản trở tầm nhìn của cô. Bất quá, quanh co một hồi cũng nhìn thấy được những phong cảnh khiến người ta mãn nhãn.

Phó Dĩ Mạt đi từng bước thật nhẹ nhàng, trong tay còn cầm mấy quả đại, tóc buộc cao, đầu đội mũ lưỡi trai, trên tay còn đeo một chiếc vòng bạc, chói lọi đỉnh đang rung động. Xa xa nhìn qua, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy vài bóng học sinh trung học.

Khi cô trở về đã là giữa trưa, đường đã bắt đầu nhiều người lên. Trong thị trấn nhỏ bé này không ngờ lại có một quán cà phê kiểu Tây. Những bức tường kính thật lớn chạm đất, trong phòng còn có đèn màu mờ ảo, bên trong là ba bốn vị khách nước ngoài tóc vàng hoe đang ngồi tán gẫu. Khi rời khỏi thành phố B, cô vốn dĩ không được uống cà phê nữa, nay ngửi thấy mùi hương vị quen thuộc, khóe miệng không tự giác mà nhếch lên. Vốn dĩ đã định rời đi luôn, nhưng đôi chân không nghe lời, cứ đứng trước mặt cửa kính.

Trước cửa sổ thủy tinh, hai người trong quán đang nói chuyện phiếm, sách báo tiếng Anh để loạn trên bàn. Nhìn thấy Dĩ Mạt đứng ngoài cửa, họ nhanh nhẹn tươi cười chào đón.

Cô cũng mỉm cười chào hỏi, đáy mắt có chút mờ mịt.

Thời tiết đang nóng dần lên, không có lấy một cơn gió mát, cô cúi đầu, đi dưới mặt trời thật lâu mới dừng lại, trong lòng bàn tay ẩm ướt đều là mồ hôi.

Cô tìm một quán trà bên đường mà ngồi vào. Nhìn dòng người tới lui qua lại, cô cứ ngồi như vậy, nửa ngày mới nhớ tới lục tìm thuốc lá trong túi xách.

Hơn nửa ngày cũng tìm chẳng được, cô đành phải buông tha.

Thuốc lá và cà phê, tất cả đều là kết quả của việc quyết định buông thả thế giới kia của cô. Cho nên khi cô ra đi, cô cũng không muốn đem theo chúng.

Nhưng thế giới kia thì không cam lòng để dễ dàng bị lãng quên như vậy, giống như âm hồn bất tán đi theo cô hơn phân nửa chiều dài Trung Quốc.

Biết rõ không còn ý nghĩa, nhưng cô vẫn muốn gọi thử một cuộc điện thoại về. Suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng, cô mới gọi được điện cho Tiểu Thâm.

“Tiểu Thâm, chị thấy ở trên báo nói công ty của chúng ta đang bị thu mua, có phải không?”

“Đúng vậy, chị Phó! Chị vừa mới rời đi thì việc này bắt đầu.”

Trong lời nói của Tiểu Thâm kèm theo cả những tiếng khóc nức nở, ngôn ngữ rối loạn, không rõ đầu đuôi: “Em cũng không biết thế nào! Chỉ biết có một công ty tên là Liên Thành đã hai lần ở trên thị trường bí mật thu mua cổ phần của Hoa Thần. Đến khi chúng ta phát hiện ra thì đối phương đã chiếm được hơn 10%, hiện tại bọn họ vẫn còn đang thu mua tiếp.”

Trái tim Phó Dĩ Mạt hơi trầm xuống, không khỏi đổ mồ hôi lạnh vì Hoa Thần.

Bởi vì đầu tư vào dự án ở bên Châu Úc mà Hoa Thần đã phải huy động gần như toàn bộ vốn lưu động, không biết Tào Dương có đầu tư theo như đề nghị của cô hay không. Bởi nếu như vậy thì Hoa Thần trong khoảng thời gian ngắn không thể nào huy động được tài chính từ trong thị trường chứng khoán, nguy cơ khủng hoảng là vô cùng cao.

Tuy rằng hiện tại đã rời khỏi Hoa Thần, nhưng cô đối với Hoa Thần thủy chung vẫn có một thứ tình cảm phức tạp. Nó giống như một đứa nhỏ do tự tay mình nuôi dưỡng, dù biết rõ đứa nhỏ đó không phải của mình nhưng khi nhìn nó đau đớn bệnh tật thì cô cũng không sao chịu đựng nổi.

Cô dựa lưng vào ghế, đổi một tư thế mới, nằm ngửa ra, nhắm mắt lại.

Không khí có mùi của cỏ cây hoa lá trong lành vô cùng, chẳng phân biệt rõ nổi từng mùi cùng với ánh mặt trời giữa trưa điềm tĩnh an nhàn, hết thảy mọi thứ đều rất tốt đẹp.

Không có không khí lạnh lẽo, không có không gian u ám của công ty, không phải đối mặt với màn hình máy tính lạnh như băng, không cần mỗi ngày phải tính toán từ tiền mặt đến giá trị cá nhân.

Nơi đây và thế giới kia của cô có bao nhiêu là điểm khác biệt.

Nhưng không biết vì sao, linh hồn của cô không yên ổn.

Rất không yên ổn.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Cười* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Một Đường Đi Có Biết Bao Nhiêu Bụi Bặm

Lúc hoàng hôn buông xuống có một chút mưa nhỏ. Mưa xuyên xuyên rơi xuống những tàu lá chuối to bản. Rõ ràng xung quanh đều có những tiếng sạt nho nhỏ, nhưng tổng thể không gian lại khiến cho con người ta liên tưởng đến hai chữ “tịch mịch”.

Phó Dĩ Mạt ngồi trong phòng khách sạn, ngắm người đối diện với chiếc laptop mà cô mới thuê được.

Cô cảm thấy lạnh, theo thói quen mà mò tìm thuốc lá.

Sau một lúc lâu cô mới sực nhớ ra, vốn dĩ đâu có nghĩ muốn từ bỏ ngoại ý, thế cho nên lúc xuất phát, Tần Nặc đã sớm lấy bao thuốc của cô đi.

Nhưng, trong bóng đêm, nhìn không thấy ánh lửa, cô nhìn không rõ điều gì.

Ban ngày, lúc nói chuyện Tiểu Thâm có nhắc đến công ty Liên Thành, cô sực nhớ đến điều gì đó. Qua thật lâu, cô mới nghĩ ra, cái tên này cô đã từng nghe qua rồi. Đến khi trở về khách sạn tìm kiếm một hồi, quả nhiên cô nhớ không lầm.

Cô ngơ ngác ngồi ở chỗ kia, trong tay nắm điện thoại di động của mình, ngón tay nhanh chóng bấm một dãy số. Vẫn còn đang đắn đo xem có nên gọi hay không thì nhanh tay ấn nút gọi, suy nghĩ nửa ngày cuối cùng cũng nghe được tiếng của Sở Gia Trân: “Dì nhỏ, là con.”

“A, Tiểu Mạt, thế nào? Có khỏe không? Bạn trai lần trước dì nhờ giới thiệu cho, con thấy thế nào? Nếu rảnh hãy dẫn cậu ta về nhà chơi nhé.”

Tiếng người nói chuyện ồn ào từ trong điện thoại truyền ra, thậm chí Dĩ Mạt còn nghe thấy cả những tiếng xáo bài ào ào. Giọng nói của Sở Gia Trân thật phần hòa khí, có lẽ tâm trạng đang rất vui. Cô không tự chủ được mà đem chiếc điện thoại cách xa tai một chút.

“Hoàn hảo! Nhưng mà di nhỏ này, con vẫn chưa có lúc nào hỏi đi được điều này: di nhỏ gặp cậu ta ở đâu vậy?”

Sở Gia Trân sững sốt một chút, sau một lúc lâu mới nói: “Sao vậy? Giận nhau à?”

Cô không hé răng, chờ đợi câu trả lời.

“Chuyện đó...có một người bạn đánh bài giới thiệu với di, chỉ nói là Tàn tiên sinh đó từ nước ngoài về đang tìm bạn gái. Gia thế và nhân phẩm của cậu ta đều không tồi. Di thấy điều kiện tốt như vậy, mới đem ảnh của con cho cậu ta xem. Thế nào? Cậu bé ấy lại có chỗ nào không đúng à?”

Phó Dĩ Mạt thở dài: “Không có, di nhỏ! Thực sự là không có đâu! Cảm ơn di!”

Cô chậm rãi cúp điện thoại, lấy tay xoa đầu, trên mặt cười khổ.

Kỳ thật, cô không phải không hoài nghi, nhưng khi muốn xác minh lại chuyện này, cô lại cảm thấy thống khổ.

Chàng trai có khuôn mặt tuấn mỹ, miệng nói thích cô, một lần, lại một lần.

Lúc ban đầu, cô cũng tự nói chính mình không nên tưởng thật, bởi vì giống như người ta nói hoa càng đẹp thì lại càng nguy hiểm.

Bằng không chút tình cảm này lại khiến bản thân thống khổ như vậy, thậm chí còn hy vọng chính mình chưa từng chạm qua.

Trên đời này, những món đồ tốt nhất luôn không giữ lâu được.

Cho nên, tham niệm là sai, sa vào là sai, khát vọng cũng là sai.

Đúng là vẫn còn không kịp, hiện tại cô cảm thấy đau. Như vậy, rốt cuộc cô cũng vẫn đem tình cảm thực sự của mình đặt vào.

Cô dần dần trấn tĩnh lại, đi đến trước máy tính vẫn còn chưa tắt, đánh thông một cú điện thoại, nhanh chóng đặt vé chuyến bay gần nhất để trở về.

.....

Ngày hôm sau, thành phố B, xe như lưu thủy mã như rồng

Phó Dĩ Mạt vừa xuống máy bay liền đến thẳng nhà trọ của Tàn Nặc. Cửa ngôi nhà mở toang, trên cửa còn dán thông báo cho thuê nhà. Bên trong nhà có vài người công nhân đang dọn dẹp. Đồ đạc vẫn còn, chất đống ngoài hành lang. Giường lớn bị dựng đứng lên, ga trải giường bằng vải nhung màu xám là những thứ cô vốn quen thuộc.

Cô đứng lặng ở nơi đó, có chút mờ mịt, vươn tay sờ vào tấm vải nhung kia.

“Tiểu thư, cô thích chiếc giường này sao? Đây là đồ do chủ cũ của căn phòng này để lại. Tôi đã kiểm tra qua, không có vấn đề gì, nằm rất thoải mái lại đẹp nữa. Nếu cô thích thì cứ tùy tiện ra một cái giá hợp lý rồi mang về là được.”

Công nhân trang hoàng đi tới, ở bên tai cô nói.

Cô cảm thấy lạnh, lắc đầu, tay nắm thành quyền, xoay người bỏ đi.

Mưa phùn, trời âm u, cô đi thật lâu mới dừng lại, bỏ câu nhỏ thì thầm dưới chân của cô.

Cô thở dài, ngẩng mặt nhìn lên cao.

Mưa bụi bay bay, ánh mắt mê loạn.

Cao ốc Hoa Thần, bất tri bất giác, cô lại đi tới nơi này.

Có người đi qua cô, tiếng giày cao gót đả đặng vang lên. Chỉ trong chớp lát, người đó lại quay đầu, đi thẳng đến trước mặt cô.

Gương mặt xinh đẹp, cái đẹp của người phương nam.

“Là cô.”

Thi Lan nhìn cô, mỉm cười, ánh mắt lạnh như băng.

“Là cô làm sao?”

Chương 34: Không Phải Yêu Cô Quá Ít, Mà Là Quá Nhiều.

Trời dần dần tối, trong phòng không bật đèn, Phó Dĩ Mạt ngồi một mình cuộn tròn trên ghế sofa.

Nghe âm thanh, biết ngoài trời mưa càng lúc càng lớn, nhưng mà chuyện này thì có can hệ gì đến cô cơ chứ?

Cô càng cô mình lại, đầu đặt trên đầu gối, thân mình căng cứng, nghĩ tới ánh mắt Thi Lan nhìn cô lúc ban ngày. Một người phụ nữ kiêu ngạo như cô ta nhưng lại cố nén nỗi đau, ánh mắt tràn đầy oán khí.

“Bảo cáo đầu tư lúc trước chính là do cô làm phải không? Nói thật, tôi vẫn luôn cảm thấy kỳ quái, Tào Dương vì sao cứ phải bao che cho cô hết lần này đến lần khác? Lần này cũng thế, không nói đến hạng mục đầu tư là do anh ấy làm, cũng đúng, nhưng cuối cùng vẫn là do anh ấy ra quyết sách. Hiện tại, hạng mục thất bại, Hoa Thần bị người ta thu mua, cô rõ ràng là giám đốc đầu tư nhưng mà tại sao anh ấy lại đem tất cả mọi chuyện không làm tự đổ lên đầu mình? Chẳng thêm để ý đến chuyện sẽ bị buộc phải rời khỏi ban giám đốc cũng không muốn cô dính dáng đến chuyện này.”

“....”

“Vốn tôi cũng nghĩ không hiểu, nhưng sau khi cô từ chức tôi mới hiểu hết. Cùng với người ngoài lập mưu hòng chiếm đoạt chính công ty của ông chủ mình, tin tức này mà truyền đi cô có lẽ sau này tìm việc ở thành phố B sẽ chẳng dễ dàng gì.”

Giọng nói của Thi Lan thanh thúy, nghe ra còn có vài phần giễu cợt.

“Nguyên lai, tôi vẫn luôn ngạc nhiên, không hiểu người trong lòng Tào là ai mà khiến anh ấy nhớ mãi không quên. Bây giờ gặp được lại thấy anh ấy như vậy chẳng đáng chút nào.”

Thi Lan đến gần, thì thầm bên tai cô: “Vì sao cô phải làm như vậy? Để trả thù ư?”

Cô thở dài, ngẩng đầu nhìn về một hướng xa xôi.

“Ai cũng nói tôi đối với Tào là tiếng sét ái tình, ngay cả chính Tào cũng nghĩ như vậy. Nhưng kỳ thực, sáu năm trước tôi đã yêu anh ấy. Năm đó, tôi từ HongKong về Đại Lục giải sầu, ngụ ở Quân Duyệt, buổi tối ở quán bar khách sạn nghe hát. Ở cách vách có hai phụ nữ bốn mươi tuổi, một lát sau thì có hai chàng trai đi đến. Chàng trai đó không nói chuyện, chỉ ngồi ngây ngô yên lặng, vẻ mặt đẹp đến kỳ cục. Tôi nhìn thấy hai người phụ nữ kia thân mật với bọn họ, cũng đoán được bọn họ làm gì, từ đáy lòng cảm thấy coi thường. Sau đó, không biết như thế nào, một nhóm đứng dậy. Một phụ nữ nói giọng như đàn ông, tức giận phùng phùng, chỉ tay vào một chàng trai nói: tao có tiền, bảo mày nói một tiếng yêu tao khó như vậy sao? Cậu thiếu niên kia đỏ mặt, biểu tình khất nhục, ánh mắt rất sáng, giọng nói trầm thấp rất rõ ràng: xin lỗi, tôi đã có người yêu. Tôi lấy tiền của cô, có thể lên giường ngủ cùng với cô, nhưng mà tôi không thể nói yêu cô được.”

“Sau đó, tôi rời đi. Trở về phòng rồi mà vẫn nhớ đến lời chàng trai kia nói: tôi lấy tiền của cô, có thể lên giường ngủ cùng cô, nhưng tôi không thể nói yêu cô.”

Thi Lan cười cười, nước mắt chảy xuống.

“Rồi sau đó, tôi trở về HongKong, nhưng trong lòng vẫn không quên được chàng trai kia. Cứ nhắm mắt là lại cảm thấy chàng trai đó đứng trước mặt nói, một lần lại một lần: thực xin lỗi, tôi đã có người yêu. Tôi đã lấy tiền của cô, có thể lên giường ngủ cùng với cô nhưng tôi không thể nói yêu cô....Cứ như vậy, tôi đã yêu. Giống như một đũa ngọc điều vốn của Hoa Thần giúp anh học tập, rồi còn xin cha cho anh vào Hoa Thần. Vẫn chờ, vẫn đợi, đợi cho đến khi anh công thành danh toại thì mới xuất hiện trước mặt anh, biết rõ anh không yêu nhưng vẫn muốn gả cho anh. Cho dù mang cả Hoa Thần cho anh cũng chẳng hề gì.”

Cô ta dường như mệt mỏi, hoặc là đang nhớ lại, trầm mặc, nhắm mắt một hồi lâu rồi mới mở miệng: “Phó Dĩ Mạt, kỳ thực ngay cả chính cô cũng không biết anh ấy yêu cô nhiều đến mức nào đâu!”

Phó Dĩ Mạt ngây người, không biết Thi Lan đã rời đi lúc nào, cũng không biết mình đã đứng ở quảng trường bao nhiêu lâu, lại càng không biết chính mình về được nhà như thế nào, làm như thế nào mà mở cửa, có hay không khóc.

Vết thương cũ như vết sẹo bị xé mở, chảy máu mới đầm đìa, nhưng mà tự nhiên lại không hề có cảm giác đau đớn.

Cô nhìn sàn nhà dưới chân, cười đến ngây dại.

Nguyên lai, tình yêu và sự nghiệp là hai thứ khó có thể có được cùng một lúc, giống như tuyết không thể tồn tại được trong than hồng. Chúng chỉ khiến cho con người thêm đau, đến khi biết được hết mọi sự thật, phần thưởng nhận được chính là sự trừng phạt.

.....

Đã vào hạ nhưng mưa đêm phương bắc vẫn mang theo cái lạnh như bình thường.

Phó Dĩ Mạt cảm thấy thất vọng và ảo não vô cùng, nằm cuộn mình trên ghế sofa. Cũng không biết đã qua bao lâu, đến khi cửa phòng bị bật mở thì cô mới bừng tỉnh.

Chàng trai cao gầy tuần mẩy đi vào, đầu tóc ướt sũng, tán loạn phía trước che khuất ánh mắt. Quần áo cũng ẩm ướt hơn phân nửa, dính sát lấy thân hình gợi cảm quyến rũ.

Tần Nặc nhìn cô, như cười như không, sau đó ngồi xổm xuống, ngón tay nhẹ nhàng sờ sờ lên má cô, nói: “Sao lại nhìn anh như vậy? Chẳng khác nào như nhìn thấy quỷ thế!”

Ngón tay cậu lạnh lẽo, còn mang theo cả mùi của mưa.

Cô không khỏi rung mình một cái, yên lặng nhìn cậu.

Vốn dĩ, ngàn dặm xa xôi trở về, lại lần tìm hơn nửa thành phố, không phải rốt cuộc cũng chỉ vì muốn nhìn thấy cậu ta hay sao? Nhưng khi nhìn thấy cậu thực sự đứng trước mặt, cô cư nhiên lại nói không nên lời.

Nội tâm dày vò, vừa khát vọng lại vừa sợ hãi.

Sợ vừa mở miệng thì sẽ không còn nhìn thấy người trước mắt nữa.

Cậu cười cười, vươn tay xoa xoa mái đầu của cô: “Ngủ mơ sao?”

Sau đó, cậu đứng lên. Ngay trước mặt cô, cậu cởi bỏ chiếc áo ướt sũng, sau đó cũng cởi luôn quần mình, lộ ra cơ thể rắn chắc. Quần áo bị tùy tiện vứt trên mặt đất, cậu dùng chân đá chúng sang một bên.

Rõ ràng trong phòng là một không gian âm đạm, nhưng cậu lại giống như sinh vật chói sáng. Từng động tác của cậu như có ma lực khiêu khích con người ta phạm tội.

Không biết có phải cậu đang áp dụng chiến thuật tâm lý hay không, cô cảm thấy từng động tác của cậu thật chậm chạp, giống như có tâm sự mà miên man suy nghĩ, hoặc là cố ý kéo dài để dày vò.

Nhất định là một tiểu ma quỷ từ đâu chui ra, muốn dày vò cô đến chết như vậy sao?

Cô âm thầm hít một hơi, mặt đỏ lên, bất an thay đổi ánh mắt.

Chờ đến khi hoàn hồn, cậu đã thay xong quần áo khô, ngồi xuống bên cạnh cô, hai tay giang ra đặt lên lưng sofa.

“Trở về nhanh như vậy là vì nhớ anh sao?”

Cô gian nan lắc đầu, lại trầm mặc.

Cậu lại mỉm cười, ngón tay xanh xao đặt lên trên trán: “Như vậy em hối hận vì đã làm sai chuyện, muốn trở về tìm đáp án để sửa chữa lỗi lầm ư?”

Cậu hơi hơi nghiêng đầu, gương mặt bán nửa chìm trong bóng tối, giọng nói rất bình tĩnh.

“Không được, không thể! Cuộc sống tựa như đánh bài vậy! Chỉ cần em lựa chọn xong, buông tay, trong nháy mắt sẽ có rất nhiều thứ thay đổi mà không bao giờ xoay chuyển được!”

Cô ngây người, đầu óc trống rỗng. Tròng lòng có một vài thứ ầm ầm đổ xuống. Theo bản năng, cô chống đỡ lại, không chịu nổi mà hấp lấy từng ngụm khí.

Đầu của cậu lại tựa vào đây, mặt chôn trên mái tóc của cô, hơi thở bình tĩnh, tóc có mùi rất dễ ngủ.

“Đúng rồi, anh còn chưa nói qua với em về người thân của anh, phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Nụ Cười* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 35: Ai Yêu Ai, Ai Vứt Bỏ Ai.

“Anh trước đây rất ham chơi, nhưng người trong nhà cũng chẳng mấy ai quản anh, bởi lẽ anh có một người anh trai rất có tài. Anh ấy còn chưa tốt nghiệp đại học đã điều hành công ty của ba. Mọi việc anh ấy làm đều tốt hơn anh gấp trăm ngàn lần. Bất quá, chỉ có anh mới biết được, đừng nhìn anh ấy là lão đại ở nhà mà trên công ty cũng như vậy. Kỳ thực, anh ấy là người xốc nổi, nóng vội, không có tiền đồ.”

Cậu cười cười, sau đó nói tiếp.

“Mười năm trước, cổ phiếu của công ty trượt giá, anh ấy nhảy từ tầng cao nhất của công ty mình xuống tự sát.”

Sắc mặt của cô chớp mắt đã thay đổi, khiếp sợ nhìn cậu.

“Hóa ra, anh là...”

Cậu cười khò, bộ dạng lười biếng.

“Đúng vậy, nhà anh chính là cái công ty gặp nguy cơ tài chính bị phá sản nhiều năm trước, Tàn Thị.”

Phó Dĩ Mạt giật mình, trên trán đổ mồ hôi lạnh.

Tuy rằng sự việc đã trôi qua hơn mười năm, nhưng ở Hoa Thần vẫn không thiếu những nhân viên lớn tuổi biết rõ về việc năm đó. Học nói rằng, năm đó Hoa Thần bị thua thảm bại trên thị trường chứng khoán, đêm trước tuyên bố phá sản, hôm sau tổng giám đốc của Hoa Thần là Tàn Thịnh nhảy từ tầng thượng xuống tự sát chết tại chỗ. Cũng may, sau đó Thi Thị tiếp nhận Hoa Thần không có thay đổi cơ cấu nhân sự trong công ty, Hoa Thần mới có thể vững vàng trải qua biến cố, dần dần khôi phục lại.

Nhưng mà, cũng có người nói, Tàn Thị năm đó vốn dĩ đã có gián điệp nội bộ, là Thi Khả Thành dùng thủ đoạn mới khiến Hoa Thần của nhà họ Tàn sụp đổ. Nhưng giả thiết này nhanh chóng bị phủ định. Có người nói nhà họ Thi và nhà họ Tàn vốn là bạn bè lâu năm, lại cùng đầu tư vào Đại Lục, nghe nói còn thiếu chút nữa cho con cái hai nhà kết thân với nhau, làm sao có chuyện thủy hỏa bất nháo như vậy?

Cô còn nhớ rõ ngày đó, mình cùng Tào Dương thảo luận về hai trường hợp trên, Tào Dương đã cười lạnh nói: “Cái này mà cũng cần phải hỏi sao? Tiểu Mạt, em quá thật thà, thương trường vốn chính là nơi giết người không thấy máu!”

Khi đó, cô còn không tin, nhưng hiện tại nhìn Tàn Nặc, nghĩ đến những chuyện phát sinh gần đây, cô mới cảm thấy nguy hiểm.

Cô trầm mặc, nhớ lại lúc mới bắt đầu quen biết Tàn Nặc, khoe miệng cười khò.

“Nhị công tử, công ty Liên Thành kia cũng là của cậu sao?”

Cậu nhìn cô, sau nửa ngày mới thở dài một hơi, trả lời: “Anh có một chút cổ phần ở trong đó.”

Hiểu rồi.

Cô gật đầu, từ từ nhích thân ra khỏi người cậu.

“Cho nên cậu mới muốn đoạt lại Hoa Thần sao? Nhưng chuyện này vốn dĩ là chuyện của nhà họ Tàn và nhà họ Thi các người, vốn dĩ chẳng liên can gì đến tôi và Tào Dương. Vì sao cậu lại kéo chúng tôi vào công việc trả thù của cậu?”

Cô nhẹ nhàng nói, mặt mày cúi thấp đầu.

“Bắt đầu từ lúc nào? Ở Firenze...”

“Firenze, lần đó anh cũng không biết.” Cậu đánh gãy lời của cô.

“...”

“... Là anh nghe em kêu cái tên Tào Dương mới mới nghĩ đến...”

“Cho nên, cậu tìm người giới thiệu cho chúng ta xem mặc đó sao? Lần trên trạm xe điện đó cũng là giả?”

Cậu không nói lời nào, trầm mặc nhìn cô.

Phó Dĩ Mạt gật đầu, cười khò.

Tốt! Hóa ra hết thấy đều là giả dối.

“Như vậy... lần ở Tân Cương...”

“Lần đó là thật! Em nói muốn chia tay, anh nghĩ như vậy cũng tốt, chia tay so với việc biết rõ chân tướng còn tốt hơn. Nhưng khi anh biết em đến Ý Kha, anh lo lắng nhìn không được mà gọi điện thoại cho em. Lúc kia, giọng nói của em rất nhỏ, tựa hồ như cũng không dám nắm chắc nhưng vẫn còn vậy mạnh! Anh đã nghĩ một người như thế này tại sao lại ngốc nghếch đến như vậy?”

“....”

“Cuối cùng vẫn bỏ không được! Anh thật sự không có cách nào buông tay!”

Cậu nhìn cô, gương mặt xinh đẹp ở ngay trước mắt, nhưng là cái gì ở trong mắt đang lóe sáng?

Hai người ở gần như vậy, ngay cả tiếng tim đập thình thịch cũng có thể nghe rõ của nhau, nhưng cô vẫn cảm thấy xa xôi, giống như là cách nghìn sông vạn núi, ngay cả mặt mày cũng chẳng phân biệt được rõ, chứ đừng nói đến tâm tư. Cô thờ dài, trái tim lại dần nguội lạnh.

“Bỏ đi! Cậu muốn làm như thế nào thì làm, với tôi, một chút quan hệ cũng không có.”

Cô nhẹ nhàng nói, nán lòng thoái chí.

“Thật vậy sao? Nếu đã vậy, vì sao em lại đau lòng?”

Cậu cười nhẹ, trong mắt thì lại khổ sở, do dự một hồi mới vươn tay gạt bỏ những sợi tóc trên trán cô: “Hơn nữa... em dám nói, em ở lại Hoa Thần không phải là để đợi ngày hôm nay không?”

“...”

“Chúng ta đều là người trưởng thành, em đương nhiên phải hiểu, em không phải tiểu bạch thỏ, anh cũng không phải kẻ ngốc.”

“...”

“Chúng ta càng không phải son dương, không nên nhần nhục chịu đựng, không nên nhần nại đợi chờ để rồi mê mang mà không nhìn thấy con đường phía trước, đúng không?”

Cậu kéo ngón tay của cô, đặt lên miệng, khẽ hôn nhẹ.

“Ai cũng nói Tào Dương chính là Bàn Tay Vàng trên thị trường chứng khoán, nhưng không một ai biết, phương án đầu tư là do cả hai người, em và anh ta cùng nhau hoàn thành. Bàn Tay Vàng thật sự phải là hai người các em đúng không? Hai người ở cùng một chỗ nhiều năm như vậy mà anh ta còn đang tâm vứt bỏ em, từ bỏ nhưng lại vẫn còn muốn lợi dụng em, dấn nát lên vai em để ngồi lên vị trí cao cao tại thượng trên thương trường. Nhưng mà, anh cảm thấy anh ta nhìn lắm em mất rồi! Em thật sự đâu phải người dễ dàng cam chịu như vậy, trong lòng em cũng mong muốn có một ngày như thế này thôi, có đúng hay không?”

Phó Dĩ Mạt giật mình, ngẩng mạnh đầu, sắc mặt ảm đạm.

“Đúng! Tôi cũng từng cảm thấy bản thân mình làm vậy là không đáng. Nhưng tôi khác cậu. Tôi và Tào Dương lúc đó vẫn chưa thật sự biến thành thù hận, hơn nữa, vì sao bị hy sinh và lợi dụng lại luôn là những nhân vật nhỏ bé như chúng tôi? Chúng tôi bất quá chỉ muốn sống tốt hơn một chút, không đắc tội với bất cứ người nào, như vậy cũng không được sao? Tôi có nói cần cậu phán định thị phi đúng sai sao? Không có! Cậu nói là vì tôi nhưng thực chất cậu chỉ làm vì chính bản thân mình.”

Cô ngừng lại một giây, nhìn thẳng vào mắt cậu, nói: “Tần Nặc, cậu dựa vào cái gì mà đối với tôi như vậy?”

Cậu cũng nhìn cô, trầm mặc trong giây lát mới nhẹ nhàng nói: “Tiểu Mạt, anh yêu em.”

Cô không ngờ cậu lại nói như vậy, giật mình tại chỗ.

“Anh cũng không muốn làm em bị tổn thương đâu! Lại nói, em dù sao cũng nên chuyển nhà đi.”

Cậu cười cười, vẻ mặt buồn ngủ.

“Tiểu Mạt, anh biết em từ lúc em còn chưa làm giám đốc đầu tư của Hoa Thần, anh có phải ngay từ đầu lợi dụng em hay không? Anh có phải đối với em thật lòng hay không? Chẳng lẽ em không nhận ra được hay ư?”

Cậu nhìn cô, ánh mắt thâm sâu khiến người ta không sao hiểu nổi.

“Một lần nữa bắt đầu đi! Đừng đi Hoa Thần nữa, em chỉ nhìn tôi thôi có được không?”

Cô ngây người, quay đầu, trên mặt lạnh lạnh ẩm ướt. Đây là cái gì?

Đây là cái gì? Tại sao mày có thể dễ dàng rơi nước mắt như vậy, Dĩ Mạt?

“Tôi...không được.”

Cô ngẩng đầu lên, đón một chút ánh sáng đáng thương.

“Tân Nặc...tôi làm không được.”

Đứa bé sợ lạnh, nhìn thấy lò sưởi là muốn đem mặt đẹp áp lên. Nhưng càng ôm, thương sẽ càng sâu, nếu cứ như vậy thì liệu nó còn muốn chạm lại vào vật đó nữa hay không?

Đương nhiên sẽ là không.

Sự tin tưởng nguy hiểm như vậy, tình cảm nguy hiểm như vậy, tười cười giống như mặt đường như vậy, cũng có thể khiến con người ta tẩu hỏa nhập ma, không có thuốc giải.

Cho nên ôn nhu kia, vẫn cứ để cho nó tự sinh tự diệt đi thì hơn, tốt nhất vĩnh viễn không bao giờ chạm qua.

Tân Nặc ngây người, sau một lúc lâu mới chậm rãi đứng lên, cười khổ: “Nguyên lai, em...vẫn còn yêu anh ta.”

Cậu xoay người, bóng dáng làm cho người ta đau lòng: “Như vậy...chỉ là do tôi tự mình đa tình rồi.”

Cô cắn răng không phát ra tiếng, lặng lẽ rơi lệ, trong lòng đau đớn.

Bất quá, tình yêu chính là như vậy. Yêu một chút, đau một chút, sau đó rồi sẽ trôi qua.

Gặp qua một lần rồi, sẽ vĩnh viễn đau như vậy sao?

Sẽ như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Nụ Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: 1 Phút, Muốn Ôm Nhiều Hơn Một Chút.

Mưa đã tạnh, đêm bắt đầu tan.

Phó Dĩ Mạt cuộn chân ngồi trong bóng tối, trên mặt khô khốc, không có nước mắt.

Nội tâm gãy dựa, đau quá.

Tân Nặc ngồi yên trên ghế sofa phòng khách, ngón tay kẹp thuốc lá, cũng không hút, vui đầu nhìn bàn tay của chính mình.

Đồng hồ báo thức tí tách vang lên, bình minh mùa hè dần hé lộ, thế giới vẫn còn yên lặng.

Cậu cũng biết đau là như thế nào, cũng đau đến chết lặng.

Nhưng cậu vẫn muốn được ở lại chỗ này, được ở lại bên cô.

Chỉ không phải biến thành tình trạng như bây giờ.

Không muốn cô lại trở về bộ dáng như hai người gặp nhau lúc ban đầu. Ánh mắt lạnh như băng tuyết, bóng dáng màu xám lạnh bạc, ngay cả hơi thở cũng lạnh lẽo.

Không muốn cô nhăn nheo, rồi lại nhăn nheo nữa, cái gì cũng không nói, vui vẻ cũng trầm mặc, không vui cũng trầm mặc.

Cậu đứng lên, đi đến bên cạnh cô, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của cô, thờ dài.

“Tiểu Mạt, em có lạnh không?”

Cô không hề rùng, mờ mịt ngẩng đầu lên nhìn cậu.

Cậu ngồi xuống bên cạnh cô, vươn tay ôm lấy cô: “Anh lạnh.”

Anh lạnh, vì thế xin em hãy cho anh một chút ấm áp.

Thân mật ôm, gắt gao ôm, không hít thở cũng được, thời gian ngừng lại cũng được.

Không thể nói, nhưng kỳ thật cậu nhớ cái ôm ấm áp này biết bao nhiêu, e ngại cô đơn cùng tịch mịch, sợ bị bỏ rơi, mỗi một tác da trên cơ thể đều khát

vọng điều này vô cùng.

Cho nên, xin đừng để những ngón tay của anh chạm vào em!

....

Cùng lúc đó.

Thi Lan ngồi trên ghế sofa, yên lặng nhìn Tào Dương.

Nguyên bản vốn là một chàng trai anh tuấn nay đã biến thành một người đàn ông thành đạt cơ trí và mạnh mẽ vô cùng, giữa mặt mày ngẫu nhiên còn hiện ra nét lạnh lợi hiếm có. Cho dù hiện tại, trên người anh mặc áo ngủ, cau mày buồn ngủ nhưng vẫn khiến người ta rung động.

Cô giống như một cô bé hơn mười tuổi, bình tĩnh nhìn anh, yêu quý cùng ngưỡng mộ.

“Như thế nào còn chưa đi ngủ?”

Anh nhìn vào máy tính, nói bằng giọng thần nhiên.

“Tào, em muốn biết kế tiếp anh định làm gì?”

Anh ngừng tay, ngẩng đầu nhìn cô, biểu tình bình tĩnh không gợn sóng.

“Em muốn biết?”

Thi Lan gật đầu, suy nghĩ một chút rồi mới mở miệng: “Chúng ta là vợ chồng, vô luận như thế nào em cũng sẽ giúp anh!”

Anh nhìn cô, mỉm cười.

“Anh đang suy nghĩ thật kỹ em nên làm như thế nào thì tốt nhất, nhưng bất luận như thế nào anh cũng không buông tay với Hoa Thần, cũng sẽ không để Hoa Thần rút khỏi Đại Lục.”

“...?”

Anh xoay người lại, mở rộng hai tay ra với cô, đôi môi mấp mí.

Cô ngăn ra, theo bản năng mà đi qua cạnh anh, nhưng lại bị cánh tay của anh ôm lấy khấp nhập vào lòng.

Anh hóp mắt tình, tựa đầu lên lưng cô: “Vi Hoa Thần của ngày hôm nay không phải chỉ là một mình anh cố gắng! Anh nhất định không để nó dễ dàng sụp đổ như vậy.”

“Nhưng, ba đã nói...”

Anh siết chặt vòng tay, đánh gãy lời nói của cô.

“Ba của em, ngay từ đầu vốn không muốn giữ lại Hoa Thần, đúng không?”

Thi Lan giật mình, chậm rãi cúi đầu.

Anh cũng cúi đầu, nhìn không rõ biểu tình trên mặt, giọng nói rất bình tĩnh.

“Mời Tàn Nặc đến đảm đương vị trí tổng giám đốc tư thực chất chỉ là muốn thử cậu ta. Nếu cậu ta từ chối có nghĩa là cậu ta đang có mục đích với Hoa Thần. Vì thế cho nên các người mới đem toàn bộ tài chính của công ty chuyển dời sang châu Úc, khiến cho cậu ta thu mua chỉ được một cái thùng rỗng mà thôi.”

“...”

“...Cha của em, từ lúc anh ngồi vào vị trí tổng giám đốc của Hoa Thần, ông ấy chắc cũng đã tính toán cho anh cùng Hoa Thần chết chung với nhau, có đúng không?”

Anh cười nhẹ.

“Chuyện này không thể được, anh không đồng ý. Cho nên, mọi chuyện sẽ không chấm dứt dễ dàng như thế này đâu!”

Lời này khiến cho Thi Lan cảm thấy đau, không khỏi vươn tay vuốt ve mái tóc của anh.

“Chúng ta đi tìm ba em đi, được không? Xin ông điều một chút vốn cứu vớt Hoa Thần lúc này!”

Tào Dương đứng dậy, yên lặng nhìn cô, sau một lúc lâu mới bình tĩnh nói: “Nếu ông ta có thể làm như vậy thì Tàn Thịnh sớm đã trở thành anh rể của em rồi...”

Thi Lan hoảng sợ, khiếp đảm nhìn anh, sắc mặt tái nhợt.

Anh nghiêng đầu, không hề nhìn cô, ngóng ra ngoài màn đêm yên tĩnh ở bên ngoài.

“Nhất định sẽ có biện pháp! Tôi nhất định sẽ có cách cứu bảo trụ Hoa Thần.”

“...”

“...Cho nên, em trước mắt hãy suy nghĩ thật kỹ xem, bản thân sẽ đứng về bên nào.”

Thi Lan rùng mình một cái, nhớ tới cái đêm nhiều năm về trước. Đó cũng là một đêm tối như mực thế này, cô thức dậy bởi những tiếng động bên ngoài. Trong hành lang, chị hai đang đứng đó khóc.

Khi đó cô còn nhỏ, vô ưu vô lo, đối với những chuyện thương trường không biết gì cả, bởi vì chưa bao giờ nhìn thấy chị hai khóc lóc thương tâm như vậy nên cô rất sợ hãi. Đứng chôn chân ở sân thượng, không khí bấy giờ rất lạnh.

Ngày đó ba cũng hỏi chị hai: “Con muốn đứng bên nào?”

Hiện tại cô mới biết được, ngày đó lúc chị hai chọn lựa có biết bao nhiêu thống khổ.

Không! Không! Không!

Em không muốn chọn!

Em không muốn chọn lựa thống khổ như vậy!

Em đã đi lạc đường, không muốn chấm dứt, không muốn chấm dứt!

Thi Lan lắc đầu, ôm chặt lấy thắt lưng Tào Dương, vùi đầu trong ngực anh.

Anh thở dài, sờ sờ tóc cô: “Như vậy em cảm thấy khó xử sao? Xem ra, em cũng chưa bao giờ vì một thứ gì đó mà cố gắng hết sức mình.”

Anh cười nhẹ, tự giễu: “À, em đương nhiên sẽ không, giống như chính con người của em vậy! Nếu thích hàng LV thì sẽ không bao giờ nghĩ đến GUCCI. Trong thế giới của em chỉ có thích hay không thích, em làm sao biết được cái cảm giác khi bị mất đi thứ mà mình yêu quý nhất sẽ như thế nào? Cái giá phải trả đó có bao nhiêu đau, em đâu có biết được, đúng không?”

Thi Lan cảm thấy lạnh, liều mạng áp sát vào ngực anh.

Đúng vậy! Đúng vậy! Nếu cô thực sự muốn thì có thể làm được.

Bao cô lòng tham vô đáy cũng được, cật lực cũng không sao, nhưng cái ôm ấm áp này, nhịp tim đang đập mạnh này, đó chính là những điều mà cô muốn.

Mặc kệ dùng cách gì, cô nhất định phải giữ lấy anh.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Có Chút Cảm Xúc Em Muốn Che Giấu.

Chân trời nhiễm thượng ánh sáng mặt trời, ngoài cửa sổ bầu trời dần chuyển từ màu xám sang đậm thanh. Sáng sớm sau cơn mưa, trời có vẻ lạnh, cũng không biết từ đâu truyền đến những tiếng kêu riu rít, Phó Dĩ Mạt chậm rãi tin lại, lặng lẽ nhìn người ở bên.

Trên người cô còn cuốn chăn, cậu lại lấy một tư thế kỳ lạ ôm cô vào trong lòng, vẻ mặt vẫn bình tĩnh, hơi hơi cau mày, giống như một đứa trẻ.

Cậu nhất định là một muốn chết rồi. Hai má gầy đi thấy rõ, vài sợi tóc rối phủ qua mi, môi mím lại thành một đường, tĩnh lặng đến mức khiến cho người ta muốn hôn môi, muốn vuốt ve.

Nhưng mà...

Trí nhớ chậm rãi khôi phục, cô kinh ngạc nhìn gương mặt của cậu, trái tim co thắt đau đớn.

Thật lâu sau, lý trí chiến thắng tình cảm, không có nước mắt, không cso hôn môi.

Cô cứ như vậy mà nhìn kỹ cậu một cái, xem như là tạm biệt.

Thế xác và tinh thần đều mệt mỏi.

Cô tận lực làm cẩn thận, lẳng lẽ mặc xong quần áo, cũng may túi du lịch chưa kịp mở ra, những gì cần mang theo cũng không nhiều. Cô hơi sửa sang lại, bộ dạng giống như bỏ trốn.

Đi tới cửa, cô nhìn không được mà quay đầu lại, cuối cùng cũng nhìn cậu một cái.

Chàng trai anh tuấn, trong tay ôm khư khư một cuộn chăn, tư thế tn cậu không muốn xa rời như thế...

Hốc mắt cô nóng lên, cười khổ.

Cô thích người đàn ông này, nhưng như vậy thì thế nào?

Dù sao cũng chưa yêu đến mức đem cả tính mạng mình ra bồi.

Không thể trêu vào, né tránh, như vậy là có thể đi được chưa?

Yêu là thứ xấu xa, luôn làm cho con người ta tan nát cõi lòng, bất quá, không sao, tôi vẫn còn đủ sức lực, có thể tìm một góc nào đó khóc cho đã rồi sau đó lại mạnh mẽ đứng lên.

Cho nên.

Đề em cảm ơn anh, đã tặng em những món quà không bao giờ tôi quên.

Tiếng mở cửa rất nhỏ, thế giới hơi hơi chấn động, sau đó hết thảy lại trở về sự tĩnh mịch như lúc ban đầu.

Tần Nặc mờ to mắt, mờ mịt nhìn căn phòng.

Không còn hơi thở của cô bên cạnh, chăn gối lạnh lẽo, cậu cảm thấy trống rỗng, uất ức rồi lo lắng.

Nhưng nhớ tới bóng dáng kia của cô, trái tim của cậu lại dần lạnh tái.

Nói đến là đến, nói đi là đi, cũng không suy nghĩ xem cảm thụ của người khác như thế nào, cô thật quá lạnh bạc!

Không cam lòng! Không cam lòng! Nhưng còn có cách nào khác sao? Ai bảo cậu yêu cô trước, có thể đi gặp ai để nói công bằng?

“Không được!”

Cậu chậm rãi ngồi xuống, mỉm cười với không khí.

Vì sao không cho tôi lựa chọn? Em tại sao lại phải chạy trốn như một tên lính đào binh vậy?

Mặt trời sáng lên tới tận, hoa nở rồi tàn, thậm chí cả sinh lý từ biệt, con người đến khi mất đi rồi mới thấy tiếc nuối sao?

Edit: Meimoko

Chương 38: Rốt cuộc cũng có ngày chúng ta ở bên nhau hạnh phúc thật sự.

Ba tháng sau, tại thôn Vọng Bắc trên cao nguyên Tây Bắc.

Thời tiết cuối thu nắng gắt, ánh mặt trời vừa khô vừa nóng, trong không khí còn mang theo mùi tanh của đất. Khi không có gió, ngay cả hô hấp cũng cảm thấy khó khăn. Khí trời khô ráo đến mức khó chịu. Ở đầu thôn, chị Lưu vừa hái được mấy quả dưa hấu trong vườn, nhanh tay dùng dao bổ mạnh. Những miếng dưa hấu xanh vỏ đỏ lòng chỉ chít những hạt đen trông ngon mắt cực kỳ.

“Tiểu Thạch, đi, mang dưa sang mời cô giáo Phó của các con mau lên!”

Chị vừa cắt tiếp quả dưa hấu nữa, vừa luôn miệng nói: “Một cô gái xinh đẹp như vậy mà lại chạy đến chạy đến vùng khi ho cò gáy dạy mấy đứa tiểu mao đầu các con, thật khó có được! Các con ấy à, đừng có đang ở trong phúc mà không biết hưởng nhé!”

Tiểu Thạch, đưa con của chị dạ một tiếng rồi ôm dưa hấu, oành oành oành chạy đi.

Chị Lưu nhìn bóng dáng của con, lẩm bầm: “Tiểu tử này, trước kia làm cho không biết bao nhiêu thầy cô giáo đau đầu. Vậy mà bây giờ ngày nào cũng nhắc đến cô giáo Phó. Đúng là giáo viên đến từ thành phố lớn có khác, đúng là bản lĩnh.”

Phía đông đầu thôn có một dãy nhà trệt, đây chính là trường tiểu học của thôn. Sân thể dục phía trước có trồng vài bụi hoa, bên trong vừa có mấy khóm thực được mới màu đỏ mới nở, đúng nét đẹp đơn thuần chất phác của sơn thôn.

Mặt trời vừa lên, Phó Dĩ Mạt vừa mới gội đầu xong, đang ngồi bên cửa sổ hong khô tóc, trên bàn là dưa hấu mà Tiểu Thạch vừa đem tới.

Gió nhẹ thổi, rèm cửa sổ khẽ tung bay, một chút nhào đánh xuống. Cô hơi nghiêng mặt, híp mắt, hưởng thụ sự im lặng khó có được này.

Đây là một thôn nhỏ nằm trên núi rất xa. Vị trí của nó xa đến mức ngay cả đồ dùng sinh hoạt ngày thường cũng phải mất mấy giờ xe đi lên huyện mua về được. Bất quá, đúng như cô mong muốn, có như thế này cô mới cắt đứt hoàn toàn với thế giới lúc trước được.

Không có báo chí, không xem tivi, không nghe radio.

Kỳ thật, cũng đâu cần phải trắc trở như vậy, nếu cô muốn quên thì sẽ quên được, bất quá cũng chỉ là một người thôi mà.

Sống một cuộc sống gần như trở về thời nguyên thủy như thế này kể ra cũng tốt, đâu có gì là không hay.

Không! Không! Kỳ thực, cô đang tự nói dối chính mình. Kỳ thực hết thảy cũng không tốt như vậy.

Lần đầu tiên cô biết đến, hóa ra buông tay cũng đau đớn như vậy, đau đến mức mỗi phút đều khiến cho cô cảm thấy hối hận, muốn quay đầu. Cô thực sự mong muốn khi tùy tiện quay đầu lại là được nhìn thấy khuôn mặt tươi cười tuần mỹ của người kia.

Nhưng chỉ cần nhắm mắt lại, cô sẽ nhớ đến cái đêm kia, cậu đến tìm cô giữa trời đêm gió tuyết, một mình đứng trong gió lạnh, vô hạn tịch liêu mà ngoái đầu nhìn lại.

Làm sao có thể quên?

Cô thờ dài, hận chính mình quá nhu nhược.

Là cô nhất gan, giống như đào binh bỏ trốn, những tình cảm liên quan không bỏ xuống được cô đều bỏ mặc hết, bởi vì không không đành lòng ở đó xem kết cục cuối cùng.

Sau khi biết rõ chân tướng sự thật, cô làm sao có thể làm bộ như không có chuyện gì, làm sao có thể vẫn ăn, ngủ, nghỉ, cùng người nợ tay nắm tay, ngắm nhìn phong cảnh được chứ? Có thể được sao?

Đương nhiên là không thể được.

Cô làm không được.

Cuộc đời tại sao lại khổ sở như vậy, yêu và không yêu luôn luôn khiến người ta tiến thoái lưỡng nan. Cho nên, vẫn cứ né tránh là tốt hơn cả, vĩnh viễn không bao giờ gặp nhau, chỉ còn là hoài niệm.

“Cô giáo Phó có ở nhà không?”

Ngoài cửa sổ có người gọi cô, làm cô bừng tỉnh từ trong suy nghĩ.

Cô đi ra cửa, nhìn thấy kế toán Tiểu Lý của trường đang đứng trước bồn hoa, hỏi: “Tôi sắp lên tỉnh, cô có muốn mua gì không?”

Tiểu Lý là người đã tốt nghiệp cao trung duy nhất trong thôn, ở trong này cũng coi như là người có bằng cấp cao nhất. Anh ta có kiến thức rộng, lại rất nhiệt tình, đối với Phó Dĩ Mạt cũng chiều cô rất nhiều.

Phó Dĩ Mạt cười cười: “Cám ơn anh, không cần đâu!”

Tiểu Lý vẫy vẫy tờ báo trong tay: “Hiện nay ở trong thành mọi người thích chơi cổ phiếu lắm. Nghe nói so với dành tiền để tiết kiệm còn lãi hơn nhiều. Thôn trưởng nói, tôi thử mua một ít, nếu thật sự có thể kiếm ra tiền thì giúp mọi người trong thôn mua cổ phiếu. Cô Phó muốn thử vận may không?”

Cô ngần ra, lắc đầu: “Không! Không cần! Tôi không thích mấy thứ đó.”

Tiểu Lý rút cuộc cũng vẫn còn trẻ tuổi, nhìn thấy Phó Dĩ Mạt sắc mặt không đúng lại nghĩ rằng cô sợ hãi.

“Cô Phó là người từ thành phố đến, có phải cũng cho rằng mua cổ phiếu là việc làm khá phiêu lưu không?”

Cô sững sốt một chút, gật đầu.

Đúng vậy! Tôi rất sợ, có một số trò chơi tôi chơi không nổi.

Cô nhìn thấy Tiểu Lý rời đi, bóng dáng thoải mái vô lo kia khiến người ta cảm động.

Khát vọng đơn giản, cuộc sống mộc mạc, thật sự rất tốt.

Cô vốn định nói, người có dự vọng nhiều sẽ mất đi nhiều sự vui vẻ trong cuộc sống. Cừu hận tranh chấp tất cả đều xuất phát từ khát vọng tiền tài. Nhưng nhìn khuôn mặt tươi cười kia, cô nói không nên lời. Không nói nên lời nên đành lựa chọn trầm mặc.

Không giúp được gì cho nên cái gì cũng không dám làm, xoay người rời đi là được rồi, như vậy là đúng hay sai?

...

Thời gian cơm trưa vừa qua, bọn trẻ tốp năm tốp ba chạy đến trường học, sân thể dục trước trường bắt đầu náo nhiệt hẳn lên.

Phó Dĩ Mạt ôm nửa quả dưa hấu đi qua sân thể dục, chuẩn bị cùng bọn nhỏ chén nhanh tiêu diệt gọn, nghênh đón thầy hiệu trưởng vừa mới đi họp trên huyện về.

“Cô Phó, cảm ơn cô nha!”

Thầy hiệu trưởng một đầu đầy mồ hôi, cười tủm tỉm nói.

Cảm ơn cái gì? Cô sừng sốt, nhũn mảy.

“Năm mươi chiếc máy tính đó, nhiều tiền quá đi!”

Thầy hiệu trưởng lấy khăn ra lau mồ hôi, vội vàng nói.

Cô đại khái quên đi một chút, gật đầu: “Đúng vậy, thầy hiệu trưởng, năm mươi chiếc máy tính dù thế nào cũng giá trị lên đến mấy vạn đồng.”

Thầy hiệu trưởng vươn tay vỗ vỗ vai cô: “Không ngại Tiểu Phó cô lại nhiệt tình như vậy! Chẳng những chịu đến đây dạy mà còn quyên máy tính cho trường. Tôi hiện tại phải đi tìm trường thôn nói chuyện này mới được, nhất định phải cảm ơn cô thật tử tế.”

Đợi chút! Ai quyên máy tính?

Phó Dĩ Mạt lấp bắp nắm chặt lấy tay hiệu trưởng: “Hiệu trưởng, bác nói. ...cháy quyên máy tính cho trường? Việc này là thế nào?”

Thầy hiệu trưởng cười ha hả: “Được rồi, cô không cần phải khiêm tốn làm gì! Cục giáo dục của huyện mới sáng này vừa nhận được số máy tính kia. Chính là do cô ủy thác cho bạn bè mua hộ, đứng tên quyên góp cho trường chúng ta năm mươi chiếc máy tính, tính ra sắp cũng về đến đây rồi.”

“...?”

Ông vỗ vỗ đầu: “Tôi còn phải đi tìm phòng nào đủ rộng để làm phòng tính đây! Phải đi nhanh, đi nhanh mới kịp.”

Thầy hiệu trưởng xoay người chạy đi, Phó Dĩ Mạt ngăn người đứng tại chỗ.

Không biết qua bao nhiêu lâu, cô nghe thấy tiếng còi ô tô thì mới bất giác quay đầu.

Ngoài miệng nói: hay là người nọ? Hay là người nọ?

Trong lòng thì không lừa được chính mình: là cậu ta, là cậu ta.

Tần Nặc bước xuống xe, áo sơ mi màu xám, quần phủ bụi, khoe miệng mỉm lại, hai tay đút trong túi quần, lười biếng cười.

Trừ bỏ cậu ra, có ai còn cười được đẹp như vậy?

Thực mất mặt, cậu ta cái gì cũng chẳng cần làm, chỉ cần cười thôi cũng đủ khiến phòng tuyến của cô bị hủy.

Thế này là sao? Thế này là sao?

“Anh... như thế nào lại đến đây?”

Cậu nhìn cô, thờ dãi, đi thẳng đến chỗ cô.

“Tôi đi gặp bà ngoại của em! Nhìn thấy phong thư ghi địa chỉ ở nơi này!”

“Đợi chút! Đợi chút! Không phải nói việc này...”

Cô chỉ tay vào ngực cậu, ngăn câu tiến lên.

“Anh...không cần báo thù nữa sao?”

Mắt cậu chợt chớp động, mỉm cười rất tươi.

“Em đã không xem báo lâu như vậy sao?”

Cậu thờ dài, bất đắc dĩ đứng tại chỗ cười.

“Hoa Thần đã thay đổi đại cô đồng, bất quá không phải là anh mà là...Tào Dương! 18% cổ phần của Liên Thành cùng với 25% cổ phần của Thi Lan đều chuyển về dưới danh nghĩa của anh ta. Hiện tại, Hoa Thần chính là thiên hạ của Tào Dương.”

Cô không ngờ nổi, cánh tay chậm rãi hạ xuống: “Vì sao?”

Cậu nhẹ nhàng kéo tay cô, ôm lấy cô vào lòng mình.

“Em không biết sao? Trong những người chúng ta, người thực sự cố gắng vì Hoa Thần chỉ có một mình Tào Dương.”

Cậu hơi ảo não, lời nói có phần bi thương: “À quên, còn có cả em nữa.”

Cậu có chút không muốn nói thành lời, chính là hy vọng cô sẽ biết, không, nói đúng hơn là muốn cô không hiểu cũng biết. Chỉ cần có thể được đứng trước mặt người mình yêu, nói chuyện, nháy mắt, hô hấp, thậm chí là nằng chừ cũng là một chuyện hết sức hạnh phúc, chẳng có gì là không thể.

Cậu cúi đầu, hôn lên tóc của cô: “Em có biết luôn luôn nhìn về phía trước mới có thể tìm được hạnh phúc hay không?”

Phó Dĩ Mạt sững sốt, hốc mắt ửng đỏ.

Người đàn ông này rõ ràng trên lưng mang theo hận thù, tâm tư thận trọng, có chút thu võng, mắt thấy cũng sắp thành công nhưng lại quyết định buông tha hết thảy, lại còn nói: người luôn luôn nhìn về phía trước mới tìm được hạnh phúc.

Nguyên lai, không nghĩ về chuyện cũ, con người mới có thể tiến xa hơn, trái tim mới càng ấm áp hơn.

Hiện tại cô mới hiểu được đạo lý này, chính là tối hôm nay, nhưng mà liệu có còn kịp không?

Cô hít sâu, ngẩng đầu nhìn cậu: “Cái kia...Trước kia, anh từng nói sẽ nuôi em, lời này bây giờ còn tính không?”

Cậu cúi đầu, nhìn chăm chú vào gương mặt của cô, trầm mặc trong chốc lát mới có thể nói: “Chắc, anh hiện tại không thể nuôi em.”

Cậu hôn hôn cái trán của cô, cố gắng nói: “Anh thất nghiệp rồi, lần này cần đổi lại là em nuôi anh mới đúng.”

Phó Dĩ Mạt mỉm cười, vùi đầu vào trong ngực cậu. Lỡ tai để sát bên ngực cậu, cô nghe rõ từng tiếng tim đập một, cảm thấy thực an tâm.

“Được.”

Trời xanh, ánh nắng vàng tươi, cuộc sống này thật là đẹp.

Tần Nặc thở ra một hơi, chậm rãi nở nụ cười.

Anh nguyện dùng tất cả những gì anh có để giữ lại một nụ cười của em.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Cười* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Ngoại Truyện Về Tào Dương

Đêm 24 tháng 12 năm 2007, Melbourne, lễ Noel.

Đã đến gần giữa khuya nhưng trên đường dòng người vẫn qua lại náo nhiệt, nơi nơi đều là những nhóm người đang chơi đùa vui vẻ.

Những cửa hàng bên đường vẫn còn sáng đèn, trong tủ kính bày đủ loại lễ vật xinh đẹp phát ra ánh sáng.

Bởi vì là một đêm vui chơi, nên trên thương trường thực im lặng, cửa sổ thủy tinh chạm đất cùng những ngọn đèn đường khiến cả khu nghỉ dưỡng sáng lung linh. Tào Dương mặc quần áo hưu nhân, ngồi ở trên sofa đỏ sẫm, trong tay bưng một tách cà phê, lẳng lặng nhìn ra ngoài ngã tư đường đèn đuốc

sáng rực kia.

Lúc này ở thành phố B chắc chắn tuyết đã rơi.

Lúc đến thành phố B đúng lúc trời vào đông, nơi nơi đều là một màu trắng xóa, trời cũng phân chia không rõ ràng lắm. Hành lý của anh và Tiểu Mạt chỉ có một đồng sách tham khảo, thuê được một chỗ ở dưới tầng hầm ngầm. Không có tiền, không có phòng ở, không có công việc

Dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng? Nói thì dễ dàng, nhưng chẳng lẽ lại không phải trả giá hay sao? Tôn nghiêm, kiêu ngạo, thật thà, tin tưởngtất cả đều vô nghĩa, không có cũng chẳng sao.

Cho đến lúc vào Hoa Thần, công việc dần dần ổn định, anh cũng thường mơ thấy những đôi mắt lạnh ở sát xung quanh mình, từ phía đều là những bức tường màu xám, gió lạnh thổi vào khiến người ta đông cứng. Anh nắm quyền, nhẹ nhàng nói với chính mình: không được, tôi sẽ không buông tay, tôi muốn làm cho Tiểu Mạt sống tốt. Chúng ta phải sống tốt, phải giàu có hơn người. Vì điều này, bảo tôi làm gì cũng được. Bán đứng thân thể thì có hề chi? Bởi vì ngày cả bán đứng lương tâm còn được nữa là....

Khi tỉnh lại, nhìn thấy Tiểu Mạt ngủ bên người, đầu tựa vào vai của anh, hơi thở ấm áp, làm cho người ta muốn vượt rào.

Cô tin tưởng anh như vậy, nụ cười trên mặt không hề có tâm cơ, nhưng chính như vậy mới khiến anh cảm thấy mình thật dơ bẩn, linh hồn cũng dơ bẩn, xấu hổ vô cùng. Chỉ có lúc cô ngủ rồi anh mới dám nhìn cô, ánh mắt ẩm ướt một lần lại một lần.

Anh hiểu được chính mình đã hy sinh cái gì, bởi vì nó quá lớn, quá đau đớn nên anh phải nắm thật chắc cơ hội.

Nhưng mà, vĩnh viễn cũng không thể quên được, ôm ấp này, mỉm cười này, ấm áp biết bao nhiêu.

Khắc cốt ghi tâm.

“Tào! Anh xem cái váy này có đẹp không?”

Thị Lan đi vào, trên người mặc một bộ váy liền màu củ sen, ở trước mặt anh xoay vòng tròn một cái. “Uỳnh” một tiếng, cô đã ngã ngồi xuống ghế sofa.

Anh không yên lòng cười cười: “Không tồi.”

Cô lấy một bao thuốc từ trong túi xách ra, bỏ một điếu lên miệng, “tách” một cái, bật lửa được bật lên.

“Đều tại em, mỗi ngày đều hút thuốc, muốn làm cho anh nghiện giống em sao?”

Cô hấp một ngụm, nhổ ra cả một mảng khói, trắng xóa một mảnh.

Cách một lớp khói, cô mới có dũng khí để nói: “Em mới chọn được một bộ đồ sứ để làm quà mừng đám cưới Tần Nặc và Dĩ Mạt, trước khi trở về công ty Liên Thành bên Thượng Hải, bọn họ sẽ đem qua đây.....Anh có muốn xem qua một chút không?”

Anh nhìn cô, trầm mặc một hồi mới nói: “Không cần xem, em chọn thì chắc không tệ đâu.”

Cô rũ mắt xuống, thờ dài, giống như vừa mới đánh một quyền vô hình vào không khí, uống công phí lực.

Người đàn ông trước mắt bình tĩnh đạm mạc, tâm tư khiến người ta đoán không ra. Cô biết rõ là nguy hiểm, nhưng lại không có cách nào thoát khỏi mà yên thương anh.

Điên cuồng biết cỡ nào.

“Được rồi, nên đi về nhà em gặp ba của em thôi.”

Tào Dương nhìn đồng hồ, đứng dậy, vươn tay ra với cô.

“Dù sao Thị Thị đã chính thức rút khỏi thị trường Đại Lục, Hoa Thần và Liên Thành liên kết với nhau, với ông ấy mà nói cũng chẳng hề hấn gì, không tốt cũng chẳng xấu. Tuy có hơi tổn thất một chút, nhưng dù có tức giận đến mấy ông ấy cũng không đuổi cô em ra khỏi nhà đâu.”

Anh nhìn về phía cô, chớp chớp mắt, mỉm cười.

Hóa ra, anh cũng biết trong lòng cô có bất an. Hóa ra, anh cái gì cũng đều biết cả.

Hốc mắt Thị Lan đỏ lên, chậm rãi kéo tay anh xuống với mình.

....

Nửa giờ sau, Tào Dương nắm tay Thị Lan, trong tay còn cầm theo một chiếc hộp gói giấy hồng, nhẹ nhàng chậm rãi đi bộ trên đường.

“Tào.”

Thi Lan tựa đầu lên vai anh, giọng điệu làm nũng: “Đi cả đêm mới chọn được cho Tàn Nặc và Tiểu Mạt một bộ đồ sứ, chân em mỏi nhừ rồi. Không được, em cũng muốn quà!”

Tào Dương dừng lại, đưa tay vén những sợi tóc bay loạn của cô, hỏi: “Ừm, vậy thì thỏa mãn yêu cầu của em! Thế nào? Muốn quà Noel gì đây?”

Cô không nói tiếng nào, nhìn anh, ánh mắt trong như nước.

Qua chốc lát, cô ôm anh một cách rất trẻ con, nhắm mắt lại.

“Em...muốn...cả một đêm tình yêu của anh.”

Anh cười khẽ, ngón tay điểm điểm mấy cái vào trán cô: “Ngốc, thế mà là quà sao? Vẫn cứ nên chọn cái gì thực tế hơn đi.”

Cô cười, thậm chí còn dùng thêm sức, khóe mắt rung rung nước: “Được! Được! Đó là do anh nói đấy nhé! Em muốn cái bình hoa cỏ kia!”

Cô tùy tiện chỉ tay vào tủ kính, khóe miệng cố gắng duy trì một độ cong.

Nhưng cô rõ ràng là đang bị thương, biểu tình cậy mạnh khiến người ta cảm thấy chua xót.

Anh đã nhìn ra, trong mắt có chút tiếc thương, vỗ vỗ vai cô.

Người phụ nữ trước mắt này rõ ràng là một thân quần áo hoa lệ, tiền tài sắc đẹp thứ gì cũng không thiếu, nhưng vì sao vẫn còn nghĩ muốn chiếm thêm thứ gì đó?

Đột nhiên, có một tiếng nổ lớn, trên bầu trời xuất hiện pháo hoa nở rộ. Ánh sáng lúc sáng lúc tối phô diễn trên đỉnh đầu hai người bọn họ.

Bọn họ rúc vào lòng nhau, cùng nhau nhìn lên bầu trời cao.

Cô vẫn duy trì tư thế cũ, dùng sức nắm lấy thắt lưng của anh, thân thể càng gần sát, giống như hai cái cây cùng nhau sinh trưởng.

Trước lúc quen anh, cô đã từng có vài cuộc tình ái, nhưng đến khi quen anh, cô mới biết tất cả chỉ là chơi đùa.

Yêu là khát vọng vĩnh cửu, vĩnh viễn bị lạc, không thể cứu chuộc, không thể quay đầu.

Anh là ánh sáng duy nhất chiếu đến sinh mệnh của cô, nhưng mà ánh sáng này lại không đủ ấm.

Dù có sáng đến rực rỡ như pháo hoa này cũng vẫn không đủ ấm.

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Nụ Cười* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.